

การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

วิทยานิพนธ์
ของ
ภทรกมล นันตะนะ

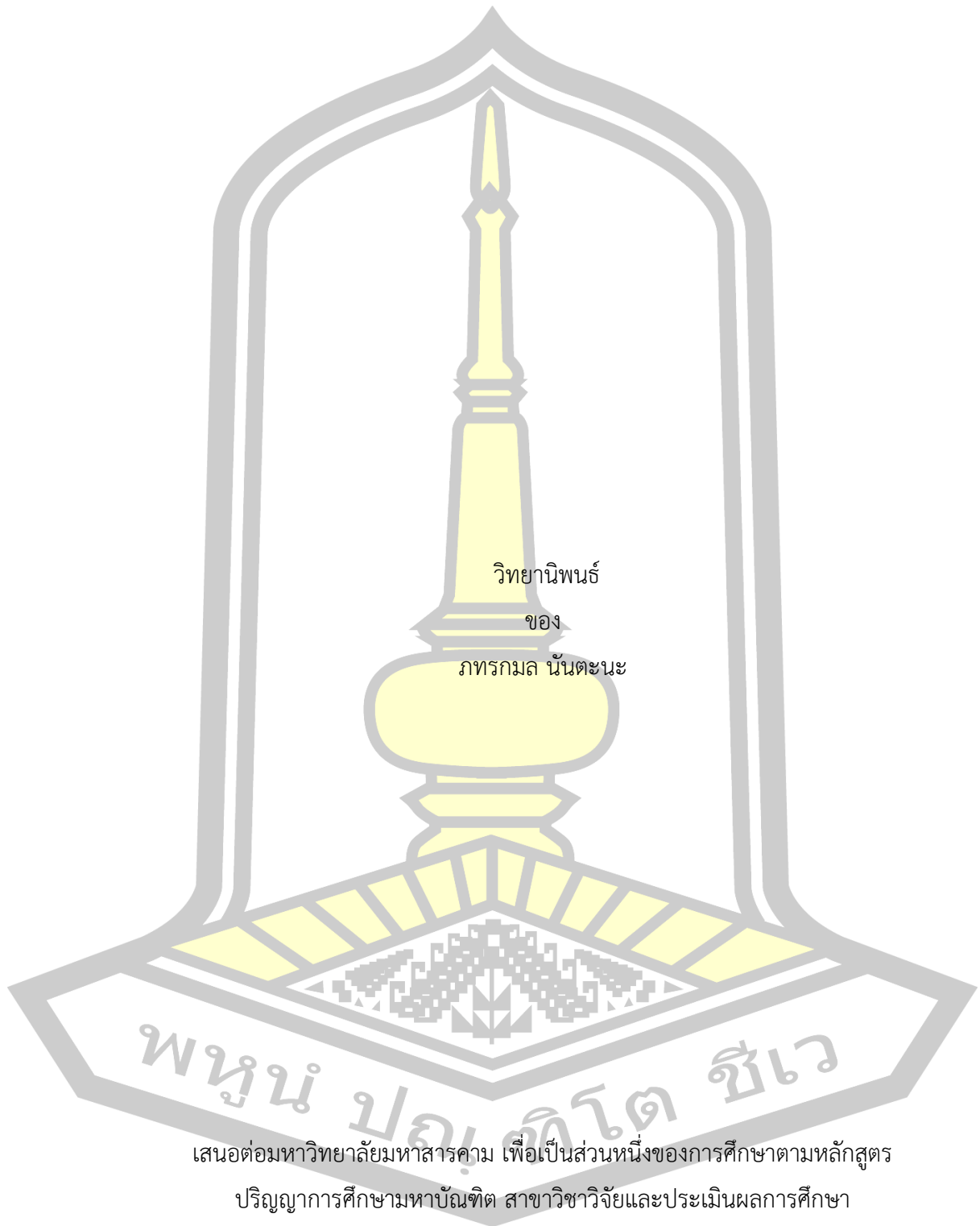
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา

กรกฎาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

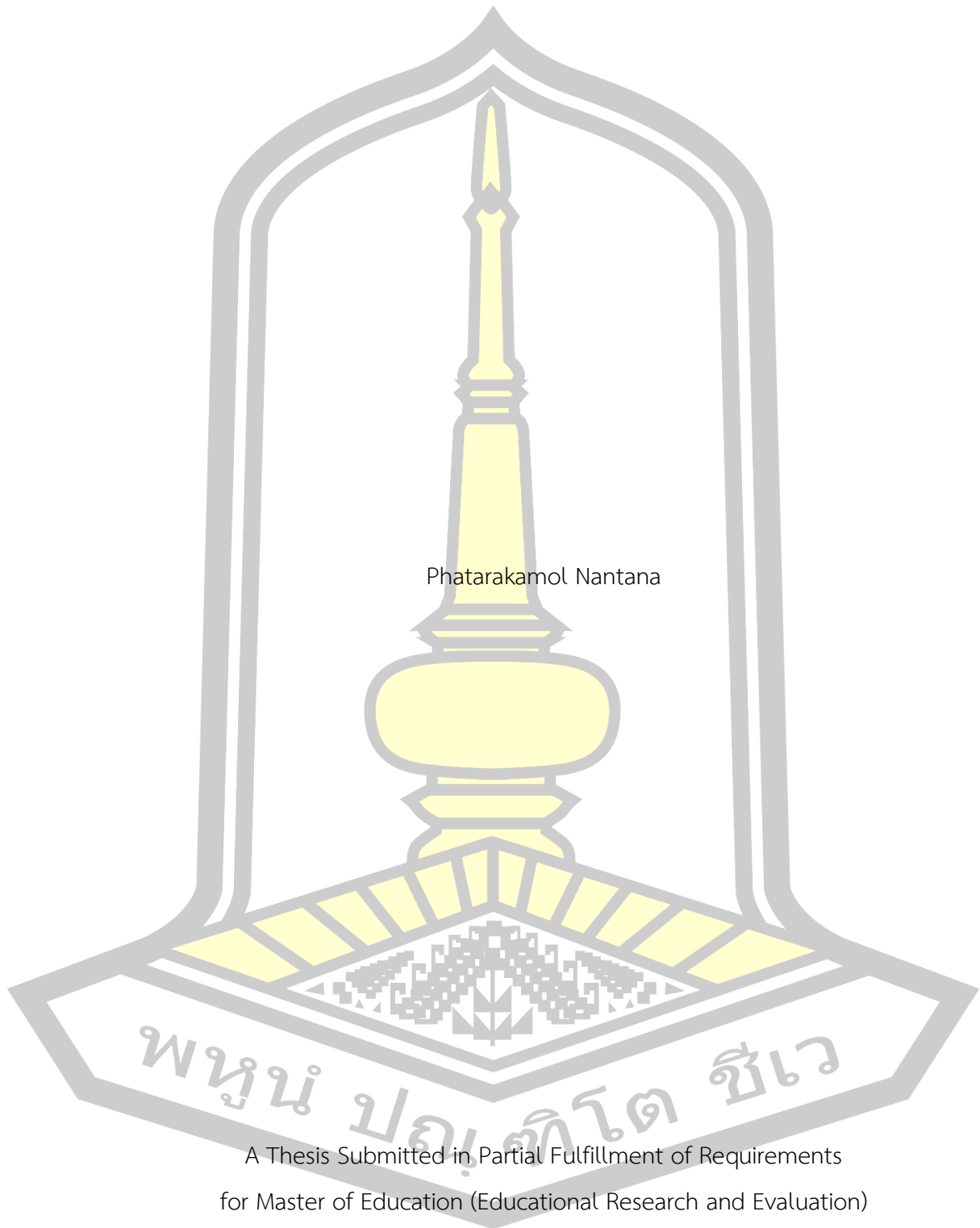

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา

กรกฎาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of English Speaking Skill Test for Students of Junior High School

Phatarakamol Nantana

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Educational Research and Evaluation)

July 2021

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวภทรกมล นันตะนะ
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิจัยและประเมินผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. อรณูช วรอำศวปติ ศรีสะอาด)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รศ. ดร. บุญชม ศรีสะอาด)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. ทศน์ศิริรินทร์ สว่างบุญ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. นุชวนา เหลืองอังกูร)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น		
ผู้วิจัย	ภทรกมล นันตะนะ		
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. บุญชม ศรีสะอาด		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	วิจัยและประเมินผลการศึกษา
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 390 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มี 1 ฉบับ คือ แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ 2 ด้าน ได้แก่ การพูดบรรยายภาพ และการพูดอภิปราย แต่ละรายการสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว การใช้คำศัพท์ ความเข้าใจ โดยทำการทดลองครั้งที่ 1 ถึง 4 เพื่อปรับปรุงแก้ไข โดยหาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน และการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ การทดลองครั้งที่ 5 เพื่อหาคุณภาพโดยหาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน และการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพดังนี้ การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) ในการทดสอบครั้งที่ 1 มีค่าตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.92 ครั้งที่ 2 มีค่าตั้งแต่ 0.84 ถึง 0.89 ครั้งที่ 3 มีค่าตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.91 ครั้งที่ 4 มีค่าตั้งแต่ .76 ถึง 0.84 และครั้งที่ 5 มีค่าตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.91 ถือว่าค่าอำนาจจำแนกมีคุณภาพที่เหมาะสม รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ในการวัดครั้งที่ 1 มีค่าตั้งแต่ 0.83 ถึง 0.88 ครั้งที่ 2 มีค่าตั้งแต่ 0.71 ถึง 0.84 ครั้งที่ 3 มีค่าตั้งแต่ 0.82 ถึง 0.89 ครั้งที่ 4 มีค่าตั้งแต่ .69 ถึง 0.92 และครั้งที่ 5 มีค่าตั้งแต่ 0.82 ถึง 0.88 ถือว่าค่าอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่เหมาะสม

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา

ปรากฏว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.96 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.96 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.96 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.94 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.95 รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.95 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.93 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.95 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.95 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.95 ถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงมาก

3. การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.995 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.975 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.994 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.969 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.944 รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.985 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.973 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.985 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.977 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.985 ถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน สูงมาก

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ปรากฏว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบ 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.82 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.77 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.91 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.80 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.86 ถือว่า การบรรยายภาพ (Description) มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพสูง รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.81 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.75 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.89 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.83 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.77 ถือว่า รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพค่อนข้างสูง

คำสำคัญ : การพัฒนาแบบวัดทักษะ, แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

พูน ปรณ ทิโต ชีเว

TITLE	The Development of English Speaking Skill Test for Students of Junior High School		
AUTHOR	Phatarakamol Nantana		
ADVISORS	Associate Professor Boonchom Srisa-ard , Ed.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Educational Research and Evaluation
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2021

ABSTRACT

The purpose of this research were to develop and to determine a quality of English speaking skills test for 390 students of third stage who were randomly selected by multi-stage random sampling in Maharakham province. The instrument used to collect data included the research-constructed observation form for practical English speaking skills comprising 2 parts; description and discussion which concentrated in 5 areas; pronunciation, grammar, fluency, vocabulary, and comprehensibility. We tested in the first to the third time in order to improve the instrument by discrimination reliability and Concurrent Validity. In the last test, we determined a quality of the instrument by discrimination, reliability, rater agreement index, and concurrent Validity

The analyses of the quality of English speaking skills test indicated that:

1. The discrimination of the description in the first time is from 0.85 to 0.92, the second time is from 0.84 to 0.89, the third time is from 0.85, the fourth time is from .76 to 0.84 and the fifth time is from 0.85 to 0.91. The discrimination of the discussion in the first time is from 0.83 to 0.88. The second time is from 0.71 to 0.84, the third time is from 0.82 to 0.89, the fourth time is from .69 to 0.92, and the fifth time is from 0.82 to 0.88, considered the classifying power at the appropriate quality level.

2. The reliability of the description from 5 testing by using the alpha coefficient in the first time is 0.96, the second time is 0.96, the third time is 0.96, the fourth time is 0.94 and the fifth time is 0.95. The reliability of the discussion in the first time is 0.95. The second time is 0.93, the third time is 0.95, the fourth time is 0.95, and the fifth time is 0.95, It is considered that the reliability of the English speaking skill test is very high.

3. The rater agreement index of the description in the first time is 0.995, the second time is 0.975, the third time is 0.994, the fourth time is 0.969, and the fifth time is 0.944. The rater agreement index of the discussion in the first time is 0.985. The second time is 0.973, the third time is 0.985, the fourth time is 0.977, and the fifth time is 0.985, It is considered that the rater agreement index of the English speaking skill test is very high.

4. The concurrent validity of the description from 5 testing by using Pearson's Product Moment Correlation Coefficient in the first time is 0.82, the second time is 0.77, the third time is 0.91, the fourth time is 0.80 and the fifth time is 0.86. The concurrent validity of the discussion in the first time is 0.81. The second time is 0.75, the third time is 0.89, the fourth time is 0.83, and the fifth time is 0.77, It is considered that the concurrent validity of the English speaking skill test is quite high.

Keyword : The Development of English Speaking Skills Test, English Speaking Skills Test

พหุ ประถมศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วย ความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรนุช วราอัศวปติ ศรีสะอาด ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนศิริรินทร์ สว่างบุญ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชานา เหลืองอังกูร ผู้ทรงคุณวุฒิ ภายนอก ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้งานวิจัย ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนศิริรินทร์ สว่างบุญ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราพร เอวารวรรณ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อินธิสาร ไชยสุข และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ อุ่นจิตร ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ เครื่องมือในการวิจัย โดยให้คำแนะนำอย่างดียิ่ง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญให้งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู และนักเรียน โรงเรียนสารคามพิทยาคม โรงเรียนกันทรวิชัย โรงเรียนนาคูนประชาสรรค์ โรงเรียนบรบือพิทยาคาร และโรงเรียนโนนแดงพิทยาคม ทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รุ่น พ. 29 ทุกคน และกำลังใจสำคัญจากครอบครัว คุณแม่กัญญา นันตะนะ นายธันวา นันตะนะ ที่ให้ความช่วยเหลือ และ นายวุฒิไกร ป้อมมะรัง ที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา จนทำให้การทำงานในครั้งนี้สำเร็จ ได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดาและ บุรพจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การอบรม สั่งสอน จนประสบความสำเร็จ ในการดำเนิน ชีวิตและความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

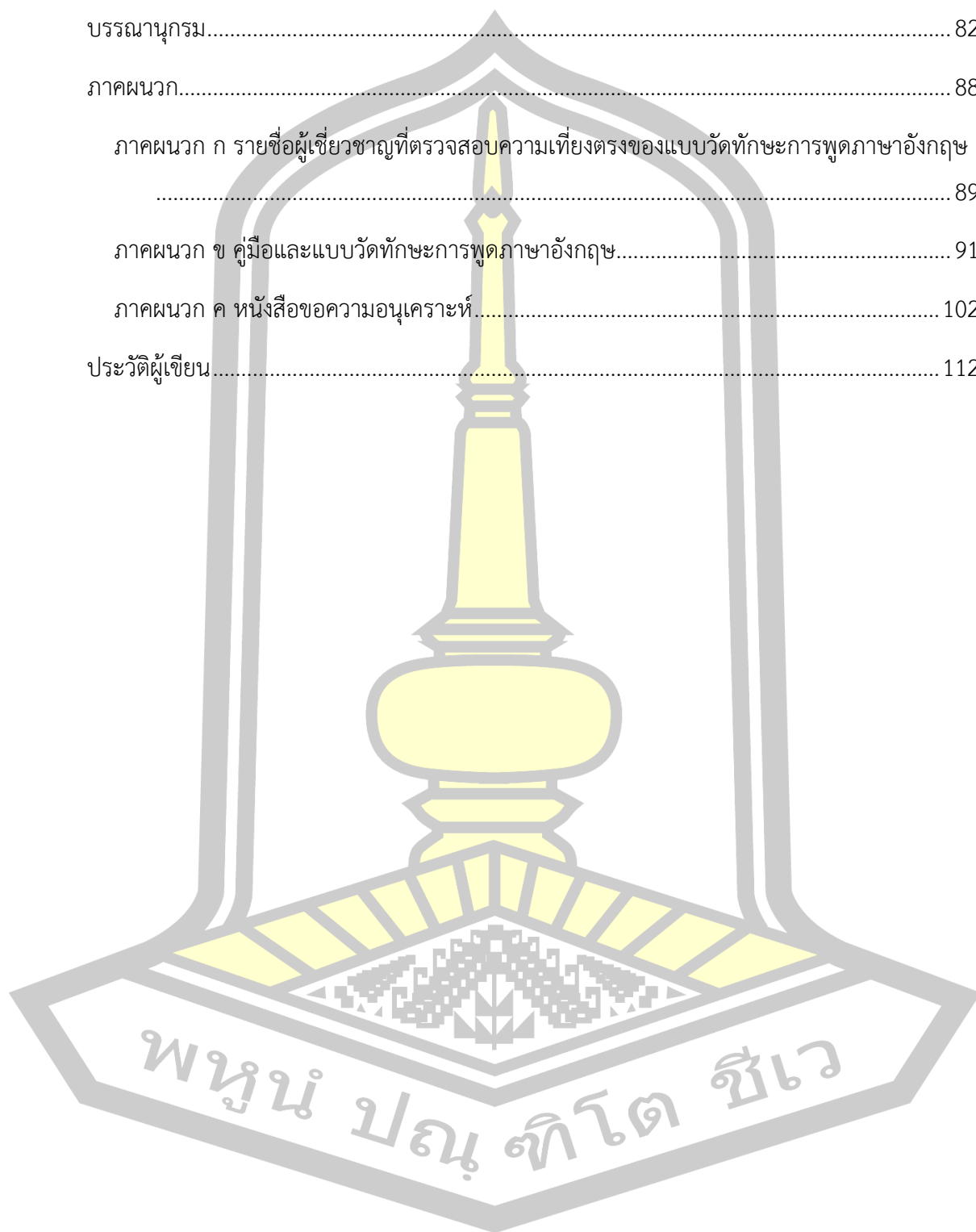
พูน ปณ ทัต ชีวะ ภัทรกมล นันตะนะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
หลักสูตรการเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	6
ทักษะการพูด.....	8
ความหมายของการพูด.....	8
ความสำคัญของการพูด.....	9
องค์ประกอบของการพูด.....	10
การประเมินภาคปฏิบัติ.....	14
ความหมายของการวัดภาคปฏิบัติ.....	14
ประเภทของแบบวัดภาคปฏิบัติ.....	16

ข้อดี-ข้อจำกัดของแบบวัดภาคปฏิบัติ.....	19
ขั้นตอนการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ.....	24
การทดสอบทักษะการพูด	27
การวัดและการประเมินผลทางภาษา	30
คุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติ.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
งานวิจัยในประเทศ.....	43
งานวิจัยต่างประเทศ.....	48
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	53
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	55
วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	56
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	76
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	76
สรุปผล	76
อภิปรายผล.....	77

ข้อเสนอแนะ.....	81
บรรณานุกรม.....	82
ภาคผนวก.....	88
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	89
ภาคผนวก ข คู่มือและแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	91
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	102
ประวัติผู้เขียน.....	112

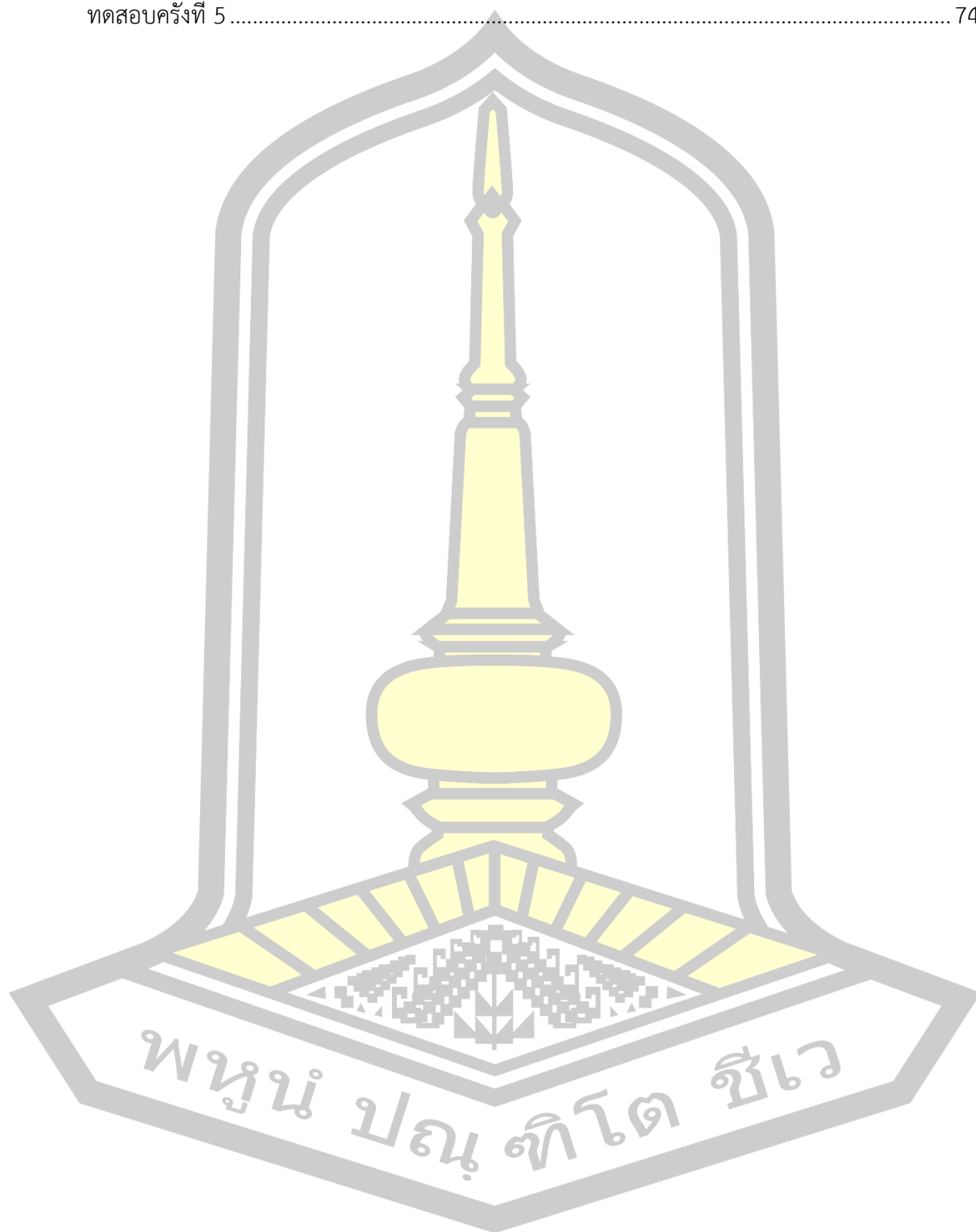
สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงชื่อโรงเรียน จำนวนประชากร จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	52
ตาราง 2 แสดงชื่อโรงเรียน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในแต่ละครั้ง	52
ตาราง 3 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 1.....	60
ตาราง 4 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 1	61
ตาราง 5 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1	61
ตาราง 6 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1	62
ตาราง 7 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1	62
ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 2.....	63
ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 2	64
ตาราง 10 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 2	64
ตาราง 11 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 2	65
ตาราง 12 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 2	65
ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 3.....	66

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 3	67
ตาราง 15 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3	67
ตาราง 16 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3	68
ตาราง 17 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3	68
ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 4.....	69
ตาราง 19 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 4	70
ตาราง 20 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 4	70
ตาราง 21 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 4	71
ตาราง 22 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 4	71
ตาราง 23 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 5.....	72
ตาราง 24 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 5	73
ตาราง 25 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 5	73
ตาราง 26 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 5	74

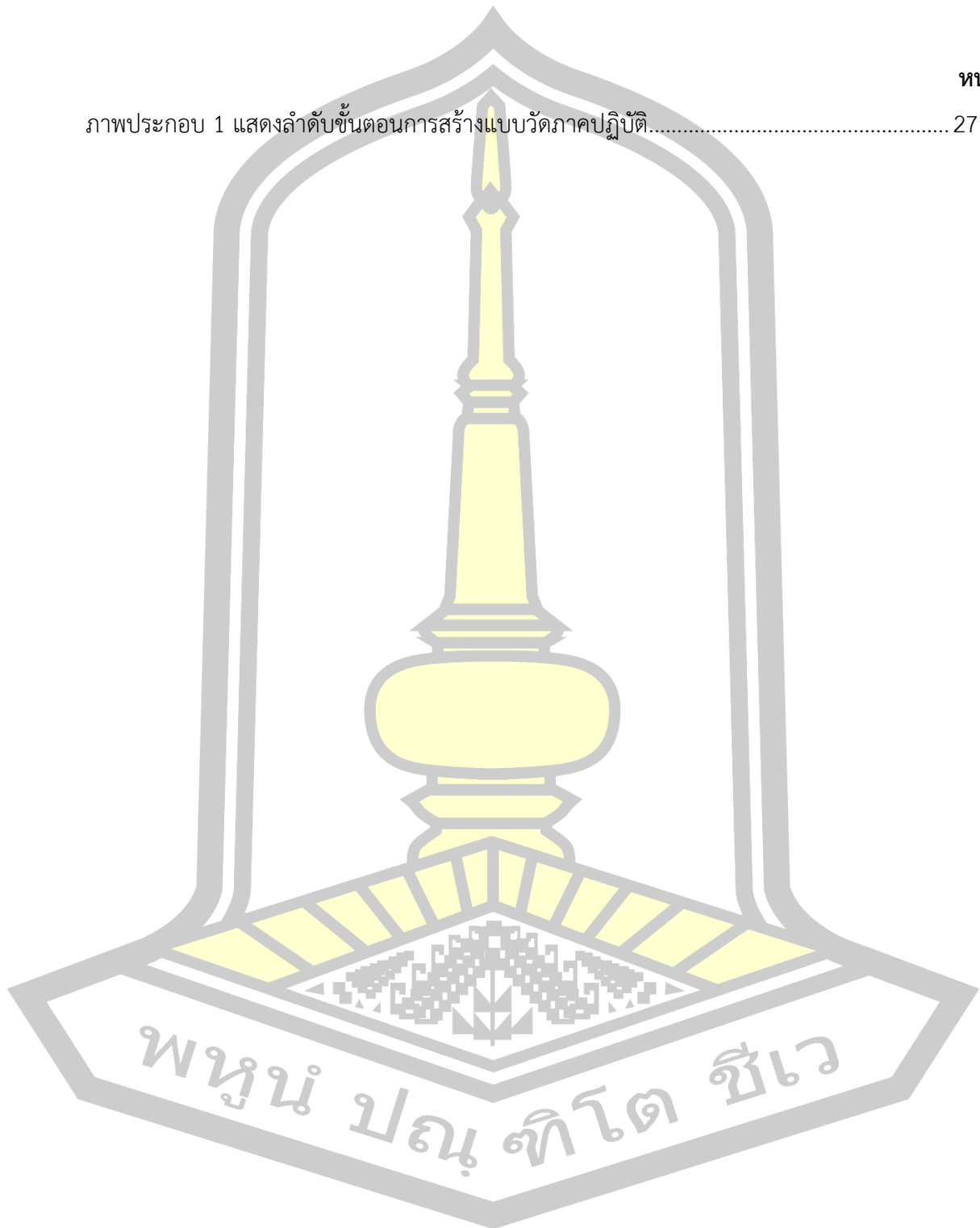
ตาราง 27 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการ
ทดสอบครั้งที่ 5 74

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 แสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ..... 27

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาในปัจจุบัน นอกจากให้ทั่วถึงแล้วยังต้องมุ่งเน้นคุณภาพด้วย ผู้ปกครอง สังคม และรัฐ ต้องการเห็นหลักฐานอันเป็นผลมาจากการจัดการศึกษา นั่นคือ คุณภาพของผู้เรียนที่เป็นไปตามมาตรฐานของหลักสูตร หน่วยงานที่รับผิดชอบนับตั้งแต่สถานศึกษาต้นสังกัด หน่วยงานระดับชาติที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการตรวจสอบคุณภาพผู้เรียนตามความคาดหวังของหลักสูตร ดังนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกำหนดให้มีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ใน 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ ทุกระดับมีเจตนารมณ์เช่นเดียวกัน คือ ตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

ระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษาเป็นกรอบภาระงานและแนวปฏิบัติด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งจะต้องเชื่อมโยงกับการเรียนรู้เป็นกระบวนการเดียวกัน สาระของระเบียบดังกล่าวกำหนดบนพื้นฐานของนโยบายด้านการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษา หลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักวิชา หลักเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องและแนวปฏิบัติที่สถานศึกษากำหนดเพิ่มเติม การจะสะท้อนคุณภาพและมาตรฐานการปฏิบัติงานของสถานศึกษา ที่จะช่วยสร้างความมั่นใจในกระบวนการดำเนินงานและสร้างความเชื่อมั่นแก่สังคม ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามเป้าหมายและจัดการศึกษาของสถานศึกษา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียน และตัดสินว่าผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ความสามารถ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดในระดับใด สามารถที่จะได้รับการเลื่อนชั้นหรือจบการศึกษาได้หรือไม่ สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบจัดการศึกษาจะต้องจัดทำระเบียบว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียนของสถานศึกษาให้สอดคล้อง และเป็นไปตามหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่เป็น

ข้อกำหนดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

การประเมินระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและประเมินผลที่อยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนดำเนินการเพื่อพัฒนาผู้เรียนและตัดสินผลการเรียนในรายวิชาหรือกิจกรรมที่ตนสอน ในการประเมินเพื่อการพัฒนา ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ตามตัวชี้วัดที่กำหนดเป็นเป้าหมาย ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การแสดงออกในการปฏิบัติงาน การแสดงกิริยาอาการต่าง ๆ ของผู้เรียนตลอดเวลาที่ทำกิจกรรม เพื่อดูว่าบรรลุตัวชี้วัดหรือมีแนวโน้มจะบรรลุตัวชี้วัดเพียงใด แล้วแก้ไขข้อบกพร่องเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่อง (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

การวัดและประเมินผลทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 นับว่าเป็นเรื่องใหม่และท้าทาย สำหรับครูในปัจจุบันนี้ เนื่องจากคุณลักษณะที่จะวัดแตกต่างจากเดิมและวัดได้ค่อนข้างยาก ควรใช้หลักการวัดประเมินผลที่มีคุณภาพ ระดับสูง เน้นการนำประโยชน์ของผลสะท้อนจากการปฏิบัติ ของผู้เรียนมาปรับปรุงแก้ไข มีการสร้างความสมดุลในการประเมินผลเชิงคุณภาพ และนำเทคโนโลยี มาใช้เพื่อยกระดับการทดสอบวัดและประเมินผลให้เกิดประสิทธิภาพ สูงสุด (จิราภรณ์ มีสง่า, 2561) ในสังคมปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศหรือชาติต่าง ๆ เป็นไปโดยเสรีมีภาวะของโลกาภิวัตน์ (Globalization) และภูมิภาคภิวัตน์ (Regionalization) โดยทั่วไปทำให้เกิดลักษณะของ “โลกไร้พรมแดน” ที่ควบคู่ไปกับการเติบโตอย่างรวดเร็วของระบบสารสนเทศ ความรู้เกี่ยวกับภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้คนสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ ได้ด้วย เหตุผลดังกล่าวจึงจำเป็นที่ประเทศไทยต้องพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะเข้าใจและเลือกรับสารสนเทศที่มีประโยชน์ นำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อ และการประกอบอาชีพ อันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศสืบไป ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการ จึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าไว้ในหลักสูตร โดยให้มีการจัดการเรียนการสอนทั้งในระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมากระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญ สนับสนุน ส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมาโดยตลอด (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งทางการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน (อารีรักษ์ มีแจ้ง และ สิริพร ปาณาวงษ์, 2553) โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา (อรพรรณ วีระวงศ์, 2554) แต่กระนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็มีปัญหามาโดยตลอด ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (บุปผา อยู่ทรัพย์, 2555) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่นักเรียนไทยมีปัญหามากที่สุด ทั้ง ๆ ที่ทักษะการพูดก็มีความสำคัญต่อนักเรียนในประเทศไทยเป็นอย่างมาก (Tribolet, 2012)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษฉบับนี้ขึ้นมา โดยเน้นการนำประโยชน์ของผลสะท้อนจากการปฏิบัติของผู้เรียนมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2551

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีคุณภาพ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือวัดทักษะการพูดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ต่อไป
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนอื่น

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 6,272 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 390 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)
3. เนื้อหา

ใช้เนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยยึดทักษะการพูดตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเกี่ยวกับการสื่อสารด้วยการพูดในชีวิตประจำวัน การสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อสื่อความรู้สึกนึกคิดและความต้องการ การพูดเพื่อสื่อความหมาย และการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบวัดทักษะการพูด หมายถึง แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ประเมินทักษะการพูดของนักเรียน โดยผู้ดำเนินการสอบจะให้ผู้สอบทำแบบวัดการพูด โดยใช้ภาษาอังกฤษพูดสื่อสารให้ผู้ดำเนินการสอบฟัง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน ได้แก่
 - 1.1 การพูดบรรยายรูปภาพ (Description) หมายถึง การพูดอธิบายรูปภาพที่กำหนดให้ ตามที่มองเห็นและแสดงความคิดเห็นอื่นของผู้สอบอย่างสมเหตุสมผล
 - 1.2 การพูดอภิปราย (Discussion) หมายถึง การพูดอภิปรายกลุ่ม แสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนดให้
2. พฤติกรรมที่ต้องการวัด หมายถึง พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ 5 ด้าน คือ มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้
 - 2.1 พฤติกรรมด้านการออกเสียง หมายถึง การพูดออกเสียงในส่วนท้ายตัวสะกดและสระของคำศัพท์ในภาษาอังกฤษถูกต้องตามลักษณะการออกเสียง
 - 2.2 พฤติกรรมด้านการใช้ไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการพูดประโยคตามโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษได้ถูกหลักไวยากรณ์

2.3 พฤติกรรมด้านการใช้คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทที่ต้องการสื่อสาร

2.4 พฤติกรรมด้านความคล่องแคล่ว หมายถึง ความสามารถในการพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติ

2.5 พฤติกรรมด้านความเข้าใจ หมายถึง สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายในความเร็วในการพูดเป็นธรรมชาติได้อย่างเข้าใจ

3. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ โดยเน้นการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจที่ชัดเจน

4. คุณภาพของแบบวัดทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในการประเมินความสามารถของผู้เรียนได้ตรงตามจุดประสงค์ของการวัด ประกอบด้วย

4.1 ค่าอำนาจจำแนก หมายถึง ความสามารถของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในการจำแนกนักเรียนกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สันระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม ซึ่งคัดข้อคะแนนนั้น ๆ ออกไปแล้ว (สมนึก ภัททิยธนี, 2544)

4.2 ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ หมายถึง ความสามารถของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในการวัดความสามารถของผู้เรียนได้สอดคล้องกับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แท้จริงของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (ศิริชัย กาญจนวาสิ, 2544)

4.3 ค่าความเชื่อมั่น หมายถึง ความคงที่แน่นอนของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สามารถวัดได้คงเส้นคงวา ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

4.4 ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต หมายถึง ความคงที่แน่นอนของการให้คะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดของผู้เข้าสอบ โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากผู้สังเกต จำนวน 2 คน โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (สมนึก ภัททิยธนี, 2544)

พูน ปรณ ทิโต ชีเว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. หลักสูตรการเรียนรู้อันพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. ทักษะการพูด
 - 2.1 ความหมายของการพูด
 - 2.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.3 องค์ประกอบของการพูด
3. การประเมินภาคปฏิบัติ
 - 3.1 ความหมายของการประเมินภาคปฏิบัติ
 - 3.2 ประเภทของแบบทดสอบภาคปฏิบัติ
 - 3.3 ข้อดี-ข้อจำกัดของแบบวัดภาคปฏิบัติ
 - 3.4 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบภาคปฏิบัติ
4. การทดสอบทางภาษา
5. การวัดและประเมินผลทักษะการพูด
6. คุณภาพแบบวัดภาคปฏิบัติ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรการเรียนรู้อันพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ผู้วิจัย ได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้
ในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

1. สาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมี 4 สาระ ได้แก่
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม
สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

2. มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับพื้นฐาน

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย แนะนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษาความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. ระดับการศึกษา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดระดับการศึกษาเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6)

การศึกษาระดับนี้ เป็นช่วงแรกของการศึกษาคาบบังคับ เน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรมโดยเน้นการเรียนรู้แบบบูรณาการ

2. ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3)

เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดและความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตัว มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจาร์ณญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะในการใช้เทคโนโลยี เพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความดีงาม และมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ หรือการศึกษาต่อ

3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

การศึกษาระดับนี้เน้นการเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน สนองตอบความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน ทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ ทักษะในการใช้ชีวิต และการใช้เทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ มุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ

ทักษะการพูด

ความหมายของการพูด

คอร์นบลีท และคาร์เตอร์ (Cornbleet and Carter, 2001) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือ การผสมเสียงที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นระบบตามหลักการเฉพาะทางภาษาเพื่อสร้างคำที่มีความหมาย

คาธลิน (Kathleen, 2005) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นพฤติกรรมพื้นฐานของมนุษย์ที่ไม่สามารถหยุดที่จะวิเคราะห์ได้หากยังไม่ได้ข้อสรุปกับสิ่ง ๆ นั้น

สก๊อต (Scott, 2011) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือ กระบวนการผลิตคำต่อคำในการโต้ตอบคู่สนทนา

บราวน์ (Brown, 2000) กล่าวถึงความหมายของการพูดว่า การพูดเป็นกระบวนการโต้ตอบในการสร้างความหมายที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การรับและการประมวลผลข้อมูล

โกห์ (Christine, 2007) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นการรวมทักษะทุกทักษะเข้าด้วยกัน โดยผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับระบบของภาษา การสนทนาประเภทต่าง ๆ ทักษะที่สำคัญในการออกเสียงและกลวิธีในการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียน และผู้เรียนก็สามารถนำความสามารถนั้นไปใช้สื่อสารได้อย่างรวดเร็ว

วาสควีซ แฮนเซน และสมิท (Vásquez, Hansen and Smith, 2013) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นความสามารถในการสื่อสารในภาษาเป้าหมายในสถานการณ์ที่หลากหลาย ในแบบที่เข้าใจได้ง่าย ซึ่งรวมถึงการสนทนาแบบใช้ภาษาไม่เป็นทางการและความสามารถในการพูดคุยเกี่ยวกับสาขาวิชาทางวิชาการได้

ความสำคัญของการพูด

มีนักวิชาการกล่าวถึงความสำคัญของการพูด ดังนี้

ไพล์เอลส์ และอัลจีโอ (Pyles and Algeo, 1993) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า มนุษย์เรียนรู้การพูดก่อนที่จะเรียนรู้การเขียน เราทุกคนเรียนรู้การพูดก่อนที่จะเรียนรู้การเขียน เด็กที่ไม่ได้ฝึกการทางกายหรือทางจิตใจอย่างรุนแรงจะเรียนรู้การพูดก่อนเรียนรู้การเขียน คนปกติก็ปฏิเสธไม่ได้ที่จะทำอย่างนั้นเช่นกัน ประหนึ่งว่าเราได้ถูก “กำหนด” ให้รับรู้ภาษาในรูปแบบของการพูดไว้แล้ว

สก๊อต (Scott, 2011) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันที่เราใช้เพื่อสื่อสาร โดยเฉลี่ยแล้วเราผลิตคำพูดออกมาเป็นพัน ๆ คำต่อวัน โดยบุคคลที่ประกอบอาชีพบางอาชีพ เช่น พนักงานฝ่ายขาย หรือนักการเมืองอาจจะต้องพูดมากกว่านั้น คนส่วนใหญ่ล้มไปว่าครั้งหนึ่งเคยใช้วิธีการใดเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการพูดภาษาที่หนึ่งอย่างเป็นธรรมชาติและสมบูรณ์แบบ จนกระทั่งถึงคราวที่ต้องมาเรียนรู้ที่จะพูดภาษาต่างประเทศให้เป็นธรรมชาติและสมบูรณ์แบบอย่างนั้นอีกครั้ง

ฮิวจ์ส (Hughes, 2011) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า ทักษะการพูดเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ภาษาแม่ในการสื่อสาร เด็กทุกคนต้องเรียนการพูดก่อนที่จะเรียนการเขียน การพูดจึงเป็นรูปแบบที่พร้อมสำหรับการเรียนรู้มากที่สุด เมื่อเด็กเรียนรู้ที่จะพูดภาษาแม่ได้แล้ว ก็จะทำให้สามารถต่อยอดไปถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างง่ายดาย ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับภาษาและการพูดจึงเป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมาก

โกห์ (Goh, 2007) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดได้รับการยอมรับจากทุกคนว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการสื่อสารและสำคัญต่อผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้การสื่อสารที่ดีกว่า ซึ่งการพูดสามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาและการพูดยังมีส่วนร่วมในการพัฒนาด้านวิชาการของผู้ที่เรียนภาษาที่สองอีกด้วย ดังนั้นการพูดจึงเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับการเริ่มต้นสนทนาระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

เซลซี เมอร์เซีย (Celce-Murcia, 2001) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ เนื่องจากทักษะการพูดไม่เพียงแต่มีความสำคัญต่อการสื่อสารในชั้นเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองเท่านั้น แต่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในโลกของการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

วาสควีซ แฮนเซน และสมิท (Vásquez, Hansen and Smith, 2013) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียน การพูดไม่เพียงแต่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจแนวคิดใหม่ แต่ยังมีโครงร่างสำหรับการเรียนรู้ผ่านการอ่าน และเขียนภาษาอื่น ๆ

องค์ประกอบของการพูด

สก็อต (Scott, 2011) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้สองส่วน ดังนี้

1. กระบวนการพูด ประกอบไปด้วย

1.1 การผลิตคำพูด (Speech production) การพูดเป็นการผลิตคำต่อคำ ในการโต้ตอบกันของบุคคล โดยการผลิตเสียงต่อเสียง คำต่อคำนั้น เรียกว่า การพูดคุยกัน การพูดเกิดขึ้นในทันที แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า การพูดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน แต่หมายถึง เวลาในการเตรียมตัวเพื่อที่จะพูดนั้นมีอยู่อย่างจำกัด

1.2 แนวความคิดและการกำหนดเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูด (Conceptualization and formulation) ในการพูดนั้นจะต้องมีการคิดว่าจะพูดเรื่องอะไร จากนั้นจึงกำหนดหรือสร้างแผนผังความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด ได้แก่ ระดับของบทสนทนา ไวยากรณ์ คำศัพท์ จากนั้นจึงสร้างโครงร่างว่าจะพูดอะไรก่อนหรือหลัง เป็นลำดับ ในการพูดภาษาอังกฤษนั้นจะแบ่งการพูดออกเป็นสองส่วน ได้แก่ หัวข้อ คือ สิ่งที่กำลังพูดถึง และคำอธิบาย คือ สิ่งที่ต้องการพูดเกี่ยวกับหัวข้อนั้น

1.3 การออกเสียง (Articulation) การออกเสียงเกิดจากการใช้อวัยวะต่าง ๆ เพื่อผลิตเสียง กระแสลมที่ผลิตจากปอดเคลื่อนผ่านเส้นเสียง และถูกทำให้เกิดเป็นเสียง โดยตำแหน่งและการเคลื่อนที่ของอวัยวะในช่องปาก เช่น ลิ้น ฟัน และริมฝีปาก เสียงสระผลิตจากลิ้นและริมฝีปาก เสียงพยัญชนะเกิดจากการกักลมที่บริเวณริมฝีปากหรือฟัน ซึ่งผู้ที่พูดภาษาอังกฤษสามารถผลิตหน่วยเสียงที่มีความหมายได้มากกว่า 40 หน่วยเสียง โดยแบ่งเป็นเสียงสระและพยัญชนะเท่า ๆ กัน

1.4 การตรวจสอบตนเองและแก้ไขขณะที่พูด (Self-monitoring and repair) การตรวจสอบตนเองในขณะที่พูดเป็นกระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูด การกำหนดสิ่งที่จะพูด และการออกเสียง การคิดทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดในช่วงเตรียมการพูดอาจจะเป็นการละทิ้งคำพูดทั้งหมด คือ คิดไว้แล้วว่าจะพูดอะไรแต่ไม่พูด เช่น เมื่อผู้พูดกำลังจะพูดถึงบุคคลอื่น แล้วพบว่าบุคคลนั้นอยู่ในระยะที่สามารถได้ยินสิ่งที่ผู้พูดพูดได้ ผู้พูดก็จะไม่พูดสิ่งที่เตรียมไว้ การตรวจสอบตนเองในช่วงกำหนดสิ่งที่จะพูดอาจจะแสดงผลออกมาโดยการพูดซ้ำลง หรือการหยุดพูดแล้วพูดโดยใช้คำใหม่ การตรวจสอบตนเองในช่วงการออกเสียงเกิดขึ้นเมื่อผู้พูดออกเสียงผิดหรือออกเสียงไม่ถูก การตรวจสอบขณะพูด คือ ความสามารถในการแก้ไข รวมทั้งเป็นการตอบสนองต่อการตรวจสอบตนเองหรือสื่อสารโดยคู่สนทนา

1.5 การพูดได้อย่างอัตโนมัติ (Automaticity) การพูดได้อย่างอัตโนมัติ

เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้พูดประสบความสำเร็จในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว การพูดก็เหมือนกับทักษะอื่น ๆ เช่น การขับรถ หรือการเล่นดนตรี การฝึกฝนบ่อย ๆ จะช่วยให้ให้มีทักษะการพูดที่ดีขึ้น

1.6 การพูดคล่องแคล่ว (Fluency) การพูดคล่องแคล่วไม่ได้หมายถึงการพูดเร็ว

เพียงอย่างเดียว ความเร็วในการพูดเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งเท่านั้น ในการพูดคล่องแคล่วนั้น การหยุดถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีความสำคัญเท่ากันกับความเร็ว การหยุดที่ถูกที่ถูกจังหวะและความถี่ของการหยุดถือเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เกิดการพูดคล่องแคล่วผู้พูดจะใช้กลวิธีการพูด ได้แก่ การใช้คำเสริมช่วงหยุด (pause fillers) เช่น ar uh และ um การใช้ข้อความแสดงความคลุมเครือของผู้พูด (vagueness expressions) เช่น sort of และ I mean และการพูดซ้ำ (repeats) คำตรงที่ผู้พูดหยุด เช่น well, what's the... what's the failure with football, I mean this... this I don't really see I mean it... Cos the money... how much does it cost to get it down the road now?

ลักษณะของการพูดคล่องแคล่วสามารถสรุปได้ดังนี้

1. อาจจะมีการหยุดบ้างแต่ไม่หยุดบ่อย
2. ในการการหยุดจะต้องใช้คำเสริมเข้ามาช่วย
3. การหยุดจะเกิดขึ้นในช่วงจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ
4. มีการพูดติดต่อกันยาวหลายคำสลับกับการหยุด

1.7 การจัดการพูด (Managing talk) ในการพูดนั้นจะต้องมีการจัดการสองสิ่ง

ด้วยกัน คือ การปฏิสัมพันธ์และการลำดับการพูด ในการพูดทุกครั้งจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แม้ว่าการพูดนั้นจะเป็นการสื่อสารทางเดียว เช่น การบรรยาย การปราศรัยของนักการเมือง และทอล์คโชว์ ผู้พูดก็ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังเช่นกัน ในส่วนของการพูดสนทนานั้น มีกฎทั่วไปของการสนทนา เช่น การลำดับก่อนหลังในการเป็นผู้พูดผู้ฟัง ควรหลีกเลี่ยงการเงียบเป็นเวลานาน ฟังเมื่อคนอื่นพูด ส่งสัญญาณเมื่อต้องการพูด และส่งสัญญาณให้รู้ว่ากำลังฟัง เช่น เมื่ออยู่ในที่ประชุมหรือในห้องเรียน เราให้สัญญาณเมื่อต้องการพูด โดยยกมือขึ้น

2. ความรู้ของผู้พูด แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.1 ความรู้นอกเหนือจากภาษาศาสตร์ (extra linguistic knowledge) คือ

ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม บริบท และความคล้ายคลึงกันของวัฒนธรรมของผู้พูดคนอื่น ๆ ความรู้ด้านสังคมเป็นความรู้เกี่ยวกับคุณค่าทางสังคมและพฤติกรรมที่เป็นบรรทัดฐานของคนในสังคมนั้น ๆ เราได้รับความรู้ด้านสังคมเหล่านี้ได้ผ่านภาษา ความรู้ทางด้านสังคมจึงเป็นได้ทั้งความรู้นอกเหนือจากภาษาศาสตร์และความรู้ด้านภาษาศาสตร์ เช่น ในการทักทายนั้นบางสังคมใช้การจับมือ บางสังคม

ต้องโอบกอด หรือบางสังคมต้องโค้งคำนับ และเรารู้ว่าคนในสังคมนั้น ๆ พูดว่าอะไรเมื่อกล่าว ทักทายกัน

2.2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ (Linguistic knowledge) ประกอบไปด้วย

2.2.1. ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา (Genre knowledge) แบ่งตาม เป้าหมายในการใช้ภาษาออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1) ภาษาเพื่อดำเนินการ (Transactional) คือ ภาษาที่ใช้เพื่อการถ่ายโอน ข้อมูลและส่งเสริมการซื้อขายสินค้าและบริการต่าง ๆ

2) ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal) คือ ภาษาที่ใช้ เพื่อสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น การพูดโดยใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์อาจจะใช้ในการสนทนากับ เพื่อนที่ร้านอาหาร เป็นต้น

2.2.2 ความรู้เกี่ยวกับสัมพันธสาร (Discourse knowledge) เป็นความรู้ ในการจัดการและเชื่อมโยงคำ และการลำดับการพูดและฟังของคู่สนทนาในการสนทนาโต้ตอบกัน ซึ่งเรียกว่า ความสามารถในการใช้ภาษาระดับสัมพันธสาร

2.2.3 ความรู้เกี่ยวกับวัจนปฏิบัติ (pragmatic knowledge) เป็นความรู้ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและบริบทในการใช้ภาษา รวมถึงเป้าหมายของการใช้ภาษา ผู้พูดต้องรู้ว่าควรปรับข้อความให้สอดคล้องกับบริบท และผู้ฟังใช้ข้อมูลในบริบทนั้นมาช่วยในการ ทำความเข้าใจกับสิ่งที่ได้ยินอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและบริบทในการใช้ภาษามี ดังนี้

1) วัจนกรรม (Speech acts) คือ การที่ผู้พูดพูดถึงสิ่งหนึ่งในขณะที่พูดก็ ทำสิ่งนั้นด้วย และผู้พูดต้องใช้ภาษาได้ตรงตามหน้าที่ของภาษา เช่น บอกเล่า แนะนำ ขอร้อง ปฏิเสธ สิ่ง เป็นต้น

2) หลักการร่วมมือกัน (The co-operative principle) คือ ในการสนทนานั้นเมื่อมีผู้ถามก็ต้องมีผู้ตอบ แต่ในโต้ตอบการสนทนานั้นจะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ที่เป็นที่พอใจทั้งสองฝ่าย

3) ความสุภาพ (Politeness) ในการพูดนั้นผู้พูดควรพูดอย่างสุภาพ และไม่พูดให้ผู้อื่นเสียหน้า หรือรู้สึกเสียใจ ผู้พูดสามารถใช้คำที่มีเชิงบวกตามหลักการทางภาษานั้น ๆ มาใช้ในการพูดเพื่อให้เกิดความสุภาพ

4) ทำเนียบภาษา (Register) คือ ความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาที่ เหมาะสมกับขอบเขต (Field) บุคคล (Tenor) และรูปแบบ (Mode)

5) โครงสร้าง (Structure) โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ใช้ในการพูดนั้น แตกต่างจากการเขียน เนื่องจากการพูดเกิดขึ้นในทันที ซึ่งต่างจากการเขียนที่มีเวลาตรวจทาน

การใช้ภาษา ในการพูดมักจะใช้ question tags เพื่อถามผู้ฟังว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” นอกจากนั้น tense ที่ถูกนำมาใช้ในการพูดมากที่สุดคือ present simple tense และ present progressive tense

6) คำศัพท์ (Vocabulary) ในภาษาพูดมีความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ และการแสดงความหมายที่แสดงให้เห็นความคิดของผู้พูด คำศัพท์ที่ผู้พูดใช้จะเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายสอดคล้องกับบริบทนั้น ๆ เช่น I, me, then, now, here, there เป็นต้น

7) วลีหรือกลุ่มคำ (Chunk) คือ คำหลายคำที่นำมารวมกัน แบ่งเป็นประเภทย่อย ๆ ดังนี้

7.1 การจัดวางกลุ่มคำที่ต้องใช้ควบคู่กันในประโยค (Collocations) เช่น densely populated, rich and famous, set the table

7.2 วลี (Phrasal verbs) เช่น get up, log on, run out of, go on about

7.3 สำนวน (Idioms) เช่น part and parcel, make ends meet, as cool as a cucumber, speak of the devil

7.4 ส่วนประกอบของประโยคที่ใช้ขึ้นต้นประโยค (Sentence frames) เช่น would you like a...? The thing is ..., What really gets me is...

7.5 คำที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ (Social formulas) เช่น see you later, have a nice day, mind your head

7.6 คำเชื่อมความ (Discourse markers) เช่น if you ask me, by the way, I take your point, to cut a long story short...

8) การออกเสียง (Phonology) สิ่งสำคัญในการออกเสียงของผู้พูดคือการออกเสียงสูงต่ำ (Intonation) การออกเสียงสูงต่ำทำให้เห็นข้อมูลที่สำคัญของการพูดนั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในการพูดภาษาอังกฤษนั้นจะเห็นได้ว่าระดับเสียง (Pitch) ที่สูงขึ้นกับข้อมูลใหม่นั้น มีความสัมพันธ์กัน และเมื่อระดับเสียงลดลงนั้นแสดงว่าการพูดได้สิ้นสุดลงแล้ว

2.3 ความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขการพูด (Speech condition) เงื่อนไขการพูดมีส่วนช่วยในการที่จะพูดได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว และประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อเงื่อนไขการพูด ได้แก่ ปัจจัยดังต่อไปนี้

2.3.1 ปัจจัยด้านองค์ความรู้ (Cognitive factors) เมื่อผู้พูดได้พูดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดคุ้นเคย หรือเป็นสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารและมีความสนใจ โดยผู้พูดได้พูดกับคู่สนทนาที่คุ้นเคย ก็จะช่วยให้ผู้พูดพูดได้ง่ายขึ้น

2.3.2 ปัจจัยด้านความรู้สึก (Affective factors) เมื่อผู้พูดได้พูดเกี่ยวกับเรื่องที่ชอบก็จะพูดได้ดี แต่ถ้าหากผู้พูดมีความรู้สึกที่ถูกจับผิดอยู่ เช่น รู้ว่ากำลังถูกประเมินการพูด อาจทำให้รู้สึกกังวลในขณะที่พูด

2.3.3 ปัจจัยด้านการพูด (Performance factors) การพูดกับคู่สนทนาแบบพบหน้ากัน หรือการพูดรายงานหน้าชั้นที่โรงเรียน จะช่วยให้การพูดพัฒนามากกว่าการฝึกพูดกับตัวเองคนเดียว เนื่องจากมีเพื่อนคอยให้คำแนะนำ นอกจากนั้นแล้วผู้พูดควรได้ฝึกพูดในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และมีการเตรียมตัวก่อนพูดซึ่งจะช่วยให้พูดได้ดีขึ้น

การประเมินภาคปฏิบัติ

ความหมายของการวัดภาคปฏิบัติ

สมนึก ภัททิยธนี (2544) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการวัดผลงานที่ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ซึ่งสามารถวัดได้ทั้งกระบวนการและผลงานในสภาพตามธรรมชาติ (สถานการณ์จริง) หรือในสภาพที่กำหนดขึ้น (สถานการณ์จำลอง) และกล่าวได้ว่าเป็นการวัดทักษะที่แบบทดสอบชนิดให้เขียนตอบไม่สามารถวัดได้

สิ่งที่ควรคำนึงในการสอบวัดภาคปฏิบัติ คือ

1. ชั้นเตรียมงาน
2. ชั้นปฏิบัติงาน
3. เวลาที่ใช้ในการทำงาน
4. ผลงาน

เอกรินทร์ สีมหาศาล และสุปรารณา ยุคตะนันท์ (2546) กล่าวว่า การวัดการปฏิบัติ เป็นวิธีการวัดที่ผู้สอนมอบหมายงานหรือกิจกรรมให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ เพื่อรวบรวม และวิเคราะห์ ข้อมูลว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด ในการวัดการปฏิบัติ ผู้สอนต้องเตรียมสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ ภาระงานหรือกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Tasks) และเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric)

สมภพ ปู่ไทย (2550) ให้ความหมายของการวัดภาคปฏิบัติว่า เป็นการทดสอบวัดความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานตามที่กำหนดอย่างมีขั้นตอน มีวิธีการและผลงานที่เกิดขึ้นสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อย ซึ่งผู้ประเมินสามารถประเมินได้ทั้งกระบวนการปฏิบัติ (Products) และเกณฑ์ที่สร้างขึ้น

สำราญ มีแจ่ม และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2556) ให้ความหมายวัดภาคปฏิบัติไว้ว่า การวัดภาคปฏิบัติ หมายถึง การประเมินค่าของบุคคลผู้ปฏิบัติงาน ผลการปฏิบัติงาน และคุณลักษณะ

ต่าง ๆ ที่มีคุณค่าต่อการปฏิบัติงาน ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน ภายใต้การสังเกต จดบันทึก และการประเมินผลโดยหัวหน้างาน บนพื้นฐานของความเป็นระบบและมีมาตรฐานเดียวกัน มีเกณฑ์ที่ปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและให้ความเป็นธรรมโดยทั่วกัน

อนัญญา คูอาริยะกุล (2554) ให้ความหมายของการวัดภาคปฏิบัติว่า เป็นการพิจารณาความสามารถในด้านการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมด้วยการกระทำ สมพงษ์ เกษมสิน (2526) ได้ให้ความหมาย การวัดผลการปฏิบัติงานว่า วิธีการวัดที่ใช้ประเมินค่าว่า ผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนมีความสามารถปฏิบัติงานได้ดีเพียงใด โดยพิจารณาจากปริมาณ และคุณภาพของงานที่ผู้บังคับบัญชาได้บันทึกไว้ หรือจากการสังเกตและวินิจฉัยตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อเป็นเครื่องประกอบการพิจารณาในผลประโยชน์ตอบแทนความดีความชอบแก่ผู้ปฏิบัติงานนั้น ๆ

เสนาะ ตีเภาะว (2543) ได้ให้ความหมายของการวัดผลภาคปฏิบัติไว้ว่า การวัดผลภาคปฏิบัติ คือ ระบบที่จัดทำขึ้นเพื่อหาคูณค่าของบุคคลในแง่ของการปฏิบัติงานและสมรรถภาพในการพัฒนาตนเอง หรือเป็นการหาประโยชน์หรือดีราคาผลงานของผู้ปฏิบัติงาน

ภิญโญ สาร (2526) ได้ให้ความหมาย การวัดผลการปฏิบัติงานว่า คือ การตรวจสอบว่างานที่ทำไปแล้วนั้นได้ผลดีเพียงใด โดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของงานที่ตั้งไว้ก่อนลงมือทำงาน หรือเปรียบเทียบกับแนวนโยบายหรือแผนงานที่ได้กำหนดไว้ก็ได้

ชลิตา ศรีมณี และพูนศรี สงวนชีพ (2536) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การวัดผล การปฏิบัติงาน คือ วิธีการที่ใช้ในการวัดผลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานในองค์กร ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของผู้เป็นหัวหน้างาน โดยถือหลักว่า เมื่อผู้บัญชาได้มอบหมายงานให้ผู้ใต้บังคับบัญชาไปปฏิบัติแล้ว ย่อมจะต้องมีการวัดผลการปฏิบัติงานว่าดีหรือไม่เพียงใด

ธงชัย สันติวงษ์ (2525) ได้ให้ความหมาย การวัดผลการปฏิบัติงานว่า คือ กิจกรรมทางด้านการบริหารงานบุคคลที่เกี่ยวกับวิธีการที่ซึ่งหน่วยงานพยายามที่จะกำหนดให้ทราบแน่ชัดได้ว่าพนักงานของตนสามารถปฏิบัติงานได้ประสิทธิภาพดีมากน้อยเพียงใด

Casio (1978) ได้ให้ความหมาย การวัดผลการปฏิบัติงานว่า เป็นระบบที่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานทั้งจุดเด่นและจุดด้อยของพนักงานแต่ละคน ข้อมูลเหล่านี้จะนำไปใช้ประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน เช่น เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจในการบริหารงานบุคคล ในการทำวิจัยด้านการบริหารงานบุคคล ใช้คาดการณ์ผลการปฏิบัติงานในอนาคต และใช้กำหนดเป้าหมายในการฝึกอบรมพัฒนาบุคคล

Walf (1962) ได้ให้ความหมาย การวัดผลการปฏิบัติงานว่า คือ กระบวนการที่ผู้บังคับบัญชาใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับพนักงานในด้านการปฏิบัติงาน

Werther (1990) ได้ให้ความหมาย การวัดผลการปฏิบัติงานว่า คือ กระบวนการที่
องค์กรประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

ประเภทของแบบวัดภาคปฏิบัติ

นักวัดผลหลายท่าน ได้แบ่งประเภทแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ ดังนี้

สมนึก ภัททิยธนี (2544) กล่าวว่า การวัดผลงานภาคปฏิบัติแบ่งได้อะไรักษณะ
ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ มีดังนี้

1. แบ่งตามหน้าที่ต้องการวัด มี 2 ประเภท คือ

1.1 การวัดกระบวนการ เป็นการวัดที่พิจารณาเฉพาะวิธีทำวิธีปฏิบัติในการ
ทำงานหรือกิจกรรมให้เสร็จ เช่น พิจารณาริธีที่ผู้เรียนทำการทดลองในห้องปฏิบัติการในวิชา
วิทยาศาสตร์ การใช้เครื่องมือทำเฟอร์นิเจอร์ การตีเทนนิสแบบโฟร์แฮนด์ การกล่าวสุนทรพจน์
 เป็นต้น

1.2 การวัดผลงาน (Product) การวัดที่พิจารณาเฉพาะผลงานหรือผลผลิต
เช่น ตัวเฟอร์นิเจอร์ ภาพวาดของนักเรียน เป็นต้น

2. แบ่งตามลักษณะสถานการณ์ แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

2.1 ใช้สถานการณ์จริง (Real Setting)

2.2 ใช้สถานการณ์จำลอง (Simulated Setting) เช่น การฝึกนักบินใหม่

3. แบ่งตามการเกิดสิ่งเร้าแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

3.1 ใช้สิ่งเร้าที่เป็นธรรมชาติ (Natural Stimulus) เป็นการวัดผลงาน
ภาคปฏิบัติที่เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้วัดไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยว เช่น ทักษะทางสังคมของผู้เรียนที่ผู้วัด
ทำการสังเกตในสภาพที่เป็นไปตามธรรมชาติไม่ได้กำหนดให้ปฏิบัติ นิยมใช้วัดคุณลักษณะของ
บุคลิกภาพนิสัยการทำงาน เป็นต้น

3.2 ใช้สิ่งเร้าที่จัดขึ้น (Structured Stimulus) เป็นการวัดที่จัดสิ่งเร้าที่
สามารถแสดงให้เห็นพฤติกรรมที่ต้องการประเมินได้หรือปรากฏให้เห็นเด่นชัด เช่น การให้ผู้เรียน
เตรียมสอบสัมภาษณ์ การทดลองในห้องปฏิบัติการ การอ่านออกเสียง การเล่นเกมดนตรี เป็นต้น

บุญชม ศรีสะอาด (2545) ได้กล่าวถึงประเภทของการวัดภาคปฏิบัติไว้ 3 ประเภท
ดังนี้

1. แบบจำแนก (Recognition or Identification) เป็นการวัดความสามารถใน
การกำหนดลักษณะที่เป็นจำเป็นของการกระทำหรือผลงานหรือจำแนกสิ่งของ เช่น การทำให้
เครื่องมือผิดปกติให้ผู้สอบบุคคลที่เกิดขึ้น อีกลักษณะหนึ่ง คือ การให้ผู้สอบจำแนกผลงานที่ดีและด้อย
เช่น ผลงานทางศิลปะ ผลงานการเขียนเรียงความเป็นต้น

2. การใช้สถานการณ์จำลอง (Stimulated Stimulus) เป็นการจำลองสถานการณ์ที่จะปฏิบัติ เช่น วัดความสามารถในการบังคับทิศทางของพวงมาลัยและปฏิกิริยาในการหยุดรถ โดยใช้เครื่องจำลองไม่ได้ขับรถยนต์จริงตามถนน ข้อดี คือ ประหยัด ปลอดภัย แบบวัดชนิดนี้บางครั้งเรียกว่า Miniature Test

3. การใช้ตัวอย่างงาน (Work Sample) เป็นการใช้ปฏิบัติตามภาวะปกติของการปฏิบัติงานประเภทนั้น ๆ อาจกำหนดให้ปฏิบัติตามลำดับที่สมบูรณ์ของพฤติกรรมหรือการกระทำที่จำเป็นในการปฏิบัติงานนั้น หรืออาจเลือกเพียงตัวอย่างของพฤติกรรมการทำงานก็ได้ เนื่องจากบางอย่างจะต้องใช้เวลาและมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย โดยทั่วไปนิยมเรียกตัวอย่างของการปฏิบัติ ซึ่งสามารถพยากรณ์พฤติกรรมทั้งหมดได้เพียงพอ งานบางอย่างมีความถูกต้องอย่างชัดเจน เช่น การปาเป้า การสอบพิมพ์ดีด การใช้คะแนนงานปฏิบัติงานประเภทนี้มีความเป็นปรนัย แต่งานบางอย่างให้คะแนนยาก ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้ประเมิน เช่น การเล่นดนตรี การวาดภาพ เป็นต้น

สุนันท์ ศลโกสม (2534) ได้แบ่งประเภทของแบบวัดภาคปฏิบัติออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การเรียนแบบ (Identification) เป็นการวัดในลักษณะที่กำหนดเงื่อนไขของการปฏิบัติเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุด แล้วกำหนดข้อความถึงวิธีการหรือการกระทำที่ได้ผลลัพธ์ในเรื่องนั้น ๆ หรือจะเป็นการกำหนดชิ้นงานเป็นแบบให้แก่ผู้ถูกสอบ เพื่อให้ผู้ถูกสอบทำงานให้ถูกต้องเหมือนกับแบบที่กำหนดให้ หรืออาจจะกำหนดแบบใดแบบหนึ่งให้ ซึ่งแบบที่กำหนดให้นั้นผิดความจริงหรือผิดปกติไปจากหลักเกณฑ์ที่แท้จริง แล้วให้ผู้สอบแก้ไขแบบนั้นให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ การวัดแบบนี้ไม่ใช่การวัดภาคปฏิบัติได้โดยตรง เพราะไม่สามารถวัดประสิทธิภาพในการทำงานในลักษณะของข้อสอบการเลียนแบบ ได้แก่ การพิมพ์ดีด การดูสไลด์โดยใช้กล้อง การแก้ปัญหาโจทย์วิชาต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น การกำหนดเครื่องมือที่แยกชิ้นส่วนต่าง ๆ ออกแล้วให้ประกอบชิ้นส่วนนั้นให้ถูกต้อง การคัดลายมือ การตัดเส้นตามแบบ

2. การสร้างสถานการณ์จำลอง (Stimulated Situation) เป็นการวัดที่กำหนดสถานการณ์จำลองขึ้นให้เหมือนจริงที่สุด แล้วให้ลงมือปฏิบัติตามสถานการณ์จำลองนั้น ๆ เช่น การฝึกขับรถยนต์ในสนาม หลักสำคัญของการกำหนดสถานการณ์จำลองต้องให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริง คือ เป็นไปตามธรรมชาติหรือสภาพแวดล้อมที่แท้จริง และมีเครื่องมือให้เหมือนกับสภาพที่แท้จริง นอกจากนั้นต้องมีการปฏิบัติงานของผู้ถูกประเมินที่จะต้องเกิดพฤติกรรมที่แสดงออก ซึ่งมีทั้งวิธีการปฏิบัติและผลผลิตที่จะเกิดขึ้นในการสอบภาคปฏิบัติ โดยใช้สถานการณ์จำลองผู้ถูกประเมินจะต้องชี้วัดอุปสรรคในการทำงานให้แก่ผู้ถูกประเมินทราบล่วงหน้า

และต้องใช้เวลาในการประเมินเป็นระยะ พร้อมทั้งชี้แจงให้ผู้ถูกประเมินทราบถึงจุดบกพร่อง เพื่อให้ผู้ถูกประเมินได้แก้ไข

3. การกำหนดงาน (Work Sample) เป็นการกำหนดงานให้ทำเป็นข้อ หรือเป็นโครงการ หรือเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของบุคคล ทั้งด้านการจัดการ และด้านผลผลิตที่ได้

Clark และ Halles (1971) ได้กล่าวถึงประเภทของแบบวัดภาคปฏิบัติ โดยแยกออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1. แบบวัดให้จำแนกแยกแยะ (Identification Tests) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะ วัดความสามารถของนักเรียนในการจำแนกวัตถุ (Object) หรือชุดของวัตถุ (Set of Object) จำแนกระหว่างความถูกต้องและไม่ถูกต้องในกระบวนการ (Process) และวิธีปฏิบัติ (Practices) จำแนกปัจจัยสำคัญในตอนต้นของกระบวนการหรือเพื่อให้จำส่วนประกอบของผลผลิตได้

ความแตกต่างระหว่างแบบวัด ให้จำแนกแยกแยะของแบบวัดภาคปฏิบัติกับ แบบวัดทางภาษา (Verbal test) บางครั้งก็ไม่ชัดเจน ถ้าให้นักเรียนระบุชื่อและชี้ส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีด โดยทั่ว ๆ ไปก็จะเรียกว่า แบบวัดภาคปฏิบัติ อย่างไรก็ตามเป็นความจริงว่า นักเรียนที่สามารถระบุส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีดได้ถูกต้องก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่า นักเรียนจะมีความสามารถในการพิมพ์ การทำความสะอาดเครื่องพิมพ์ดีดหรือการเปลี่ยนผ้าหมึก แบบวัดให้จำแนกแยกแยะนั้นไม่สามารถที่จะวัดประสิทธิภาพของผลงานในขั้นสุดท้ายของบุคคลที่ ปฏิบัติได้ เพราะวาทักษะในการปฏิบัติงานหรือคุณภาพของผลงานในขั้นสุดท้ายเราสามารถที่จะทำ การวัดได้โดยตรง

แบบวัดให้จำแนกแยกแยะมักจะเกี่ยวข้องกับการท่องจำของนักเรียน ดังนั้นการจำแนกแยกแยะ (Identification Task) ก็ควรจะให้มีการโต้ตอบ (Reflex) ในการประสม ประสานกันของทักษะและกระบวนการทางสมอง (Mental Process)

2. แบบวัดแบบจำลองสถานการณ์ (Simulated Situation Tests) ลักษณะของ เครื่องมือวัดและประเมินผลทางภาษาของแบบวัดแบบจำลองสถานการณ์ กิจกรรมที่จำเป็นเกี่ยวกับ งาน ซึ่งอาจจะเป็นสถานการณ์ในชีวิตที่เคยประสบมา บางครั้งผู้เข้าสอบก็มีความต้องการที่จะใช้ เครื่องมือซึ่งถูกสร้างขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อฝึกหัด (Training) แนะนำมาใช้เพื่อเป็นวัตถุประสงค์ ในการสอบ ตัวอย่างเช่น ในวิชาการขับรถ เครื่องจำลองสิ่งแวดล้อม (Simulator) ก็จะถูกนำมาใช้ในการ ประเมินทักษะของผู้เข้าสอบในการขับรถ โดยพื้นฐานแล้วการทดสอบแบบจำลองสถานการณ์ ต้องการที่จะทำการคัดเลือกกิจกรรมที่จำเป็นที่สุดเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจกรรม โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อที่จะทำการจำลอง (Duplicating) หรือทำการเลียนแบบ อย่างไรก็ตามเครื่องจักรมีราคาแพง เวลาทำความสะอาดและความปลอดภัยเป็นสิ่งที่ควรพิจารณาอย่างมากในการใช้แบบวัดชนิดนี้

3. แบบวัดตัวอย่างงาน (Work Sample Test) แบบวัดภาคปฏิบัติจะเกี่ยวข้องกับตัวอย่างงานหลาย ๆ ชนิด เช่น ครูวิชาเลขให้แบบวัดตัวอย่างงาน เมื่อครูให้นักเรียนเขียนตัวอย่างตัวอักษรที่บอกแล้วทำการนับจำนวนของความผิดพลาดที่นักเรียนแต่ละคนทำการบันทึกไว้ หรือครูช่างไม้ต้องการที่จะวัดทักษะของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมงานไม้บางชนิด เขาก็จะสามารถสร้างแบบวัดปฏิบัติตัวอย่างงานขึ้นมาได้

อย่างไรก็ตาม มีความยุ่งยากในการจำแนกระหว่างแบบวัดตัวอย่างงาน และแบบวัดจำลองสถานการณ์ แต่ก็มีข้อสังเกตอยู่ว่าแบบวัดตัวอย่างงานจะใช้สถานการณ์ของงานที่เป็นจริงซึ่งถูกเลือกมาอย่างดีแล้ว แบบวัดก็จะเป็นเรื่องที่ดีเกี่ยวกับความสามารถของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรม

เฟียน ไชยสอน (2529) ได้กล่าวถึงประเภทของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ให้แสดงความรู้จักต่อสิ่งที่นำมาเสนอหรือกำหนดให้ โดยการระบุ บอก จำแนกหรือจัดหา ตัวอย่างเช่น เครื่องยนต์ กล้องจุลทรรศน์ มาให้ดูแล้วบอกชิ้นส่วนหรือส่วนประกอบต่าง ๆ
2. ให้ปฏิบัติในสถานการณ์จำลอง (Simulated Conditions) การปฏิบัติงานบางอย่างต้องใช้ทักษะหลายอย่างประกอบกัน และทักษะนั้น ๆ อาจจะแยกฝึกกันได้ แล้วนำมาผสมผสานกันภายหลัง เช่น การขับรถยนต์ การผ่าตัด ในการวัดพฤติกรรมการเรียนรู้เบื้องต้นจะนำมาวัดในสถานการณ์จำลองก่อน โดยจัดรูปแบบจำลองขึ้น หรือใช้สิ่งอื่นแทนในสภาพที่คล้ายคลึงกัน
3. ให้ปฏิบัติในตัวอย่างงานสถานการณ์จริง (Work Sample) ในการวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ภาคปฏิบัติในระดับ 3 (ทำด้วยความชำนาญ) หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับ 4 ขึ้นไป (การทำในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้และการแก้ปัญหาโดยฉับพลัน) จะนิยมให้ปฏิบัติในตัวอย่างสถานการณ์จริง โดยการกำหนดและใช้ทักษะ วิธีการ การปรับปรุงแก้ไขเทคนิคให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น การทดสอบที่จะให้ได้มาซึ่งความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นหลาย ๆ ครั้ง ในทุกสถานการณ์ในทางปฏิบัติจริงไม่อาจทำได้ ดังนั้นในการวัดจึงพยายามเลือกสถานการณ์ที่เป็นจริงและเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของงานนั้นมา โดยจะต้องครอบคลุมพฤติกรรมทุกส่วนที่ต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวันหรือการปฏิบัติงานจริง ๆ

ข้อดี-ข้อจำกัดของแบบวัดภาคปฏิบัติ

1. นักการวัดผลหลายท่านได้กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ดังตัวอย่าง

ภิญโญ สาร (2519) กล่าวว่า ข้อดีที่เห็นชัดของการวัดผลภาคปฏิบัติอย่างมีหลักเกณฑ์ คือ

1. รักษาความเป็นธรรมของผู้บริหารในการพิจารณาความดีความชอบของบุคลากร
2. สะดวกสำหรับผู้บริหารในการตัดสินใจเลือกปูนบำเหน็จบุคลากรได้ถูกต้อง
3. เป็นการบำรุงขวัญและกระตุ้นบุคลากรให้ขยันขันแข็งในการปฏิบัติงาน
4. ช่วยให้มี การควบคุมค่าจ้างให้เหมาะสมกับการทำงานของแต่ละบุคคล และลักษณะงานของแต่ละอย่าง

5. เมื่อมีการทักท้วงหรือถูกกล่าวหาจากลูกจ้าง หรือบุคลากรว่าไม่ยุติธรรม ผู้บริหารมีหลักฐานที่จะยืนยันได้ว่าได้ใช้หลักเกณฑ์ตามหลักวิชาการไว้แล้ว

6. เป็นการจูงใจให้บุคลากรที่ดีและมีความสามารถเข้ามาสมัครงาน เพราะได้ยึดถือคตินิยมความยุติธรรมในการพิจารณาความดีความชอบ โดยระบบคุณความดี (Merit system) เช่น ระบบงานดี เงินดี งานเท่ากันเงินเดือนเท่ากัน เป็นต้น

อลงกรณ์ มีสุทธา และสมิต สุขุมกร (2553) กล่าวว่า การวัดผลการปฏิบัติงาน จะมีประโยชน์ต่อการบริหารงานบุคคลขององค์การมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการประเมินค่า ประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่ออะไร และองค์การได้นำผลการวัดไปใช้ประโยชน์อย่างจริงจังหรือไม่ โดยทั่วไปประโยชน์ที่พึงได้รับจากการวัดผลการปฏิบัติงานมี ดังนี้

1. ทำให้การพิจารณาความดีความชอบ หรือการปูนบำเหน็จแก่ผู้ปฏิบัติงาน ดำเนินไปด้วยความยุติธรรม มีเหตุมีผล มีระบบเป็นระเบียบแบบแผน ซึ่งใช้ต่อบุคคลในองค์การเดียวกันโดยเสมอหน้าและถ้วนทั่ว เพื่อป้องกันการเล่นพรรคเล่นพวก
2. ทำให้การพิจารณาการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง การสับเปลี่ยนโยกย้าย การลดขั้นลดตำแหน่งและการเลิกจ้าง เป็นไปอย่างยุติธรรม เพราะการประเมินผลการปฏิบัติงาน ช่วยให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงสมรรถภาพในการปฏิบัติงาน จุดเด่นและจุดด้อยของพนักงานแต่ละคน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเลือกใช้คนให้เหมาะสมกับงาน ซึ่งอาจมีการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง การสับเปลี่ยนโยกย้าย การลดขั้นลดตำแหน่งให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของพนักงาน นอกจากนี้อาจมีการให้พนักงานที่หย่อนสมรรถภาพหรือไม่ตั้งใจปฏิบัติงานออกจากงาน ซึ่งเท่ากับเป็นการลดค่าใช้จ่ายอันไม่จำเป็นขององค์การออกไป ทั้งก่อให้เกิดความเป็นธรรมในระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้วยกัน
3. ใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมการทำงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ หรือมาตรฐานการทำงานที่กำหนดไว้ รวมทั้งเป็นเครื่องมือตรวจสอบประสิทธิภาพในการบริหาร องค์การอีกด้วย

4. ใช้ประโยชน์ในการกำหนดโครงการฝึกอบรม และพัฒนาผู้ปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามความจำเป็นและความต้องการในการฝึกอบรมของเจ้าหน้าที่แต่ละประเภท แต่ละหน้าที่ และแต่ละสาขาวิชาชีพที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์การ

5. ทำให้พนักงานทราบถึงผลการปฏิบัติงานของตนเองว่า บรรลุตามเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้ในการทำงานหรือไม่ รวมทั้งรู้ว่าตนเองมีจุดเด่นอย่างไร และมีจุดอ่อนอะไรบ้างที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

6. เป็นเครื่องจูงใจให้พนักงานในองค์การได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเต็มใจเต็มกำลังความรู้ ความสามารถ ไม่ต้องคอยกังวลที่จะประจบผู้บังคับบัญชาด้วยวิธีที่ไม่ถูกต้อง และสามารถมั่นใจได้ว่าจะได้รับความยุติธรรม

7. ส่งเสริมความเข้าใจ และสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับพนักงาน

8. ประโยชน์ในด้านอื่น ๆ เช่น การแนะแนวและวางแผนแนวอาชีพให้แก่พนักงาน การกำหนดอัตราค่าจ้างคน การสรรหาคัดเลือกพนักงาน การส่งมอบงานเมื่อสับเปลี่ยนผู้บังคับบัญชา การพัฒนาระบบงาน เป็นต้น

2. นักการวัดผลหลายท่านได้กล่าวถึงข้อจำกัดหรืออุปสรรคของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ดังนี้

สำราญ มีแจ้ และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2556) กล่าวว่าไว้ว่า ปัญหาและอุปสรรคของการวัดผลการปฏิบัติงาน มีดังนี้

1. ปัญหาความเที่ยงตรงของผลการประเมิน เนื่องจากอคติส่วนตัวของผู้ประเมิน โดยผู้บังคับบัญชามีอคติที่จะประเมินคนมากกว่าประเมินผลงาน ซึ่งทำให้ผลประเมินบิดเบือนและคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง

2. ปัญหาผู้ประเมินไม่เอาใจใส่ในการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างจริงจัง ทำให้ผลการประเมินผิดพลาด ผู้ประเมินอาจไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะประเมินได้ ซึ่งอาจทำให้ใช้ความประทับใจบางเรื่องของตัวผู้ถูกประเมิน หรือการนำความประทับใจบางเรื่องไปมีผลต่อการประเมินเรื่องอื่น ๆ

3. ปัญหาความเคร่งครัดหรือหย่อนยานของผู้ประเมิน หัวหน้ามักจะประเมินลูกน้องโดยให้คะแนนสูงไว้ก่อนเพราะกลัวจะสะท้อนถึงตนเอง บางคนก็ประเมินโดยการกดคะแนนหมดทุกคน เพราะตัวเองมีมาตรฐานสูง

4. ปัญหาการประเมินตามแนวโน้มส่วนกลาง ในกรณีผู้ประเมินไม่แน่ใจหรือไม่รู้จักผู้ถูกประเมินพอ ก็มักจะให้คะแนนกลาง ๆ เท่ากันทุกคน ซึ่งไม่ตรงความจริง

5. ปัญหาการประเมินผลการปฏิบัติงานที่ไม่เป็นที่ยอมรับและได้รับการต่อต้านจากพนักงานหรือผู้ถูกประเมิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการประเมินผลการปฏิบัติงานส่วนใหญ่เป็นการ

ประเมินทางเดียว และผู้ประเมินส่วนใหญ่เป็นหัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาเป็นหลักแต่ฝ่ายเดียว ซึ่งอาจก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ ผู้ถูกประเมินจึงรู้สึกว่าการประเมินถูกจับผิดและไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงเกิดความรู้สึกต่อต้านการประเมินผลการปฏิบัติงาน รู้สึกเสียขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน

อลงกรณ์ มีสุทธา และสมิต สุขุมกร (2553) ได้กล่าวว่า ข้อจำกัดด้านการวัดผลการปฏิบัติงาน มีดังนี้

1. ผู้บริหารรีบร้อนในการวางระบบการวัดผลการปฏิบัติงาน ต้องการแสดงให้เห็นว่าหน่วยงานที่ตนบริหารงานอยู่นั้นเป็นหน่วยงานที่ทันสมัย มีการบริหารงานบุคคลอย่างเป็นระบบ การเร่งรีบดำเนินการวางระบบในเวลาจำกัดจะทำให้การพิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติเป็นไปอย่างผิวเผิน ขาดความรอบคอบ เหมือนกับการทำงานแบบ “ผักชีโรยหน้า” เมื่อดำเนินการใช้ระบบและเกิดปัญหาที่จะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขก็มีความยุ่งยากในการดำเนินการ เพราะผู้เกี่ยวข้องกับระบบการประเมินทั้งผู้ประเมินและผู้รับการประเมินต่างคุ้นเคยกับระบบการประเมินที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

2. การนำระบบการวัดที่จัดทำไว้สำเร็จรูป (Tailor Made) มาใช้อย่างไม่เหมาะสม โดยมีได้คำนึงถึงลักษณะเฉพาะและความต้องการขององค์กรที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากองค์การขาดผู้มีความรู้ความเข้าใจในการประเมิน หรืออาจเป็นในกรณีที่มีการวางระบบการประเมินเป็นไปตามความต้องการหรือตามวัตถุประสงค์ของผู้บริหาร แต่ไม่สอดคล้องกับลักษณะขององค์กร เช่น นำระบบการประเมินที่ใช้ในองค์กรที่มีการบริหารงานแบบโรงงาน พนักงานส่วนใหญ่เป็นระดับปฏิบัติการ (White Collar) การให้ความสำคัญและน้ำหนักของแต่ละปัจจัยที่ใช้ในการประเมินอาจแตกต่างกัน พนักงานที่ปฏิบัติงานในสำนักงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาดีจะรู้สึกอึดอัด เพราะไม่สามารถมีส่วนร่วมตามขั้นตอนต่าง ๆ ในการประเมินได้เท่าที่ควร เพราะระบบไม่ได้เปิดโอกาสให้สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากระบบที่ออกแบบไว้มุ่งใช้กับพนักงานระดับล่าง ซึ่งอาจไม่ชอบการแสดงความคิดเห็นหรือชอบปฏิบัติงานตามคำสั่งมากกว่า ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น คือ ผลการประเมินไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง พนักงานผู้รับการประเมินไม่พอใจและไม่ยอมรับผลการประเมินทำให้การประเมินผลการปฏิบัติงานประสบความสำเร็จในที่สุด

3. แม้วางค์การให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวัดผลแล้วก็ตาม หากไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระบบโดยมิได้นำไปใช้ประโยชน์อย่างจริงจัง หรือนำไปใช้ประโยชน์เป็นครั้งคราวไม่สม่ำเสมอ ก็จะไม่สามารถบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของการวัดอย่างมีประสิทธิภาพได้ เช่น การนำผลการวัดไปใช้ประโยชน์ในการพิจารณาขึ้นค่าจ้างเงินเดือนประจำปี นอกจากจะพิจารณาถึงผลการปฏิบัติงานของพนักงานแต่ละคนแล้ว ยังต้องคำนึงถึงว่าพนักงานผู้นั้นได้ดำเนินการเกี่ยวกับการวัดผลการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด กรณีผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ประโยชน์

จากการวัดในการพัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างมีประสิทธิภาพ ก็ควรมีการยกย่องถึงความสำเร็จ และให้ผลตอบแทนอย่างเหมาะสมแก่ผู้นั้นด้วย เป็นต้น ถ้าองค์กรไม่ได้ดำเนินการหรือให้ความสำคัญในเรื่องเหล่านี้ การวัดก็จะเป็นเพียงกิจกรรมอย่างหนึ่งที่มีใช่เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การวัดผลการปฏิบัติงานแม้จะเป็นสิทธิ์ของฝ่ายจัดการที่จะดำเนินการ แต่บางครั้งจะถูกแทรกแซงทางอ้อมโดยพนักงาน หรือองค์กรของพนักงาน ได้แก่ สภาพแรงงาน หรือคณะกรรมการลูกจ้างได้ โดยมากมักจะมีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าระบบการวัดมีข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ ขาดความเป็นธรรม มีการเล่นพรรคเล่นพวกและอาจมีการยื่นข้อเรียกร้องขอเข้าร่วมพิจารณาผลการวัดร่วมกับผู้บังคับบัญชาด้วย หากการวัดในองค์กรหรือหน่วยงานใดขาดความโปร่งใส หรือไม่ตรงไปตรงมา

อลงกรณ์ มีสุทธา และสมิต สุขุมกร (2553) ได้กล่าวว่า แนวทางแก้ไขด้านการวัดผลการปฏิบัติงาน มีดังนี้

1. การวางระบบ การวัดควรมีการพิจารณาอย่างรอบคอบถึงระบบและลักษณะขององค์การว่า มีความเหมาะสมสอดคล้องกันเพียงใด โดยควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่ใช้ระบบ ได้แก่ ผู้ประเมินหรือผู้บังคับบัญชา และผู้รับการประเมินหรือพนักงานได้มีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นในการวางระบบด้วย นอกจากนี้ควรโน้มน้าวให้ผู้บริหารระดับสูงตระหนักถึงความสำคัญในการวางระบบ และผลเสียหายที่จะเกิดขึ้นหากขาดการพิจารณาอย่างรอบคอบหรือรีบร้อนในการวางระบบมากเกินไป
2. จะต้องมีการติดตามประเมินผลการดำเนินการในทางปฏิบัติว่า มีปัญหาและอุปสรรคในการประเมินหรือไม่ และมีแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขอย่างไร เนื่องจากสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน เช่น นโยบายขององค์การ งาน สภาพแวดล้อม ฯลฯ มีการเปลี่ยนแปลงหรือเคลื่อนไหวเสมอ ดังนั้น จะต้องมีการติดตามเพื่อการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบการประเมินอย่างต่อเนื่องให้เหมาะสมสอดคล้องกับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย จึงจะทำให้การประเมินเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ
3. จะต้องผลักดันหรือโน้มน้าวให้ผู้บริหารระดับสูงตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าของการประเมิน รวมทั้งการนำไปใช้ประโยชน์อย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยการยกย่องสรรเสริญและให้รางวัลตอบแทนที่เหมาะสมแก่ผู้ที่มีการประเมินไปใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ (เช่น การพัฒนาพนักงาน ฯลฯ) นั้นมีมาตรการลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่ให้ความร่วมมือเพื่อเป็นการตอกย้ำให้ทุกฝ่ายเห็นความสำคัญและดำเนินการเกี่ยวกับการประเมินอย่างจริงจัง

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ

ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนในการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติดังนี้

สมนึก ภัททิยธนี (2544) กล่าวว่า ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์งานและเขียนข้อใดการมีขั้นตอน ดังนี้

1.1 วิเคราะห์งานหรือเลือกงานที่เป็นตัวแทน โดยการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายที่ระบุไว้ในหลักสูตรถ้ามี และรายละเอียดของงานที่มุ่งให้ผู้เรียนฝึก เพื่อค้นหาทักษะและความสามารถที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมนั้น และเนื่องจากการวัดผลงานภาคปฏิบัติต้องใช้ในการสังเกต ดังนั้นทักษะที่มุ่งวัดควรเป็นสิ่งที่มองเห็นในขณะสอบวัดและควรเป็นทักษะที่ยาก ๆ มากกว่าทักษะที่ปฏิบัติเป็นกิจวัตร ทั้งนี้ควรคำนึงถึงข้อจำกัดเรื่องเวลาและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินการสอบวัดด้วย

1.2 กำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานที่จะวัด โดยทั่วไปจะประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมการ ขั้นตอนปฏิบัติงาน ผลงานและเวลา

1.3 เขียนข้อรายการ ระบุรายละเอียดในแต่ละขั้นตอน เช่น ขั้นตอนเตรียมงาน ใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง ขั้นตอนปฏิบัติงานทำอะไรบ้าง

1.4 ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลทำให้การปฏิบัติงานนั้นมีคุณภาพแตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อความยุติธรรมแก่ผู้เข้าสอบวัดทุกคน

1.5 จัดรูปแบบเครื่องมือวัด คือ ลักษณะของแบบวัดว่าแต่ละตอนจะมีลักษณะอย่างไร

2. กำหนดคะแนนและน้ำหนัก อาจทำเป็น 2 ขั้นตอน คือ

2.1 กำหนดคะแนนสำหรับแต่ละส่วน เช่น เรื่องการดองไข่เค็มกำหนด ดังนี้

การเตรียมงาน	20	คะแนน
การปฏิบัติงาน	40	คะแนน
เวลา	10	คะแนน
ผลงาน	30	คะแนน
รวม	100	คะแนน

2.2 กำหนดน้ำหนักสำหรับแต่ละข้อรายการ โดยให้น้ำหนักของทุก ๆ ข้อ ในขั้นตอนหนึ่ง ๆ รวมกันเท่ากับสัดส่วนคะแนนในข้อ 2.1 ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความยากของงานและความสำคัญของกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติ

3. กำหนดคะแนนการตัดสิน ต้องกำหนดเกณฑ์การตรวจสอบพฤติกรรมในการปฏิบัติหรือคุณภาพของงานในลักษณะที่มองเห็นได้ วัดได้โดยเฉพาะเกณฑ์การแข่งขันผลงานภาคปฏิบัติในเรื่องนั้น ส่วนเกณฑ์การผ่านแต่ละขั้นตอนอัตโนมัติด้วยความเหมาะสม

4. จัดรูปแบบเครื่องมือ คือ เรียบเรียงข้อรายการต่าง ๆ ตามขั้นตอน กำหนดเกณฑ์ กำหนดคะแนนและ/หรือ น้ำหนักเข้าเป็นหมวดหมู่ จัดรูปแบบให้สะดวกในการใช้ พร้อมทั้งกำหนดคะแนนเกณฑ์ในการผ่านในเรื่องนั้นๆ

บุญชม ศรีสะอาด (2545) กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติสรุปได้ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. วิเคราะห์งานและเลือกงานที่เป็นตัวแทน
3. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความครอบคลุมของงานที่เป็นตัวแทนตามหลักสูตร
4. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
5. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างงานกับจุดประสงค์
6. เขียนแบบวัดภาคปฏิบัติ
7. กำหนดสัดส่วนของคะแนนและเกณฑ์การให้คะแนนในการปฏิบัติ
8. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงส่วนของคะแนนและความเป็นปรนัยของเกณฑ์ในการให้คะแนน

9. จัดพิมพ์แบบวัด
 10. นำแบบวัดไปทดสอบครั้งที่ 1
 11. วิเคราะห์แบบวัดเพื่อหาคุณภาพ
 12. แก้ไขปรับปรุงและนำไปทดสอบครั้งที่ 2
 13. วิเคราะห์แบบวัดเพื่อหาคุณภาพ
 14. จัดทำคู่มือการใช้แบบวัดและจัดทำแบบวัดเป็นรูปเล่ม
- นิโลบล นิมกังรัตน์ (2531) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติไว้เป็นลำดับ ดังนี้

1. ขั้นตอนการวิเคราะห์จุดประสงค์และการวิเคราะห์งานแบ่งเป็นขั้นย่อย ๆ ดังนี้
 - 1.1 วิเคราะห์วัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบว่าพฤติกรรมที่มุ่งจะให้เกิดกับผู้ถูกวัดด้านใดบ้างและมีพฤติกรรมอยู่ในระดับใด
 - 1.2 วิเคราะห์งาน เป็นขั้นที่จะต้องทำการวิเคราะห์ให้ละเอียดและถูกต้องตามขั้นตอนโครงการ โดยจะแบ่งออกเป็นตอน ๆ ดังนี้ ขั้นเตรียม ขั้นปฏิบัติ ขั้นผลการปฏิบัติ และขั้นกิจนิสัยในการปฏิบัติงาน
 - 1.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงการวิเคราะห์งาน
 - 1.4 หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่มุ่งจะให้เกิดกับงานในแต่ละขั้นตอน
- ขั้นนี้ทำให้ทราบว่างานในแต่ละขั้นตอนนั้นมุ่งให้เกิดพฤติกรรมในระดับใด โดยยึดระดับพฤติกรรมใน

การวิเคราะห์ 3 ระดับ คือ ระดับเลียนแบบ (Imitation) ระดับประสานความคิดกับอวัยวะที่เกี่ยวข้อง หรือทำภายใต้การควบคุม ทำตามแบบ และระดับขั้นชำนาญ (Automation)

2. ขั้นสร้างเครื่องมือมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.1 เขียนข้อรายการ รายละเอียดในขั้นเตรียม ขั้นปฏิบัติ ขั้นผล ขั้นकिनนิสัย ให้กะทัดรัดและเข้าใจตรงกันสำหรับผู้ที่ใช้เครื่องมือนี้

2.2 เขียนหลักเกณฑ์ในแต่ละข้อรายการ ซึ่งเกณฑ์ตัดสินจะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับระดับพฤติกรรมที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอน

2.3 กำหนดคะแนนให้แต่ละข้อรายการ โดยพิจารณาจากข้อรายการว่า ข้อใดเป็นพฤติกรรมหลัก น้ำหนักคะแนนก็ควรจะมากด้วย ข้อใดเป็นพฤติกรรมลงน้ำหนัก คะแนนก็จะลดลงตามลำดับด้วย

2.4 กำหนดแบบฟอร์มและเขียนคำชี้แจงการใช้เครื่องมือนี้

3. ขั้นการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อสร้างเครื่องมือเสร็จ จำเป็นจะต้องมีการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อที่จะได้นำไปหาคุณภาพของเครื่องมือ ซึ่งการทดลองอาจทำได้โดย

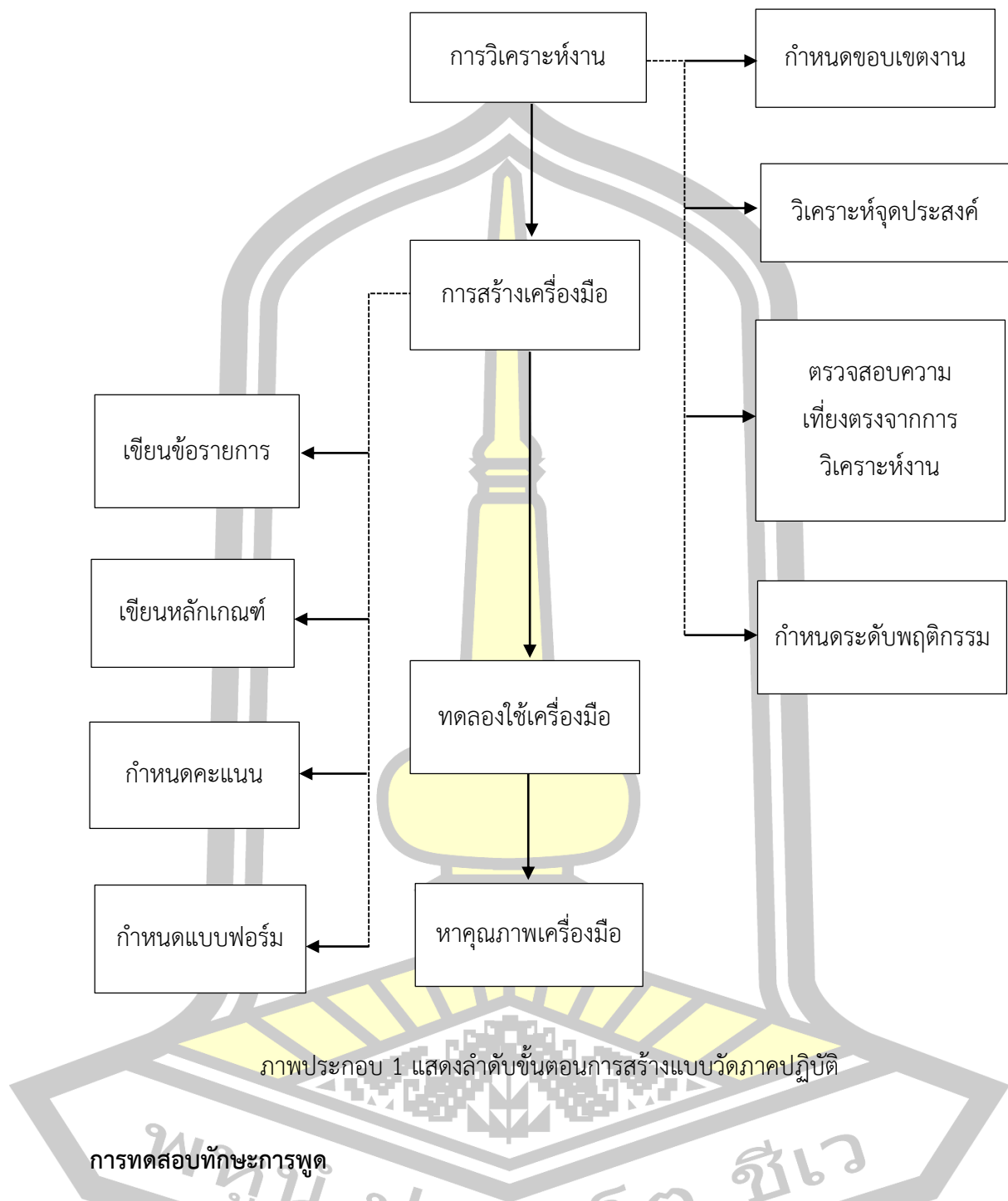
3.1 ให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญหลายคนทดลองใช้

3.2 ให้กลุ่มผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานนั้นใช้

4. ขั้นวิเคราะห์หาคุณภาพ นำผลที่ได้จากการทดลองในขั้นที่ 3 มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือและหาเกณฑ์ปกติของเครื่องมือ

จากการศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น สรุปเป็นลำดับได้ดังนี้

พหุ ประถมศึกษา

เพ็ญแข วงษ์สุริยา (2546) กล่าวถึงการประเมินผลการพูด มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการ คือ พูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

Rebecca (1977) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะพูดในชั้นสื่อสารไว้ 2 ลักษณะ คือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดยการให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพ เป็นสื่อ การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทาง และให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น อาจจะทำให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด ให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็นผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูด สัมภาษณ์ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดแบบอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่ง โดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและการสัมภาษณ์เป็นวิธีที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติ มากที่สุด

ฟินอคคิโอโร และบรัมฟิท (Finochiaro and Brumfit, 1986) กล่าวว่า กิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ มีดังต่อไปนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนเองโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานหรือเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. ครูจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กัน
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

เวียร์ (Weir, 1990) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดไว้ ดังนี้

1. การพูดบรรยาย
2. การพูดหน้าห้อง
3. การสัมภาษณ์
4. การแลกเปลี่ยนข้อมูลจากภาพที่กำหนดให้
5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยตอบคำถามจากภาพ

6. การแสดงบทบาทสมมติ

ออยเลอร์ (Oller, 1979) ได้กล่าวถึงการให้คะแนนการทดสอบทักษะการพูดว่า การให้คะแนนในแต่ละด้านควรให้มีความครอบคลุมโดยรวมในแต่ละระดับของเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งมีวิธีการทดสอบทางภาษา ดังนี้

1. การพูดปากเปล่า (Interview) เป็นวิธีการวัดทักษะการพูดได้ตรงที่สุด เช่น การอธิบายภาพที่เห็น ผู้เข้าร่วมการทดสอบจะแสดงพฤติกรรมบุคลิก ทำทางออกอย่างเป็นธรรมชาติ การพูดอธิบายสนทนาระหว่างผู้ทดสอบกับผู้เข้าร่วมการทดสอบ รวมทั้งการฟังเพื่อความเข้าใจ เมื่อผู้ทดสอบมีการซักถามเกี่ยวกับภาพให้ผู้เข้าร่วมการทดสอบตอบ
2. การอ่านออกเสียง (Reading aloud) เป็นวิธีที่ง่ายกว่าการพูดปากเปล่า เนื่องจากการอ่านสามารถอ่านได้อย่างไหลลื่นและคล่องแคล่วกว่าการพูดพูดปากเปล่า อย่างไรก็ตาม คนที่พูดปากเปล่าไม่คล่องแคล่ว จะมีพฤติกรรมการอ่านในทำนองที่เหมือนกัน
3. แบบเติมคำ (Cloze test) เป็นวิธีที่สามารถสร้างได้หลากหลายรูปแบบ แต่ในการทดสอบทักษะการพูด วิธีนี้จะมีผลต่อความชัดเจนของเครื่องมือวัดทางภาษา การวัดด้วยวิธีการนี้ พบได้บ่อยในการวัดทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

มาสเซีย (Massey, 2010) รวมทั้งผลงานทางวิชาการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกล่าวว่า การสนทนากลุ่มถือได้ว่ามีส่วนช่วยต่อการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดเห็นของบุคลากรผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยพิจารณาจากประสบการณ์เฉพาะด้านหรือเรื่องราวต่าง ๆ กล่าวได้ว่า การสนทนากลุ่มเป็นการเติมเต็มช่องว่างของความหมายที่ตกล่น ช่วยสร้างความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับประเด็นคำถาม โดยเฉพาะคำว่า “ทำไม” ที่ปรากฏอยู่เบื้องหลังทัศนคติและพฤติกรรมเหล่านั้น กล่าวได้ว่า การสนทนากลุ่มจะช่วยผลักดันทำให้ผู้เข้าร่วมสนทนาเกิดกระบวนการสร้างความเข้าใจร่วมกัน โดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวข้องจากการอภิปรายนั้น

มอร์แกน (Morgan, 1997) กล่าวถึงการวิจัยแบบประเมินผล (Evaluation Research) วิธีการสนทนากลุ่มถือเป็นอีกวิธีการที่มีประสิทธิภาพ เพื่อได้รับทราบข้อมูลที่มีแนวทางที่หลากหลาย สำหรับการประเมินโดยวิธีการสนทนากลุ่ม อาจใช้การตอบคำถามในรูปแบบเดียวกันกับประเด็นคำถามที่เปรียบกับการสัมภาษณ์เชิงลึก แต่ปรากฏความเป็นบริบทในเชิงสังคม

การวัดและการประเมินผลทางภาษา

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) กล่าวว่า การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มี ความหมายชัดเจน การระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษานิยามการให้คะแนนเป็นระดับความสามารถตามมาตราประเมินค่าและมาตราประเมินค่าที่นิยมใช้และนำมากล่าวถึง มี 4 แบบ คือ

1. แบบของ Carroll เป็นการประเมินแบบ Nine point language band system เพื่อกำหนดระดับการแสดงผลออกในการส่งสารและรับสารทางภาษาหรือหลายอย่างรวมกัน ประกอบด้วย 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับที่มีความสามารถเท่ากับเจ้าของภาษา คือระดับ 9 ซึ่งเป็นระดับสูงสุด

ความหมายของระดับในการวัด

ระดับ 9 ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา คือ ใช้ภาษาเหมือนเจ้าของภาษา มีความถูกต้องและมีลีลาภาษา ใช้สำนวนได้เหมือนภาษาของตนเอง

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก พูดหรือเขียนเรื่องราวได้ชัดเจนและมีเหตุผลด้วยลีลาและตัวชี้ที่เหมาะสม มีความสามารถทัดเทียมกับพวกนักทวิภาษา

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ มีความไม่เข้าใจหรือมีข้อจำกัดทางภาษาเป็นครั้งคราว แต่ไม่เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ สามารถเข้าใจสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ แต่ยังขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง บางครั้งเข้าใจผิดหรือมีข้อผิดพลาดทางภาษาที่สำคัญ ๆ

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้พอประมาณ สามารถติดต่อสื่อสารทั่ว ๆ ไปได้ แต่มักใช้ภาษาไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาได้น้อย ขาดลีลา ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง สื่อสารได้ยากลำบาก บางครั้งเข้าใจผิดเนื่องจากสำเนียงและไวยากรณ์ แต่ไม่ถึงกับล้มเลิกกลางคัน

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่ดีกว่า ระดับเริ่มเรียน แต่ไม่สามารถใช้ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกันได้

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย ใช้ภาษาได้ต่ำกว่าระดับที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน สื่อสารได้เป็นคำ ๆ

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ดี ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

2. แบบของ Wilkins เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สำเนียงพูดเป็นสำเนียงแบบไทยล้วน สามารถที่จะพูดบางข้อความหรือบางคำได้ในวงจำกัด เช่น พูด Good morning, Good bye ได้ โดยที่เจ้าของภาษาผู้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาของคนต่างชาติพอฟังเข้าใจได้บ้าง และการใช้ภาษาอังกฤษสั้น ๆ นี้จำเป็นต้องใช้ท่าทางและมีประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ระดับที่ 2 มีความสามารถอ่านออกเสียงได้ พูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำ เพื่อบอกความต้องการของตน โดยแทบไม่มีการเปลี่ยนแปลงคำที่ท่องจำไว้ ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสื่อความหมายหรือสร้างสรรค์ได้ มีการพูดติดตะกุกตะกัก มีที่ผิดไวยากรณ์ และการออกเสียงบ่อยครั้งต้องพูดไปแก้ไขไป และเมื่อมีผู้มาพูดด้วยจะมีการตอบที่ซ้ำมาก ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับที่ 3 สามารถพูดเรื่องทั่ว ๆ ไปได้โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ สร้างประโยคง่าย ๆ เจ้าของภาษาพอฟังเข้าใจ ยังมีการใช้ไวยากรณ์ผิด ๆ และเสียงที่ใช้ยังแปร่งอยู่ มีการพูดซ้ำ ๆ อย่างไม่แน่ใจ และเมื่อตอบคำถาม ต้องใช้เวลาคิดก่อนตอบ เพื่อไม่ให้พูดผิด ๆ จนเกินไป ผู้ฟังมีความลำบากในการฟังเพื่อให้เข้าใจได้

ระดับที่ 4 สามารถที่จะพูดเพื่อสื่อความหมาย โดยผู้ฟังเกิดความสับสนไม่เข้าใจ น้อยมาก สามารถเล่าเรื่องราวที่ต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ เช่น เล่าประวัติคนได้แต่ยังไม่สามารถพูดต่อเนื่อง เพื่อการแสดงเหตุผลได้แย่งและมักจะนิ่งเฉยไม่พูดขณะที่เจ้าของภาษาอภิปรายกัน ยกเว้นว่ามีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัวและมักจะขอใช้ภาษาไทยถ้าเป็นไปได้ การพูดมีที่ผิดไวยากรณ์น้อยลง แต่ยังคงมีการใช้สำนวนและลีลาภาษาผิด ๆ สำเนียงพูดยังคงสำเนียงไทยอยู่มาก และเมื่อพูดยังมีที่ผิด เพราะนึกศัพท์ไม่ออก มีความคล่องในการพูดและการโต้ตอบที่จะทำให้ผู้ฟังไม่ลำบากที่จะสนทนาด้วย และยังต้องการให้ผู้สนทนาพูดด้วยช่วยเป็นตอน ๆ เมื่อพูดขัด

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อความหมายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ ถึงแม้จะยังขาดความคล่องเหมือนเจ้าของภาษาเมื่อพูดเรื่องซับซ้อน ลึกซึ้ง ต้องคิดเตรียมก่อนพูดหรือหยุดที่พูดไว้ เพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้พูดได้ใจความดีกว่าเดิม มีการใช้ไวยากรณ์ผิดน้อยมาก ที่ผิดมักจะเป็นสำนวนหรือวิธีการพูดมากกว่า ผู้ที่สนทนาด้วยมักต้องซักถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความที่กระจ่างขึ้น

ระดับที่ 6 มีความสามารถที่จะพูดสื่อความหมายในทุกสถานการณ์ ด้วยความคล่องแคล่ว ชัดเจน สามารถพูดโต้แย้งพูดเน้นและพูดขยายความโดยเปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ทุกขณะ ผู้ที่ฟังก็ฟังด้วยความเข้าใจและไม่ต้องช่วยผู้พูด ในการใช้ภาษาระดับนี้ผู้พูดมีที่ผิดไวยากรณ์ใช้ศัพท์ผิดหรือ นำเสียงแบบไทย ๆ และสำนวนที่ผิดเพราะอิทธิพลภาษาไทยน้อยมากจนแทบสังเกตไม่ได้

ระดับที่ 7 พูดคล่องและชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา มีความสามารถใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ และในสถานการณ์ต่าง ๆ เหมือนเจ้าของภาษาพูดทุกอย่าง ความสามารถระดับนี้มักจะเป็นของผู้ที่ได้เคยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมานานปี

3. แบบของ Foreign Service Institute เป็น scale การให้คะแนนความสามารถในการพูด (Oral proficiency) โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทางสามารถถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากมีความจำกัดทางด้านประสบการณ์ ทำให้เข้าใจประโยคคำถามและบอกเล่าธรรมดาได้ สามารถเข้าใจภาษาในระดับสูงกว่าปกติ มีการพูดซ้ำ ๆ คำศัพท์ที่จะใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น ออกเสียงไวยากรณ์ยังผิด ๆ อยู่ แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของชาวต่างชาติ สามารถสั่งอาหารธรรมดา ๆ ถามที่พักหรือบ้านเช่า ถาม หรือบอกทิศทาง ชื่อของและบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้ในสังคมแต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพ ครอบครัว และเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่องยาก ๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาทั่ว ๆ ไป รู้คำศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึก แต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังผิดอยู่บ้างแต่เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีทำสิ่งต่าง ๆ ในขั้นต้นได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการ และแบบเป็นกันเอง ในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพและวิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่สนใจ และเฉพาะสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้คำศัพท์มากพอที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาคำศัพท์ในขณะที่พูด สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง แม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ เข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของตนเองอย่างคล่องแคล่ว โดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้องแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิดน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พูดเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกรูปแบบ เช่น รู้ศัพท์มากรวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

4. แบบของ Clark เป็นระบบการให้คะแนนที่ใช้กับนักเรียนเมื่อวัดระดับความสามารถของนักเรียนโดยประมาณแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร ดังนี้

การออกเสียง

1. ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้
2. ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้
4. ออกเสียงถูกต้องและพูดได้เป็นที่เข้าใจ

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
2. ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
4. ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์

1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด ใช้วลีถูกต้องบ้าง
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
4. ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่อง

1. พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
2. พูด ๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่
3. บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก
4. บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. Speaking Rubric (Montgomery, 2000) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด แบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้ คือ

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อย ๆ ทำให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ แต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟัง เพื่อให้ได้ใจความที่ถูกต้อง
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้ โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ความพยายาม

4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูด ทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟัง

ข้อความที่สื่อสาร

2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อย ๆ ทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร

3. ขณะพูดมีความลังเลอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง

4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ ทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอ ทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง

2. ใช้คำศัพท์มากขึ้น แต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำซ้ำคำเดิมอยู่บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้

3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้น มีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้

4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลาย ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

ความถูกต้องและความเข้าใจ

1. พูดผิดและสื่อความหมายผิด ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้

2. พูดและสื่อความหมายผิดบ้าง ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้

เท่าที่ควร

3. พูดและสื่อความหมายผิดบ้างเล็กน้อย เข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้บ้าง

4. พูดและสื่อความหมายได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสาร

ข้อความหรือใจความ

1. พูดประโยคสั้น ๆ และไม่สมบูรณ์ ใจความที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารได้

2. พูดโดยใช้โครงสร้างประโยคง่าย ๆ และขาดการขยายความ ใจความไม่ต่อเนื่องกันและไม่สมบูรณ์

3. พูดประโยคค่อนข้างหลากหลายแต่ยังขาดการขยายความ ผู้ฟังต้องพยายามเชื่อมโยงประโยคที่ฟังให้มีใจความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ขาดการเชื่อมคำ ทำให้ข้อความไม่เชื่อมโยงกันเล็กน้อย

4. พูดบรรยายข้อความอย่างมีรายละเอียดและน่าสนใจ ใช้คำเชื่อมที่เหมาะสม ทำให้ประโยชน์ใจความที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน

ความสามารถในการเข้าใจ

1. พูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดต่อได้เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะ ไม่สามารถเข้าใจเมื่อพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย เข้าใจเฉพาะหัวข้อง่าย ๆ เท่านั้น

2. พูดแล้วผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ แต่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อความ เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะอาจจะพูดติดขัดหรือหยุดบ้างเล็กน้อย แต่สามารถพูดต่อไปได้ ไม่เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย แต่สามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้บ้าง

3. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่สนทนา เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะจะพูดติดขัดบ้างเล็กน้อย แต่สามารถพูดต่อไปได้ เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้

4. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่สนทนาได้เป็นอย่างดี เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะสามารถพูดต่อไปได้ โดยไม่ติดขัด

6. Performance Assessment for Language Students, Foreign language program of studies, Fairfax County Public Schools-PALS แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูดแบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้

ความสมบูรณ์ของข้อความ

1. การตอบคำถามไม่เหมาะสม ไม่มีความสมบูรณ์ของข้อความเท่าที่ควร
2. การตอบคำถามเหมาะสมมากขึ้น ข้อความไม่สมบูรณ์เพียงเล็กน้อย
3. การตอบคำถามเหมาะสม ข้อความมีความสมบูรณ์
4. การตอบคำถามเหมาะสมมาก ข้อความมีความสมบูรณ์และมีความหลากหลาย

ความเข้าใจ

1. ตอบไม่ตรงคำถาม สื่อความไม่ถูกต้อง ไม่สามารถเข้าใจได้
2. ตอบคำถามถูกต้องบ้างเล็กน้อย สื่อความได้เข้าใจเล็กน้อย
3. ตอบคำถามถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ สื่อความได้เป็นที่เข้าใจ
4. ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง สื่อความได้อย่างถูกต้อง

ความคล่องแคล่ว

1. พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดต่อไม่ได้ทำให้ข้อความไม่ต่อเนื่อง
2. พูดแล้วหยุดบ่อยครั้งทำให้ข้อความที่พูดขาดตอน ทำให้ข้อความได้ไม่ต่อเนื่อง

และไม่สมบูรณ์

3. พูดแล้วลืงเลบ้างในบางครั้งแต่สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง
4. พูดได้อย่างต่อเนื่อง มีความสั่นไหวและเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเพียงเล็กน้อย

การออกเสียง

ความหมาย

1. ออกเสียงผิดบ่อย ๆ ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดบางครั้งทำให้ไม่เข้าใจข้อความหรือสำนวนที่ต้องการจะสื่อ
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อได้
4. ออกเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้อง
2. ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้องในบางครั้ง
3. ใช้คำศัพท์เพียงพอและถูกต้อง
4. ใช้คำศัพท์ในวงกว้างและหลากหลายและใช้ได้อย่างถูกต้อง

ความถูกต้องของภาษา

1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้
2. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเพียงเล็กน้อยและใช้ประโยคง่าย ๆ ในการสื่อสาร
3. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่และใช้ประโยคซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย
4. ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องและใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

ออลเลอร์ (Oller, 1979) ได้กำหนด ประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ 6 ระดับความสามารถ คือ จากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม

ดังนี้

ด้านการออกเสียง

- ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งจึงเข้าใจ
- ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง
- ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้
- ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พุดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พุดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง

แต่ไม่ถึงกับพุดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่ว ๆ ไปพอจะพุดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่ว ๆ ไปมากพอที่จะพุดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพุด

ระดับ 1 การพุดยังตะกุกตะกัก พุดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พุดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พุดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพุดได้ไม่สม่ำเสมอ พุดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พุดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจจะเกิดจากการพุดใหม่

หรือมัวคิดหาคำศัพท์

ระดับ 5 พุดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พุดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปหรือในวิชาชีพ พุดได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง
ยังต้องพูดให้ซ้ำ ๆ และพูดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำ ๆ หรือพูดใหม่
ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ
ตนเอง ต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่น
หรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

คุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับวิเคราะห์หาคุณภาพแบบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษ ดังนี้

ความเที่ยงตรงของแบบวัดภาคปฏิบัติ มีนักการวัดผลการศึกษาได้กล่าวถึงคุณภาพของ
แบบวัดภาคปฏิบัติ ไว้ดังนี้

สุนันท์ ศลโกสุม (2534) ได้กล่าวถึงความเที่ยงตรงของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ว่า
แบบวัดภาคปฏิบัติจะมีความเที่ยงตรงได้มากขึ้น ผู้ทำการประเมินควรกำหนดสิ่งต่อไปนี้

1. จุดประสงค์ของงาน หรือจุดประสงค์ของการวัดภาคปฏิบัติ
2. การกำหนดคุณลักษณะที่ต้องการประเมินให้ตรงกับจุดประสงค์
3. ผู้กำหนดงานหรือสถานการณ์ให้แก่ผู้ถูกประเมิน ต้องมีทักษะในการวางแผน

เงื่อนไขและกำหนดสถานการณ์ให้เป็นการกระทำที่ต้องใช้เทคนิคและวิธีการ ให้ตรงกับจุดประสงค์ที่
กำหนด

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530) ได้กล่าวถึงความเที่ยงตรงของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ว่า
ความเที่ยงตรงของแบบวัดภาคปฏิบัติขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

1. ความชัดเจนของการกำหนดจุดประสงค์ของงาน
2. ความสอดคล้องของการกำหนดคุณลักษณะที่ต้องการประเมินกับจุดประสงค์

ของงาน

3. ผู้กำหนดงานหรือสถานการณ์ที่จะให้ปฏิบัติต้องมีทักษะในงานนั้น ๆ เป็นอย่างดี สามารถวางเงื่อนไขและกำหนดสถานการณ์ให้เป็นการกระทำที่ต้องใช้เทคนิคและวิธีการที่ตรงกับจุดประสงค์ของงานที่กำหนด

จากการศึกษาความเที่ยงตรงของแบบวัดภาคปฏิบัติ สรุปได้ว่า แบบวัดภาคปฏิบัติ จะมีความเที่ยงตรงสูงขึ้นอยู่กับข้อกำหนดจุดประสงค์ของงานให้ชัดเจน การกำหนดคุณลักษณะที่ต้องประเมินให้ตรงกับจุดประสงค์ และการกำหนดงานนั้น ผู้ที่กำหนดงานต้องใช้เทคนิคและวิธีการให้ตรงกับจุดประสงค์ของงานที่กำหนดในงานนั้น ๆ ด้วย

ความเชื่อมั่นของแบบวัดภาคปฏิบัติ

มีนักวัดผลทางการศึกษาได้กล่าวถึงการหาความเชื่อมั่นของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ ดังนี้

สุนันท์ สลโกสม (2534) ได้กล่าวถึงความเชื่อมั่นของแบบวัดภาคปฏิบัติ ไว้ว่า การปรับปรุงคุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. งานนั้นจะต้องใช้ส่วนประกอบสิ่งใดบ้างในการผลิต
2. กำหนดการให้คะแนนในแต่ละเรื่องให้ชัดเจน
3. เครื่องมือในการทำงาน
4. เวลาในการปฏิบัติงาน
5. ลักษณะของงานที่เป็นมาตรฐาน
6. เครื่องมือที่ใช้ในการให้คะแนน สำหรับผู้ประเมินจะต้องมีคำอธิบายวิธีการ

ให้คะแนนและคู่มือในด้านการสอบ การให้คะแนน

ส.วาสนา ประवालพฤกษ์ (2532) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นของแบบวัดภาคปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่างของข้อสอบ
2. ความคงเส้นคงวาของการปฏิบัติของผู้สอบ
3. ความแปรผันความแตกต่างกันในการดำเนินการสอบ
4. ความคงเส้นคงวาในการให้คะแนน

ความเชื่อมั่นของการวัดผลการปฏิบัตินั้นจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของผู้ให้คะแนนด้วย แม้ว่าจะเป็นเพียงการนับจุดบนกระดาษหรือการให้คะแนนการเล่นเปียโน ซึ่งความเชื่อมั่นจะประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ความคงที่ของการปฏิบัติของผู้สอบและความคงที่ของการตัดสินใจของผู้ประเมิน (ความคงที่ของการให้คะแนน)

ความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้สังเกตหลายคนก็เช่นเดียวกันถ้า Intercorrelations ระหว่างผู้ตัดสินมีค่าเฉลี่ยสูงประมาณ .90 ค่าความเชื่อถือว่าใช้ได้ วิธีการที่จะทำให้ทราบว่า

ผู้ตัดสินคนใดให้คะแนนไม่สอดคล้องกับผู้ให้คะแนนคนอื่น ๆ ดูที่ค่าเฉลี่ย Intercorrelations ถ้าจะต้องปรับปรุงความเชื่อมั่นใหม่ ดังนี้

1. ในบางครั้งผู้ตัดสินไม่มีคุณสมบัติต้องคัดเลือกใหม่
2. ในกรณีที่ผู้ตัดสินมีคุณสมบัติเหมาะสม วิธีการตัดสินอาจจะไม่เข้าใจตรงกัน เช่น ไม่เข้าใจคุณสมบัติที่จะตัดสิน ไม่เข้าใจการให้ความหมายของมาตราวัด จึงต้องดำเนินการโดย
 - 2.1 เขียนคู่มือการตัดสินอย่างชัดเจน แจ่มแจ้งในแต่ละด้าน
 - 2.2 พยายามแจ่มแจ้งรายละเอียดในการตัดสินให้เข้าใจตรงกัน เมื่อผู้ตัดสินมีความเชื่อมั่นสูงแล้ว เราจึงจะประเมินความเชื่อมั่นของการปฏิบัติ ซึ่งกระทำโดยให้ผู้ปฏิบัติปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง (ซ้ำ) และตัดสินโดยผู้ตัดสิน 1 คน ค่าความเชื่อมั่นจะขึ้นอยู่กับตัวเครื่องมือวัด หรือผู้ปฏิบัติเองมีความเชื่อมั่นต่ำหรือฝึกฝนไม่เพียงพอ

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดภาคปฏิบัติ ที่มีการให้คะแนนที่ไม่ใช่การตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน มีวิธีการคำนวณ ดังนี้

1. การคำนวณโดยใช้สูตรโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (สมนึก ภัททิยธนี, 2544)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบวัด

k แทน จำนวนข้อสอบในแบบวัด

$\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2. Hoy's Analysis of Variance Procedure (ส.วาสนา ประवालพุกษ์, 2532)

$$r_{tt} = 1 - \frac{MS_{rem}}{MS_{st}}$$

เมื่อ r_u แทน ความเชื่อมั่นของแบบวัด

MS_{rem} แทน ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน

MS_{st} แทน ความแปรปรวนของคะแนนนักเรียนแต่ละคน

3. ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนกรณีให้ผู้ตรวจให้คะแนนเพียงคนเดียว
ใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยวิธี Pearson Product Moment (r_{XY})
(ส.วาสนา ประवालพฤษ์, 2532)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
X แทน คะแนนจากการสอบครั้งที่ 1
Y แทน คะแนนจากการสอบครั้งที่ 2
N แทน จำนวนผู้สอบ

4. ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนกรณีให้ผู้ให้คะแนนหลายคนต้องหาค่าเฉลี่ย
ของผู้ตรวจให้คะแนนทั้งหมดเสียก่อน แล้วใช้สูตร Spearman Brown (r_{XX}) ปรับขยายให้เป็น
ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนทั้งหมด (ส.วาสนา ประवालพฤษ์, 2532)

$$r_{XX} = \frac{nr}{1+(n-1)r}$$

เมื่อ r_{XY} แทน ค่าความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนนทั้งหมด
n แทน จำนวนผู้ตรวจให้คะแนน
r แทน ความเชื่อมั่นเฉลี่ยระหว่างผู้ให้คะแนน

5. ความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
โดยวิธี Pearson Product Moment (r_{XY}) (ส.วาสนา ประवालพฤษ์, 2532)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
X แทน คะแนนจากการตรวจของกรรมการคนที่ 1
Y แทน คะแนนจากการตรวจของกรรมการคนที่ 2
N แทน จำนวนผู้เข้าสอบ

จากการศึกษาวิธีการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติจะเห็นว่า มีหลายรูปแบบและต้องใช้สูตรที่เหมาะสมแตกต่างกันไป ผู้วิจัยได้ใช้สูตรการหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยวิธี Pearson Product Moment (r_{xy}) เนื่องจากเครื่องมือเป็นแบบวัดในสถานการณ์สนทนาถามตอบที่จำลองขึ้น และเป็นแบบสังเกต พฤติกรรมการพูด และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา เพราะเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้คะแนนที่ไม่ใช่แบบ 0-1

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530) กล่าวว่า การสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติให้มีความเชื่อมั่นสูงทำได้ยากกว่าข้อสอบข้อเขียน ความเชื่อมั่นของแบบวัดภาคปฏิบัติขึ้นอยู่กับผู้ประเมินกับนักเรียน ซึ่งทั้งสองส่วนนี้จะส่งผลทำให้ความเชื่อมั่นของข้อสอบภาคปฏิบัติคลาดเคลื่อนได้อย่างมากมาย แต่อย่างไรก็ตามก็สามารถปรับปรุงการวัดภาคปฏิบัติให้มีความเชื่อมั่นสูงขึ้น ดังนี้

ในการกำหนดเงื่อนไขหรือสถานการณ์ของการปฏิบัติงานต้องกำหนดสิ่งต่อไปนี้ให้ชัดเจน

- ก. กำหนดเครื่องมือในการใช้ปฏิบัติงาน
- ข. กำหนดเวลาในการปฏิบัติงาน
- ค. กำหนดลักษณะของงานที่เป็นมาตรฐาน
- ง. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน
- จ. กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการให้คะแนนสำหรับผู้ประเมินอย่างชัดเจน

มีคำอธิบายวิธีการให้คะแนนและคู่มือในการดำเนินการสอบ

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการคำนวณหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่สร้างขึ้นในกรณีที่เครื่องมือเป็นแบบสังเกต โดยมีผู้สังเกตจำนวน 2 คน ซึ่งสามารถคำนวณหาได้โดยวิธีการของสกอตต์ (Scott) ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531)

$$\pi = \frac{P_0 - P_e}{1 - P_e}$$

- เมื่อ π แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
- P_0 แทน อัตราส่วนของ Probability ของการสังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันของผู้สังเกต 2 คน
- P_e แทน อัตราส่วนของ Probability ของการสังเกตพฤติกรรมได้ตรงกันซึ่งเกิดขึ้นโดยบังเอิญของผู้สังเกต 2 คน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

บุตศรี นารี (2535) ได้สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) โดยใช้สอบเป็นกลุ่มและรายบุคคล โดยใช้แบบทดสอบ 3 ชุด คือ งานบ้าน งานเกษตร และงานเล็อก แต่ละงานมีแบบวัดย่อย 3 ฉบับ คือ แบบเขียนตอบ แบบสังเกตวิธีการ ปฏิบัติ และแบบประเมินผลงานรวม 9 ฉบับ แบบวัดที่ใช้ทดสอบเป็นกลุ่ม คือ แบบสังเกตวิธีการ ปฏิบัติ และแบบประเมินผลงานของงานบ้าน นอกนั้นเป็นแบบวัดรายบุคคล

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทุกชุดมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้สอนและศึกษานิเทศก์ที่มีความชำนาญการ
2. ความเที่ยงตรงร่วมสมัยของแบบทดสอบทุกชุดโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.374-0.6249
3. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแบบเลือกตอบทั้ง 3 งานมีค่าระหว่าง 0.5999-0.6863
4. ค่าความเที่ยงตรงจากการสังเกตเมื่อใช้แบบสังเกตวิธีการปฏิบัติงานทั้ง 3 งานจากผู้ประเมิน 2 คน มีค่าระหว่าง 0.9.94-0.9226
5. ค่าความเที่ยงตรงของการสังเกตเมื่อใช้แบบประเมินผลงานทักษะการคิดจากผู้ประเมิน 2 คน มีค่าระหว่าง 0.9311-0.9735 และคิดจากผู้สังเกต 1 คน มีค่าระหว่าง 0.9710-0.9840

เพียรจิตร ติปักษ์ (2538) สร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติงานประดิษฐ์กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสังเกต จำนวน 5 ฉบับ

ผลการวิจัยพบว่า ความเที่ยงตรงโดยผู้เชี่ยวชาญ คำนวณค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร D.R. Whitney และ D.L. Sabers มีค่าระหว่าง 0.375-0.435 มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน มีค่าระหว่าง 0.886-0.914 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกต โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค มีค่าระหว่าง 2.322-3.342

แพรวพร สุวพงษ์ (2539) ได้สร้างแบบทดสอบวัดทักษะภาคปฏิบัติวิชาช่างร้อยมัลลี (ช 0159) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้แบบสังเกต จำนวน 6 ฉบับ คือ มัลลีซิก มัลลีตุ้ม มัลลีกลม มัลลีตัวสัตว์ มัลลีแบน และมัลลีตัวหนอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดยโสธร ที่เลือกเรียนวิชาช่างร้อยมัลลี (ช 0159) จำนวน 105 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น

จากการวิจัยพบว่า ค่าอำนาจจำแนกของแบบสังเกตทั้ง 6 ฉบับมีค่าระหว่าง 0.380-0.585 ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต จำนวน 2 คน มีค่าระหว่าง 0.847-0.975 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของแบบสังเกต มีค่าระหว่าง 0.566-0.821 ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน มีค่าระหว่าง 1.397-1.646 และเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละชั้นเป็นขั้นเตรียม 20% ชั้นปฏิบัติ 40% ชั้นผลงาน 30% และชั้นกิจนิสัย 10%

ประโมกษ์ ดุสนีย์ (2542) ได้ศึกษาเพื่อสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติ ด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 90 คน ในอำเภอคำม่วง และกิ่งอำเภอสามชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2 ส่วน คือ ข้อคำถาม และตารางให้คะแนนการวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในการประเมิน 5 พฤติกรรม ได้แก่ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้

ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูด วิชาภาษาอังกฤษ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.09 ถึง 0.81 มีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง 0.54 ถึง 0.79 และมีค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกต 2 คน มีค่าระหว่าง 0.88 ถึง 0.97

ปิยมาภรณ์ ทวนทอง (2544) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ จำนวน 17 ข้อ มีความเที่ยงตรงเชิงพินิจเป็นรายข้อ โดยพิจารณาจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC) ระหว่าง 0.80-1.00 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน (RAI) เท่ากับ 0.93 ข้อสอบมีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.20-0.70 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.40 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ซึ่งคำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ 0.93 แสดงว่าแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติดังกล่าว มีคุณภาพตามเกณฑ์สามารถนำไปใช้วัดภาคปฏิบัติได้

สโรชรัตน์ นันโท (2544) ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดทักษะทางดนตรีกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยสร้างให้สอดคล้องกับแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 9 แผน แบบวัดมี 2 ชนิด คือ แบบสังเกต จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ แบบสังเกตการฟัง

แบบสังเกตการร้องเพลง แบบสังเกตการเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลง แบบสังเกต การสร้างสรรค์ทำเต็นประกอบเพลง และแบบทดสอบ จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบการฟัง เพลงเป็นชนิดตอสนั้น ๆ และแบบทดสอบการอ่านโน้ตสากล เป็นชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวนกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 194 คน สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ปีการศึกษา 2543 สถิติที่ใช้ คือ สัมประสิทธิ์สัมพันธ์ของเพียร์สัน และสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

ผลการศึกษาพบว่า แผนการสอนและแบบวัดทักษะทางดนตรีที่สร้างขึ้น มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.375-0.894 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดมีค่าตั้งแต่ 0.775-0.848 มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน มีค่าระหว่าง 0.438-0.894 มีค่าความคลาดเคลื่อน มาตรฐานในการวัดตั้งแต่ 0.986-4.120 และผลการทดสอบซ้ำเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด มีค่าตั้งแต่ 0.701-0.880

สุธิยา เพชรวงษ์ (2545) การพัฒนาแบบทดสอบวัดการปฏิบัติวิชาคณิตศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย แบบทดสอบ จำนวน 5 ฉบับ คือ พื้นฐานทางจำนวน พื้นฐานทางพีชคณิต พื้นฐานทางการวัด พื้นฐานทางเรขาคณิต และพื้นฐานทางสถิติ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา จำนวน 859 คน โดยการสุ่มแบบ หลายชั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า 1. ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบโดยใช้การทดสอบที่มี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ค่าความยาก มีค่าตั้งแต่ 0.57-0.75 2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ทั้ง 5 ฉบับ มีค่าตั้งแต่ 0.72-0.91 และความเชื่อมั่นของ เกณฑ์การให้คะแนนโดยผู้ตรวจให้คะแนน 3 คน ใช้สูตรสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของเคนคอลลี มีค่าเท่ากับ 0.99 3. ค่าความเที่ยงตรง 3.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยพิจารณาค่าดัชนี ความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ มีค่าตั้งแต่ 0.60-1.00 และเกณฑ์การให้คะแนนอยู่ในระดับ มีความเหมาะสม 3.2 ความเที่ยงตรงเชิงสภาพแบบทดสอบแต่ละฉบับมีความสัมพันธ์กับ ความสามารถที่ครูประเมินอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3.3 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง แบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับมีค่าตั้งแต่ 0.39-0.88 4. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้ง ฉบับ พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกข้อ 5. เกณฑ์ปกติของ แบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ พบว่า แบบทดสอบพื้นฐานทางจำนวนมีคะแนนปกติอยู่ระหว่าง T28-T74 แบบทดสอบพื้นฐานทางพีชคณิต มีคะแนนปกติอยู่ระหว่าง T26-T78 แบบทดสอบพื้นฐานทางการวัด มีคะแนนปกติอยู่ระหว่าง T30-T66 แบบทดสอบพื้นฐานทางเรขาคณิตมีคะแนนปกติอยู่ระหว่าง T26-T79 แบบทดสอบพื้นฐานทางสถิติ มีคะแนนปกติอยู่ระหว่าง T26-T74

ราตรี พลวุฒิ (2546) ได้วิจัยการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีแบบทดสอบ

ชนิดตอบสั้น ๆ จำนวน 40 ข้อ แบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 61 ข้อ ประกอบด้วย นาฏยศัพท์การแสดงภาษาท่าประกอบเพลงอัญเชิญพระขวัญ การแสดงประกอบเพลงขอไทยอยู่เป็นไทย การร่างมาตรฐานเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้านนาฏยศัพท์ จำนวน 3 คน ด้านการวัดผล จำนวน 2 คน ทดลอง 3 ครั้ง พบว่า 1. แบบทดสอบชนิดตอบสั้น ๆ มีดัชนีค่าความยากเฉลี่ยตั้งแต่ 0.495-0.620 ดัชนีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.413 ถึง 0.521 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีค่าตั้งแต่ 0.908-0.941 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 3 คน มีค่าตั้งแต่ 0.913-0.928 2. แบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติ ทั้ง 4 ตอน มีดัชนีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย ตั้งแต่ 0.609-0.716 ความเชื่อมั่นของแบบสังเกตมีค่าตั้งแต่ 0.970-0.983 ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 3 คน มีค่าตั้งแต่ 0.911-0.929 3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบกับแบบสังเกต มีค่าตั้งแต่ 0.660-0.920 เรามิเน้นสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุบล แก้วปิ่น (2547) การพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจะต้องสร้างให้มีคุณภาพดี สามารถวัดพฤติกรรมการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษาที่ 2546 จำนวน 320 คน ได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบแบบเขียนตอบและแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ 4 รายการ ได้แก่ การพูดบรรยายภาพ การพูดในบทบาทสมมติ การพูดอภิปราย และการโต้ว่าที่ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพดังนี้

1 แบบทดสอบแบบเขียนตอบ มีค่าความยากเฉลี่ยตั้งแต่ 0.49 ถึง 0.76 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.38 ถึง 0.72 มีความเชื่อมั่นเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพเท่ากับ 0.98 มีความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.98

2 แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ มีคุณภาพดังนี้

2.1 รายการที่ 1 การพูดบรรยายภาพ มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.86 ถึง 0.90 มีความเชื่อมั่นเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพเฉลี่ยเท่ากับ 0.90 มีความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.99

2.2 รายการที่ 2 การพูดในบทบาทสมมติ มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.82 ถึง 0.91 มีความเชื่อมั่นเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพเฉลี่ยเท่ากับ 0.90 มีความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.99

2.3 รายการที่ 3 การพูดอภิปราย มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.83 ถึง 0.89 มีความเชื่อมั่นเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพเฉลี่ยเท่ากับ 0.84 มีความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คนเท่ากับ 0.98

2.4 รายการที่ 4 การพูดโต้วาที มีอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.72 ถึง 0.82 มีความเชื่อมั่นเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพเท่ากับ 0.71 มีความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน เท่ากับ 0.95 ผลการวิจัยได้แบบทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านการทดลองใช้ พบว่า มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน สามารถนำไปใช้วัดและประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้

มณี มะมิง (2549) ได้ศึกษาเพื่อพัฒนาแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โดยหาคุณภาพแบบทดสอบ สร้างเกณฑ์ปกติ และคู่มือการใช้แบบทดสอบแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ แบบบูรณาการทั้ง 4 สาระ เน้นการปฏิบัติประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง-การพูด ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง-การเขียน ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดทักษะการอ่าน-การพูด ฉบับที่ 4 แบบทดสอบวัดทักษะการอ่าน-การเขียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย จำนวน 116 คน โดยวิธีการ สุ่มแบบหลายขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบเกณฑ์การให้คะแนนกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.70 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน มีค่าตั้งแต่ 0.54 ถึง 0.81 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.62 อำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21 ถึง 0.75 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหาโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค 4 ฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.84 ถึง 0.91 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นทุกฉบับ ส่วนความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนน โดยผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ของแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ มีค่าตั้งแต่ 0.72 ถึง 0.84 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง-การพูด มีคะแนนดิบตั้งแต่ 0 ถึง 27 คะแนน T ตั้งแต่ T36

ถึง T75 ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง-การเขียน มีคะแนนดิบตั้งแต่ 0 ถึง 36 คะแนน T ตั้งแต่ T32 ถึง T72 ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดทักษะการอ่าน-การพูด มีคะแนนดิบตั้งแต่ 0 ถึง 37 คะแนน T ตั้งแต่ T28 ถึง T72 ฉบับที่ 4 แบบทดสอบวัดทักษะการอ่าน-การเขียนมีคะแนนดิบตั้งแต่ 0 ถึง 39 คะแนน T ตั้งแต่ T33 ถึง T65 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ มีคะแนน T ปกติรวมตั้งแต่ T33 ถึง T82

งานวิจัยต่างประเทศ

Jeong (2012) ได้ศึกษาการประเมินผลและการถอดความการพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้ d-VOCI (Digital-Video Oral Communication Instrument) ในการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาความสัมพันธ์ของคะแนนการอ่านออกเสียงได้ของนักศึกษาที่เรียน อิเล็กทรอนิกส์ กับความสามารถในการพูดสัมภาษณ์โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยเกาหลี จำนวน 144 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษ (Intensive English Course) ในภาคฤดูร้อนระหว่างปี 2010 ถึง 2012 ปรากฏว่านักศึกษาสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสนับสนุนการกล่าวอ้างที่ว่าสื่อคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับครูและนักศึกษา ที่จะใช้ร่วมกับการทดสอบภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า คะแนนการอ่านออกเสียงได้ของนักเรียน กับความสามารถในการพูดสัมภาษณ์มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

Knight (1992) ได้สร้างแบบวัดทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ 6 ด้าน โดยใช้ฐานคอมพิวเตอร์เป็นข้อสอบแบบปลายเปิดตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับ 5 จำนวน 37 คน ปรากฏว่า มีข้อสอบที่เชื่อถือได้ จำนวน 21 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.72 อีก 5 ข้อได้รับการพัฒนารวมกับข้อสอบปลายภาคเรียน รวมมีข้อสอบทั้งสิ้น 26 ข้อ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนระดับ 5 จำนวน 70 คน พบว่า แบบวัดมีความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนเท่ากับ 0.99 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.75 ข้อสอบที่สร้างขึ้นได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยคณะผู้เชี่ยวชาญและมีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบที่สร้างขึ้นกับข้อสอบมาตรฐาน BSAP (Basic Skills Assessment Program) พบว่า มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.22

Boorman (1991) ได้สร้างแบบวัดทักษะการปฏิบัติงานวิชาฟิสิกส์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาฟิสิกส์ในโรงเรียนในเมืองและในชนบทของรัฐและเอกชนในนิวยอร์ก จำนวน 219 คน โดยใช้แบบวัดจำนวน 7 ฉบับ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญสาขาฟิสิกส์ ปรากฏว่า แบบวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและเชิงโครงสร้าง มีค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายเท่ากับ 0.49 แบบวัดมีความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach เท่ากับ 0.81

จากการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดทักษะภาคปฏิบัติ จะเห็นว่า การศึกษาในด้านการสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีน้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นการสร้างแบบวัดทักษะภาคปฏิบัติในรายวิชาอื่น ๆ และจากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยทำให้ผู้วิจัยได้แนวทางในการศึกษาค้นคว้า เพื่อสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพดี ซึ่งจากการวิจัยการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติในสาขาวิชาต่าง ๆ พบว่า แบบวัดที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพดีเหมาะสม สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ผู้วิจัยเห็นว่างานวิจัยในด้านการสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีค่อนข้างน้อย เพื่อให้เป็นแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติมและพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ให้เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ สามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรสามารถนำไปใช้ในการวัดและประเมินผลของโรงเรียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การแบบวัตทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
4. การหาคุณภาพของเครื่องมือ
5. วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดมหาสารคาม
จำนวน 6,272 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในจังหวัด
มหาสารคาม จำนวน 390 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage
Random Sampling) มีวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างและการสุ่มดังต่อไปนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวนทั้งหมด 390 คน กำหนดขนาดของ
กลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2558)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N แทน ขนาดกลุ่มประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

2. การสุ่มตัวอย่าง ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดอำเภอที่โรงเรียนอยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 26 (มหาสารคาม) มีทั้งหมด จำนวน 13 อำเภอ ทำการสุ่มอย่างง่าย
(Simple Random Sampling) 5 อำเภอ

ขั้นที่ 2 กำหนดขนาดโรงเรียนที่ต้องการตามเกณฑ์การแบ่งขนาดโรงเรียนของ
กระทรวงศึกษาธิการระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
มหาสารคาม เขต 1, 2559)

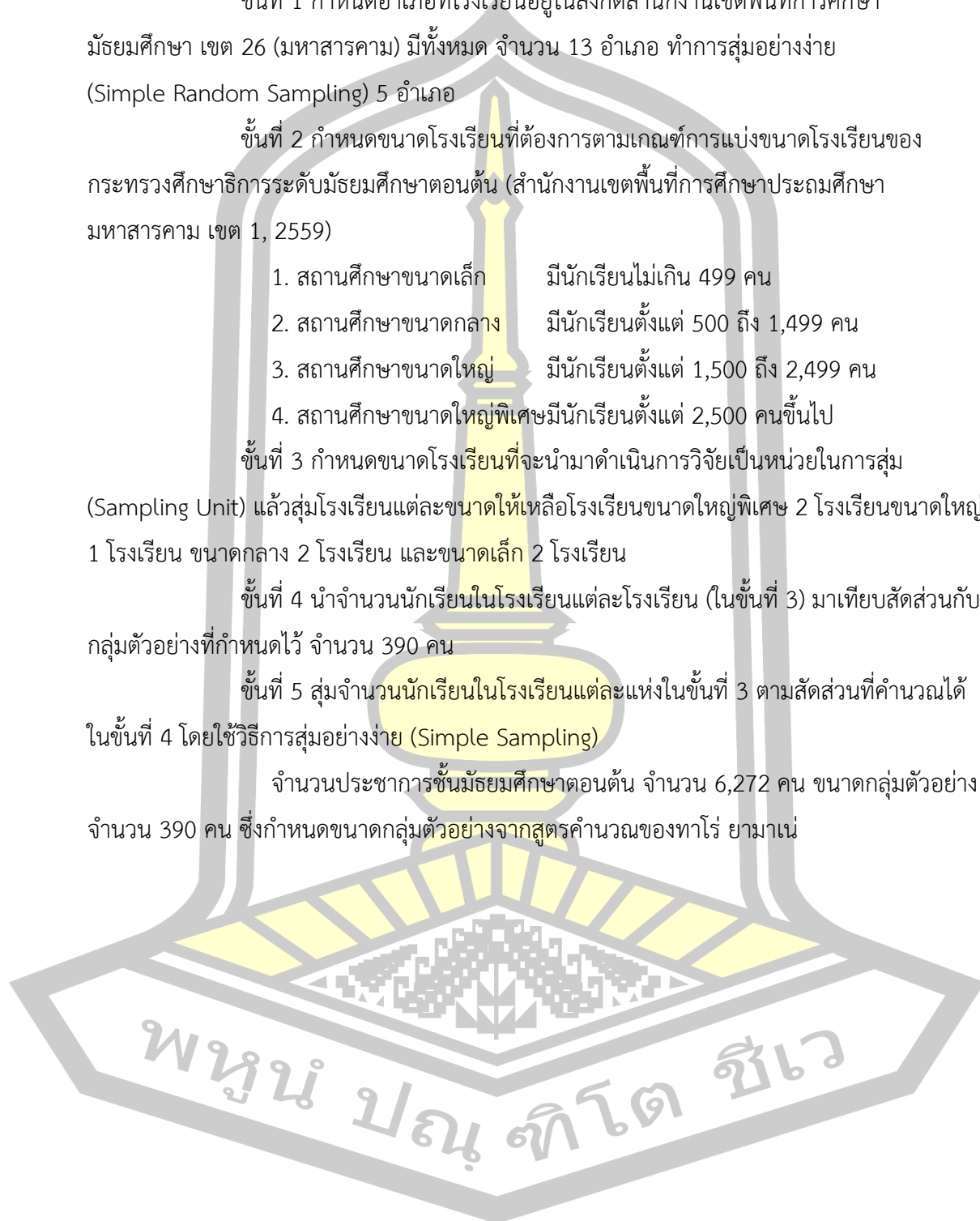
1. สถานศึกษาขนาดเล็ก มีนักเรียนไม่เกิน 499 คน
2. สถานศึกษาขนาดกลาง มีนักเรียนตั้งแต่ 500 ถึง 1,499 คน
3. สถานศึกษาขนาดใหญ่ มีนักเรียนตั้งแต่ 1,500 ถึง 2,499 คน
4. สถานศึกษาขนาดใหญ่พิเศษมีนักเรียนตั้งแต่ 2,500 คนขึ้นไป

ขั้นที่ 3 กำหนดขนาดโรงเรียนที่จะนำมาดำเนินการวิจัยเป็นหน่วยในการสุ่ม
(Sampling Unit) แล้วสุ่มโรงเรียนแต่ละขนาดให้เหลือโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ 2 โรงเรียนขนาดใหญ่
1 โรงเรียน ขนาดกลาง 2 โรงเรียน และขนาดเล็ก 2 โรงเรียน

ขั้นที่ 4 นำจำนวนนักเรียนในโรงเรียนแต่ละโรงเรียน (ในขั้นที่ 3) มาเทียบสัดส่วนกับ
กลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ จำนวน 390 คน

ขั้นที่ 5 สุ่มจำนวนนักเรียนในโรงเรียนแต่ละแห่งในขั้นที่ 3 ตามสัดส่วนที่คำนวณได้
ในขั้นที่ 4 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Sampling)

จำนวนประชากรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 6,272 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 390 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรคำนวณของทาโร่ ยามาเน่

ตาราง 1 แสดงชื่อโรงเรียน จำนวนประชากร จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ระดับชั้น		
				ม.1	ม.2	ม.3
ใหญ่พิเศษ	สารคามพิทยาคม	2,060	170	50	60	60
	วาปีปทุม	1,623	10	2	3	5
ใหญ่	บรบือพิทยาคาร	1,200	99	33	33	33
กลาง	นาดูนประชาสรรพ์	655	45	15	15	15
	กันทรวิชัย	418	45	15	15	15
เล็ก	โนนแดงพิทยาคม	141	11	3	4	4
	โคกก่อพิทยาคม	175	10	5	4	1
รวม		6,272	390	123	134	133

ตาราง 2 แสดงชื่อโรงเรียน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในแต่ละครั้ง

ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในแต่ละครั้ง					
	1	2	3	4	5	รวม
โรงเรียนสารคามพิทยาคม	120	50				170
โรงเรียนวาปีปทุม					10	10
โรงเรียนบรบือพิทยาคาร				99		99
โรงเรียนนาดูนประชาสรรพ์			45			45
โรงเรียนกันทรวิชัย			45			45
โรงเรียนโคกก่อพิทยาคม					10	10
โรงเรียนโนนแดงพิทยาคม				11		11
รวม	120	50	90	110	20	390

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดทักษะการพูด จำนวน 2 ด้าน ประกอบด้วย

1. แบบวัดทักษะการพูดบรรยายภาพ (Description)
2. แบบวัดทักษะการพูดอภิปราย (Discussion)

ในขณะทำการเก็บข้อมูลผู้ดำเนินการสอบจะสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนในด้านการพูด และบันทึกผลการสังเกต โดยผู้ให้คะแนน จำนวน 2 คน โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการพูดที่มีรายละเอียดเนื้อหาและพฤติกรรมที่จะสังเกต 5 ด้าน ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านการออกเสียง หมายถึง การพูดออกเสียงในส่วนท้ายตัวสะกดและสระของคำศัพท์ในภาษาอังกฤษถูกต้องตามลักษณะการออกเสียง
2. พฤติกรรมด้านการใช้ไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการพูดประโยคตามโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษได้ถูกหลักไวยากรณ์
3. พฤติกรรมด้านการใช้คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทที่ต้องการสื่อสาร
4. พฤติกรรมด้านความคล่องแคล่ว หมายถึง ความสามารถในการพูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติ
5. พฤติกรรมด้านความเข้าใจ หมายถึง สามารถพูดสื่อสารเพื่อสื่อความหมายในจังหวะการพูดเป็นธรรมชาติได้อย่างเข้าใจ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ศึกษาสาระแกนกลางของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดที่เป็นตัวแทนของเนื้อหาตามสาระการเรียนรู้แกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการ
3. ศึกษาการสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อวัดคุณลักษณะที่ต้องการจะวัด
4. สร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การพูดบรรยายภาพและการพูดอภิปราย โดยใช้เวลาสร้างเป็นเวลาทั้งหมด 1 เดือน สร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษการพูดบรรยายภาพ ทั้งหมด

18 ข้อ และต้องการ 4 ข้อ และสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษการพูดอภิปราย
ทั้งหมด 7 ข้อ และต้องการนำมาใช้ 2 ข้อ

5. นำข้อสอบที่เขียนขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบ
ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน
(ภาคผนวก ก) แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย คัดเลือกข้อสอบที่ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า
ข้อสอบมีเนื้อหาตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และมีความคิดเห็นตรงกันเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป
และคัดเลือกให้เหลือเพียง 4 ข้อ สำหรับแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษการพูดบรรยายภาพ
โดยปรับปรุงให้เป็นข้อสอบที่มีอยู่ในรูปการสนทนาโต้ตอบกัน และเหลือเพียง 2 ข้อ สำหรับ
แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษการพูดอภิปราย เพื่อให้เหมาะสมกับชนิดข้อสอบและระยะเวลาที่
ดำเนินการสอบให้มากที่สุด

6. สร้างเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยยึดหลักเกณฑ์
การให้คะแนนภาคปฏิบัติ การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวของออลเลอร์ (Oller, 1979)
ได้กำหนดประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ 6 ระดับ
ความสามารถ คือ จากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม ดังนี้

ด้านการออกเสียง

ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งจึงเข้าใจ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้

ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับ

พูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

ด้านการใช้คำศัพท์

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สิ่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทาง และสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตน ในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่ว ๆ ไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่ว ๆ ไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา
ความคล่องแคล่ว

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดหา

คำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง และให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและปรับปรุงให้ถูกต้องตามคำแนะนำ

2. นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งที่ 1 จำนวน 120 คน ที่โรงเรียนสารคามพิทยาคม โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอบและผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน จำนวน 2 ท่าน (ภาคผนวก ก) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดของแต่ละรายการและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

3. นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งที่ 2 จำนวน 50 คน ที่โรงเรียนสารคามพิทยาคม โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอบ และผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนนมี จำนวน 2 ท่าน (ภาคผนวก ก) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบของแต่ละรายการแล้วปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

4. นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งที่ 3 จำนวน 90 คน ที่โรงเรียนนาตุนประชาสรรค์และโรงเรียนกันทรวิชัย โดยมีผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน จำนวน 2 ท่าน (ภาคผนวก ก) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดของแต่ละรายการและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

5. นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งที่ 4 จำนวน 110 คน ที่โรงเรียนบรบือพิทยาคาร และโรงเรียนโนนแดงพิทยาคม โดยมีผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน จำนวน 2 ท่าน (ภาคผนวก ก) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดของแต่ละรายการและปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

6. นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งที่ 5 จำนวน 20 คน ที่โรงเรียนวาปีปทุม และโรงเรียนโคกก่อพิทยาคม โดยมีผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ให้คะแนน จำนวน 2 ท่าน (ภาคผนวก ก) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดของแต่ละรายการ แล้วสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผลการวิจัย

วิธีการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาตามระดับ ตั้งแต่ระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 จังหวัดมหาสารคาม ระดับโรงเรียน เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และขอความอนุเคราะห์จากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ให้แจ้งโรงเรียนที่ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทราบล่วงหน้าเพื่อให้โรงเรียนได้เตรียมนัดหมายนักเรียนได้ถูกต้อง

2. ผู้วิจัยเตรียมแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และอุปกรณ์ให้พร้อมและเพียงพอกับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการสอบและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเอง โดยมีผู้ตรวจให้คะแนนและผู้สังเกตพฤติกรรมการพูด จำนวน 2 ท่าน (ภาคผนวก ก)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. หาค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต จำนวน 2 คน

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรดังนี้ (วราพร เอรารวรรณ์ และประวิต เอรารวรรณ์, 2554)

$$\bar{X} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยซึ่งแสดงถึงดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับเนื้อหา
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย จากสูตรดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน X กับคะแนน Y
 X แทน คะแนนจากแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 Y แทน คะแนนเกณฑ์ (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้สอบ)
 N แทน จำนวนผู้สอบ

3. วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน
 X แทน คะแนนของแบบวัดการพูดภาษาอังกฤษแต่ละข้อ

Y แทน คะแนนรวมของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

N แทน จำนวนคน

แบบวัดที่ดีที่มีคุณภาพในด้านอำนาจจำแนก ควรมีความอำนาจจำแนกเป็นบวก
จะต้องมีค่าอำนาจจำแนกไม่ต่ำกว่า .20 ยิ่งมีค่ามากยิ่งดี

4. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ดังนี้
(สมนึก ภัททิยธนี, 2544)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

k แทน จำนวนข้อสอบในแบบวัดทักษะ

$\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

5. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 2 คน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยวิธี Pearson's Product Moment ดังนี้ (ส. วาสนา ประवालพฤกษ์, 2532)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

X แทน คะแนนจากผู้สังเกตคนที่ 1

Y แทน คะแนนจากผู้สังเกตคนที่ 2

N แทน จำนวนคน

พหุบัณฑิตวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง การแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับข้อ ต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์แทนความหมายต่าง ๆ ดังนี้

r แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

\bar{r} แทน ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบครั้งที่ 1
- ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบครั้งที่ 2
- ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบครั้งที่ 3
- ตอนที่ 4 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบครั้งที่ 4
- ตอนที่ 5 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบครั้งที่ 5

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ ครั้งที่ 1 ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกตพฤติกรรม 2 คน และค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ดังนี้

1. แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 1 ปรากฏผลดังตาราง 3 และตาราง 4

ตาราง 3 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 1

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.897	0.889	0.89
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.842	0.860	0.85
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.905	0.898	0.91
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.929	0.915	0.92
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.891	0.866	0.88

จากตาราง 3 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.92 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์ แสดงว่าแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่เหมาะสม

พูน ปณ ทิโต ชเว

ตาราง 4 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 1

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.884	0.855	0.87
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.843	0.817	0.83
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.890	0.864	0.88
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.908	0.828	0.88
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.890	0.791	0.85

จากตาราง 4 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.83 ถึง 0.88 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์ และพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง แสดงว่าแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่เหมาะสม

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1 ดังปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	Cronbach's alpha Coefficient เฉลี่ย
	Cronbach's alpha Coefficient	Cronbach's alpha Coefficient	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.867	0.898	0.88
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.878	0.894	0.89

จากตาราง 5 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ 0.88 ถึง 0.89 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก

3. ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน จากการทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1

รายการ	ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน/ ผู้สังเกต 2 คน	ความหมาย
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.995	สูงมาก
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.985	สูงมาก

จากตาราง 6 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ 0.985 ถึง 0.995 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูงมาก

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบครั้งที่ 1 ปรากฏผลดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 1

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.812	0.817	0.82
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.813	0.813	0.81

จากตาราง 7 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพตั้งแต่ 0.81 ถึง 0.82 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพค่อนข้างสูงมาก

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ ครั้งที่ 2 ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกตพฤติกรรม 2 คน และค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ดังนี้

1. แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 2 ปรากฏผลดังตาราง 8-9

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 2

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.863	0.826	0.85
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.858	0.880	0.87
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.854	0.834	0.84
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.892	0.875	0.89
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.885	0.793	0.85

จากตาราง 8 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.84 ถึง 0.89 แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่สูง

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 2

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.744	0.754	0.74
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.847	0.822	0.84
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.830	0.825	0.83
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.771	0.723	0.75
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.768	0.654	0.71

จากตาราง 9 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.71 ถึง 0.84 แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่เหมาะสม

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 2
ปรากฏผลดังตาราง 10

ตาราง 10 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
จากการทดสอบครั้งที่ 2

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	Cronbach's alpha Coefficient เฉลี่ย
	Cronbach's alpha Coefficient	Cronbach's alpha Coefficient	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.934	0.947	0.94
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.921	0.933	0.93

จากตาราง 10 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ 0.93 ถึง 0.94 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก

3. ค่าความเชื่อมั่นของตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน จากการทดสอบครั้งที่ 2 ปรากฏผลดังตาราง 11

ตาราง 11 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 2

รายการ	ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน/ ผู้สังเกต 2 คน	ความหมาย
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.975	สูงมาก
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.973	สูงมาก

จากตาราง 11 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ 0.973 ถึง 0.975 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูงมาก

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบครั้งที่ 2 ปรากฏผลดังตาราง 12

ตาราง 12 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 2

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.765	0.763	0.77
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.762	0.755	0.75

จากตาราง 12 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพตั้งแต่ 0.75 ถึง 0.77 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพค่อนข้างสูง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบครั้งที่ 3 ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกตพฤติกรรม 2 คน และค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ดังนี้

1. แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏผลดังตาราง 13-14

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 3

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.908	0.921	0.91
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.589	0.844	0.85
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.844	0.861	0.85
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.892	0.876	0.88
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.869	0.875	0.87

จากตาราง 13 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.91 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่สูงมาก

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 3

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.897	0.880	0.89
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.822	0.811	0.82
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.848	0.820	0.84
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.882	0.839	0.86
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.845	0.782	0.82

จากตาราง 14 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.82 ถึง 0.89 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่สูง 2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 3 ปรากฏดังตาราง 15

ตาราง 15 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	Cronbach's alpha Coefficient เฉลี่ย
	Cronbach's alpha Coefficient	Cronbach's alpha Coefficient	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.966	0.948	0.96
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.957	0.948	0.95

จากตาราง 15 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ 0.95 ถึง 0.96 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก

3. ค่าความเชื่อมั่นของตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน จากการทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏผลดังตาราง 16

ตาราง 16 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3

รายการ	ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน/ ผู้สังเกต 2 คน	ความหมาย
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.994	สูงมาก
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.985	สูงมาก

จากตาราง 16 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ 0.985 ถึง 0.994 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูงมาก

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบครั้งที่ 3 ปรากฏผลดังตาราง 17

ตาราง 17 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 3

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	r
	r	r	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.765	0.763	0.91
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.762	0.755	0.89

จากตาราง 17 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสหภาพตั้งแต่ 0.89 ถึง 0.91 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสหภาพสูงมาก

ตอนที่ 4 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ ครั้งที่ 4 ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกตพฤติกรรม 2 คน และค่าความเที่ยงตรงเชิงสหภาพ ดังนี้

1. แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 4 ปรากฏผลดังตาราง 18-19

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 4

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.780	0.751	0.77
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.824	0.862	0.84
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.840	0.854	0.84
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.852	0.843	0.84
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.762	0.758	0.76

จากตาราง 18 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.76 ถึง 0.84 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์ พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์ และพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่ค่อนข้างสูง

ตาราง 19 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 4

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.688	0.694	0.69
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.840	0.797	0.82
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.800	0.780	0.79
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.939	0.915	0.92
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.811	0.754	0.78

จากตาราง 19 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.69 ถึง 0.92 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์ แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่สูงมาก

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 4
ปรากฏผลดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
จากการทดสอบครั้งที่ 4

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	Cronbach's alpha Coefficient เฉลี่ย
	Cronbach's alpha Coefficient	Cronbach's alpha Coefficient	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.942	0.935	0.94
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.954	0.942	0.95

จากตาราง 20 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ 0.94 ถึง 0.95 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก

3. ค่าความเชื่อมั่นของตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน จากการทดสอบครั้งที่ 4 ปรากฏผลดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 4

รายการ	ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน/ ผู้สังเกต 2 คน	ความหมาย
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.969	สูงมาก
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.977	สูงมาก

จากตาราง 21 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ 0.969 ถึง 0.977 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูงมาก

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบครั้งที่ 4 ปรากฏผลดังตาราง 22

ตาราง 22 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 4

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.765	0.763	0.80
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.762	0.755	0.83

จากตาราง 22 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสหภาพตั้งแต่ 0.80 ถึง 0.83 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสหภาพสูง

ตอนที่ 5 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ ครั้งที่ 5 ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกตพฤติกรรม 2 คน และค่าความเที่ยงตรงเชิงสหภาพ ดังนี้

1. แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 5 ปรากฏผลดังตาราง 23-24

ตาราง 23 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) จากการทดสอบครั้งที่ 5

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.905	0.915	0.91
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.879	0.844	0.85
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.854	0.867	0.87
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.892	0.877	0.88
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.869	0.879	0.87

จากตาราง 23 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.91 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่สูงมาก

ตาราง 24 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) จากการทดสอบครั้งที่ 5

ด้านที่	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
1 พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง	0.889	0.878	0.88
2 พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์	0.828	0.819	0.82
3 พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์	0.848	0.820	0.83
4 พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว	0.887	0.849	0.87
5 พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ	0.855	0.786	0.82

จากตาราง 24 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีค่าอำนาจจำแนกจากต่ำสุดไปหาสูงสุดตั้งแต่ 0.82 ถึง 0.88 โดยพบว่า ด้านพฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุด รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีอำนาจจำแนกอยู่ในระดับมีคุณภาพที่สูง

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 5 ดังปรากฏดังตาราง 25

ตาราง 25 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 5

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	Cronbach's alpha Coefficient เฉลี่ย
	Cronbach's alpha Coefficient	Cronbach's alpha Coefficient	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.953	0.964	0.95
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.959	0.946	0.95

จากตาราง 25 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก

3. ค่าความเชื่อมั่นของตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน จากการทดสอบครั้งที่ 5 ปรากฏผลดังตาราง 26

ตาราง 26 แสดงค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ ครั้งที่ 5

รายการ	ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน/ ผู้สังเกต 2 คน	ความหมาย
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.994	สูงมาก
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.985	สูงมาก

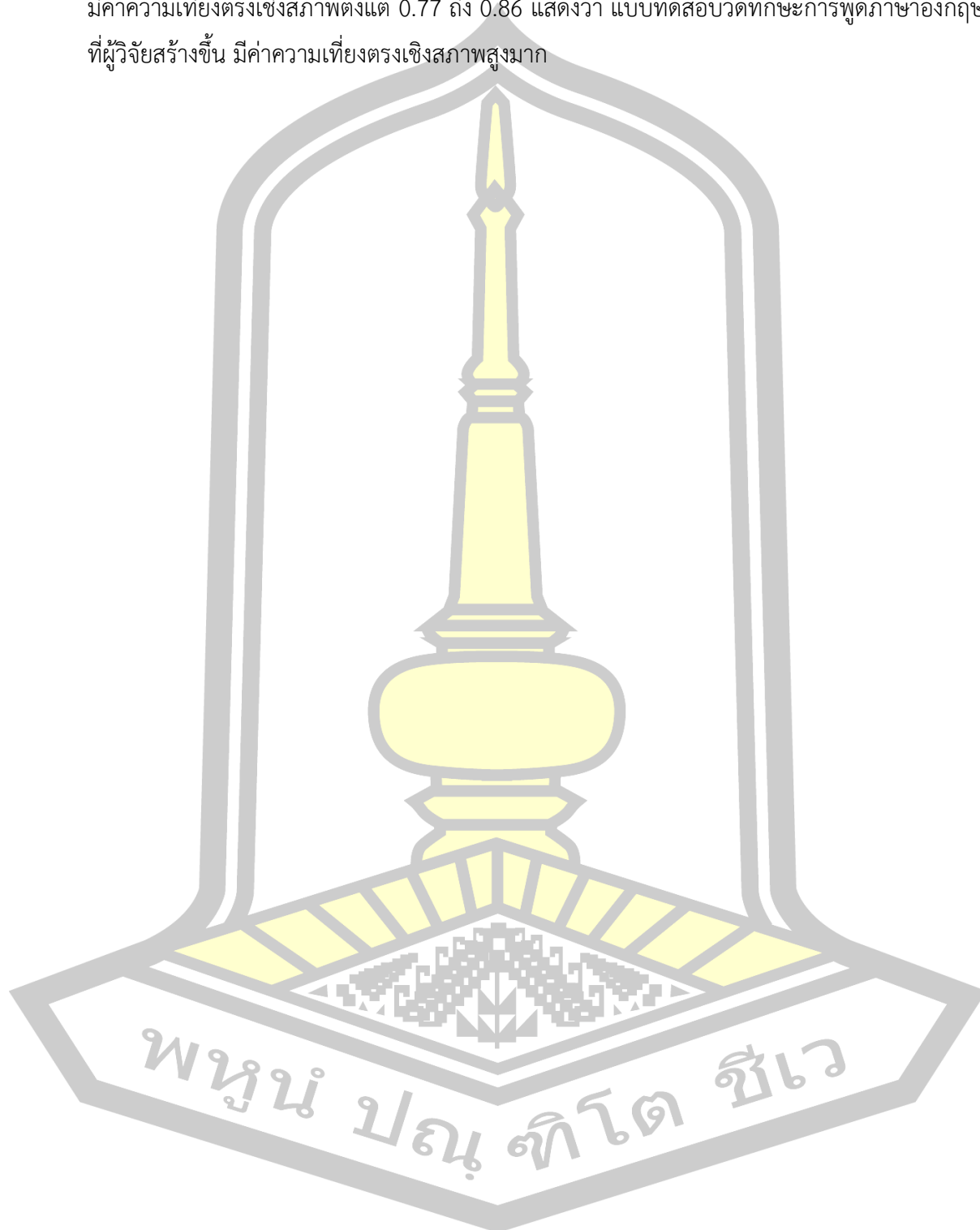
จากตาราง 26 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ 0.985 ถึง 0.994 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นสูงมาก

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบครั้งที่ 5 ปรากฏผลดังตาราง 27

ตาราง 27 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบครั้งที่ 5

พฤติกรรม	คนที่ 1	คนที่ 2	\bar{r}
	r	r	
ด้านที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)	0.865	0.863	0.86
ด้านที่ 2 การอภิปราย (Discussion)	0.762	0.785	0.77

จากตาราง 27 พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพตั้งแต่ 0.77 ถึง 0.86 แสดงว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพสูงมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น พุทธศักราช 2551

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถ
สรุปผลได้ดังนี้

การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันจากการวัด 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ
(Description) ในการทดสอบครั้งที่ 1 มีค่าตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.92 ครั้งที่ 2 มีค่าตั้งแต่ 0.84 ถึง 0.89
ครั้งที่ 3 มีค่าตั้งแต่ 0.85 ถึง 0.91 ครั้งที่ 4 มีค่าตั้งแต่ .76 ถึง 0.84 และครั้งที่ 5 มีค่าตั้งแต่ 0.85 ถึง
0.91 ถือว่าค่าอำนาจจำแนกมีคุณภาพที่เหมาะสม รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ในการวัด
ครั้งที่ 1 มีค่าตั้งแต่ 0.83 ถึง 0.88 ครั้งที่ 2 มีค่าตั้งแต่ 0.71 ถึง 0.84 ครั้งที่ 3 มีค่าตั้งแต่ 0.82 ถึง
0.89 ครั้งที่ 4 มีค่าตั้งแต่ .69 ถึง 0.92 และครั้งที่ 5 มีค่าตั้งแต่ 0.82 ถึง 0.88 ถือว่าค่าอำนาจจำแนก
อยู่ในระดับมีคุณภาพที่เหมาะสม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา
ปรากฏว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) ครั้งที่ 1

มีค่า 0.96 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.96 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.96 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.94 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.95
 รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.95 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.93 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.95
 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.95 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.95 ถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูด
 ภาษาอังกฤษสูงมาก

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน ของแบบวัด
 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากการทดสอบ 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)
 ครั้งที่ 1 มีค่า 0.995 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.975 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.994 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.969 และครั้งที่ 5
 มีค่า 0.944 รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.985 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.973
 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.985 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.977 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.985 ถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นของ
 ผู้สังเกต 2 คน สูงมาก

ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาค่า
 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดกับผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ปรากฏว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ จากการทดสอบ 5 ครั้ง โดยรายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description)
 ครั้งที่ 1 มีค่า 0.82 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.77 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.91 ครั้งที่ 4 มีค่า 0.80 และครั้งที่ 5
 มีค่า 0.86 ถือว่า การบรรยายภาพ (Description) มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพสูง รายการที่ 2
 การอภิปราย (Discussion) ครั้งที่ 1 มีค่า 0.81 ครั้งที่ 2 มีค่า 0.75 ครั้งที่ 3 มีค่า 0.89 ครั้งที่ 4
 มีค่า 0.83 และครั้งที่ 5 มีค่า 0.77 ถือว่า รายการที่ 2 การอภิปราย (Discussion) มีความเที่ยงตรง
 เชิงสภาพค่อนข้างสูง

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์
 แบบเพียร์สัน พบว่า มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.69 ถึง 0.92 แสดงว่า แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้เนื่องจากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านการทดลอง และพัฒนามา
 อย่างมีระบบ ตามขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือที่เชื่อถือได้ ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ
 ทั้งด้านเนื้อหา และเกณฑ์การให้คะแนน และรูปแบบของการวัดทักษะการพูด ทำให้แบบวัดสามารถ
 แยกแยะนักเรียนที่มีความสามารถทางการพูดสูงกับนักเรียนที่มีทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษต่ำ
 ได้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ยอมรับได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประโมกษ์ ดุลนีย์ (2542)
 ที่ได้สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โดยหาคุณภาพแบบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ 5 ด้าน คือ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วและความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ พบว่า คุณภาพของ แบบวัดมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.09 ถึง 0.81 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ราตรี พลวุฒิ (2546) ได้วิจัยการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบบวัดที่สร้างขึ้นมีแบบวัดชนิดตอบสนอง ๑ จำนวน 40 ข้อ แบบสังเกตวัด ภาคปฏิบัติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 61 ข้อ ประกอบด้วย นาฏยศัพท์การแสดง ภาษาท่าประกอบเพลงอัญเชิญพระขวัญ การแสดงประกอบเพลงขอไทยอยู่เป็นไทย การรำวง มาตรฐาน เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้ำนนาฏยศัพท์ จำนวน 3 คน ด้านการวัดผล จำนวน 2 คน ทดลอง 3 ครั้ง พบว่า แบบวัดชนิดตอบสนอง ๑ มีค่าดัชนีอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.413 ถึง 0.521 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สฐิยา เพชรวงษ์ (2545) ได้พัฒนาแบบวัดวัดการปฏิบัติวิชาคณิตศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย แบบวัด จำนวน 5 ฉบับ คือ พื้นฐานทางจำนวน พื้นฐานทางพีชคณิต พื้นฐานทางการวัด พื้นฐานทาง เรขาคณิต และพื้นฐานทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดโดยใช้การวัดที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความยากมีค่าตั้งแต่ 0.27 ถึง 0.75 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยมาภรณ์ ทวนทอง (2544) ที่ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า แบบวัดวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.70 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สโรจรัตน์ นันโท (2544) ที่ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดทักษะทางดนตรี กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบบวัดมี 2 ชนิด คือ แบบสังเกต จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ แบบสังเกตการฟัง แบบสังเกตการร้องเพลง แบบสังเกตการเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลง แบบสังเกตการสร้างสรรค์ทำदनประกอบเพลง และแบบวัด จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดการฟังเพลงเป็นชนิดตอบสนอง ๑ และแบบวัด การอ่านโน้ตสากล เป็นชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก พบว่า แบบวัดทักษะทางดนตรีที่สร้างขึ้น มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.375 ถึง 0.894 แสดงว่า แบบวัดวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกนักเรียนเก่งกับนักเรียนอ่อนจากกันได้ดี

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา ปรากฏว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.93 ถึง 0.96 ซึ่งแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นในระดับค่อนข้างสูงถึงสูงมาก หากตามเกณฑ์ของ เฝียน ไชยสร (2523) ได้เสนอค่าความเชื่อมั่นไว้ว่า ตั้งแต่ระดับ 0.71 ขึ้นไป มีความเชื่อมั่นในระดับสูง แสดงว่า แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ตรวจให้คะแนนมีความคงเส้นคงวาในการตรวจและมีโอกาสได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนร่วมกัน ผู้วิจัยได้จัดทำคู่มือในการดำเนินการสอบที่ชัดเจน

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างได้รับการสุ่มมาจากนักเรียนที่มีความสามารถหลายระดับ จึงทำให้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าความเชื่อมั่นสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประโมกษ์ ดุชนี (2542) ที่ได้สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ พบว่า คุณภาพของแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.54 ถึง 0.79 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ราตรี พลวุฒิ (2546) ได้วิจัยการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบบวัดที่สร้างขึ้นมีแบบวัดชนิดตอบสั้น ๆ จำนวน 40 ข้อ แบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 61 ข้อ ประกอบด้วย นาฏยศัพท์ การแสดงภาษาท่าประกอบเพลง อัญเชิญพระขวัญ การแสดงประกอบเพลงขอไทยอยู่เป็นไทย การรำวงมาตรฐานเพลงดวงจันทร์ ขวัญฟ้า ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้านนาฏยศัพท์ จำนวน 3 คน ด้านการวัดผล จำนวน 2 คน ทดลอง 3 ครั้ง พบว่า แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดมีค่าตั้งแต่ 0.908 ถึง 0.941 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุธียา เพชรวงษ์ (2545) ได้พัฒนาแบบวัดวัดภาคปฏิบัติวิชาคณิตศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วยแบบวัด จำนวน 5 ฉบับ คือ พื้นฐานทางจำนวน พื้นฐานทางพีชคณิต พื้นฐานทางการวัด พื้นฐานทางเรขาคณิต และพื้นฐานทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้ง 5 ฉบับ มีค่าตั้งแต่ 0.72 ถึง 0.91 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพียรจิตร ดีปักษ์ (2538) ได้สร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติงาน ประดิษฐ์กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบสังเกต จำนวน 5 ฉบับ พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกตตั้งแต่ 2.322 ถึง 3.342

3. ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต 2 คน โดยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน ในการวัดครั้งที่ 1, 2, 3 และ 4 ตั้งแต่ 0.969 ถึง 0.995 ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นสูงมาก แสดงว่าแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษา และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่มีความชัดเจน รวมทั้งผู้สังเกตให้คะแนนมีความคงเส้นคงวาในการ ตรวจและมีโอกาสได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนนร่วมกัน จึงทำให้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจให้คะแนน หรือผู้สังเกตพฤติกรรมกรพูดทั้ง 2 ท่าน มีความเชื่อมั่นสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประโมกษ์ ดุชนี (2542) ที่ได้สร้างแบบวัด ภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ พบว่า ความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน

มีค่าตั้งแต่ 0.88 ถึง 0.97 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพียรจิตร ติปักษี (2538) ได้สร้างเครื่องมือวัด ภาควิชาปฏิบัติงานประดิษฐ์ กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบสังเกต จำนวน 5 ฉบับ พบว่า ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน มีค่าตั้งแต่ 0.886 ถึง 0.914 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แพรวพร สุวพงษ์ (2539) ที่ได้สร้าง แบบวัดทักษะภาคปฏิบัติวิชาช่างร้อยมาลัย (ช0159) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แบบสังเกต จำนวน 6 ฉบับ คือ มาลัยชีก มาลัยตุ้ม มาลัยตัวสัตว์ มาลัยแบนและมาลัยตัวหอน พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน มีค่าตั้งแต่ 0.847 ถึง 0.975 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สโรจรัตน์ นันโท (2544) ที่ได้ศึกษาการสร้างแบบวัดทักษะทางดนตรี กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบบวัดมี 2 ชนิด คือ แบบสังเกต จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ แบบสังเกตการฟัง แบบสังเกตการร้องเพลง แบบสังเกตการเคลื่อนไหว และจังหวะประกอบเพลง แบบสังเกตการณ สร้างสรรค์ทำเต้านประกอบเพลงและแบบวัด จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดการฟังเพลงเป็นชนิด ตอบสั้น ๆ และแบบวัดการอ่านโน้ตสากลเป็นชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน มีค่าตั้งแต่ 0.438 ถึง 0.894

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพของแบบวัดทักษะการพูด โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ระหว่างคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพตั้งแต่ 0.75 ถึง 0.91 ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพสูงมาก แสดงว่า แบบวัดทักษะการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพตาม เกณฑ์มาตรฐาน ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจาก ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน ผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกตได้ร่วมกันศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเกณฑ์การให้คะแนน ผู้ตรวจให้คะแนนมีความคงเส้นคงวาในการตรวจ และสามารถแยกแยะระดับความสามารถของ กลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนได้เป็นอย่างดี ทำให้ผลการให้คะแนนของผู้ตรวจให้คะแนนหรือผู้สังเกต สอดคล้องกับความสามารถที่แท้จริงของกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพสูงซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุตศรี นารี (2535) ได้สร้างแบบวัด ภาควิชาปฏิบัติกลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบวัด 3 ชุด คือ งานบ้าน งานเกษตร และงานเลือก แต่ละงานมีแบบวัดย่อย 3 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ความตรง ร่วมสมัยของแบบวัดทุกชุด โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน มีค่าตั้งแต่ 0.374 ถึง 0.6249

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป เพื่อผลการศึกษาและการดำเนินการให้ราบรื่น
ควรดำเนินการตามข้อเสนอแนะต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1.1 ครูและนักเรียนควรศึกษาคู่มือในการดำเนินการสอบให้เข้าใจก่อนทำแบบวัด
- 1.2 ควรประสานกับผู้สังเกตและร่วมศึกษาเกณฑ์การให้คะแนนให้เข้าใจตรงกัน
ก่อนดำเนินการสอบ
- 1.3 การนำแบบวัดไปใช้ในห้องเรียน ควรแยกวัดที่ละกิจกรรม และไม่ควรวัด
ต่อเนื่องกันจนครบทุกกิจกรรม เพราะจะทำให้ นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ทั้งด้านเนื้อหา
และเวลาที่ต้องรอสอบเป็นเวลานาน
- 1.4 ถ้าครูผู้สอนเป็นผู้สังเกตในการให้คะแนนจะลดความกังวลในการสอบของ
นักเรียนลงได้มาก
- 1.5 ควรสร้างบรรยากาศในการสอบให้เป็นกันเอง ไม่เข้มงวดจนเกินไป ทักทาย
ทำความรู้จัก เพื่อสร้างความสนิทและช่วยลดความกังวล

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

- 2.1 ควรมีการสร้างแบบวัดทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ เช่น การอ่านออกเสียง
การฟัง และการเขียน เป็นต้น
- 2.2 ควรศึกษา และสร้างแบบวัดทักษะในรายวิชาอื่น ๆ เพื่อให้มีเครื่องมือวัดทักษะ
ต่าง ๆ ที่หลากหลาย
- 2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบวัดที่มีตัวแปรต่างกัน เช่น
ผู้สังเกตที่มีประสบการณ์ต่างกัน แบบสังเกตที่มี Scale ต่างกัน เป็นต้น
- 2.4 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
และทักษะอื่น รายวิชาอื่น เป็นต้น
- 2.5 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับ
ความสามารถด้านอื่น เช่น ความสามารถในการจำ หรือพหูปัญญา เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จิราภรณ์ มีสง่า. (2561). การศึกษาสภาพและปัญหาการวัดและประเมินผลทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ของครูสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 และ เขต 2. *วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเก่า*, 5(2), 94.
- ชลิตา ศรมณี และพูนศรี สงวนชีพ. (2536). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2525). *การบริหารงานบุคคล*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- นิโลบล นิมกิงรัตน์. (2531). การวัดผลงานภาคปฏิบัติ. *วารสารวัดผลและวิจัยการศึกษา*, 4(29), 24-43.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2527). *การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บุตศรี นารี. (2535). *การพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุปผา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา ผ่านการเรียนการสอนรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการ เรียน. *วารสารวิจัย มสค.*, 8(2), 189-204.
- ประโมกษ์ ดุณีย์. (2542). *การสร้างแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยมาภรณ์ ทวนทอง. (2544). *การสร้างแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เฟียน ไชยสร. (2529). การวัดผลงานภาคปฏิบัติ. *วารสารวัดผลการศึกษา*, 8(23), 27-61.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). *การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). *วิธีการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ : เจริญผล.

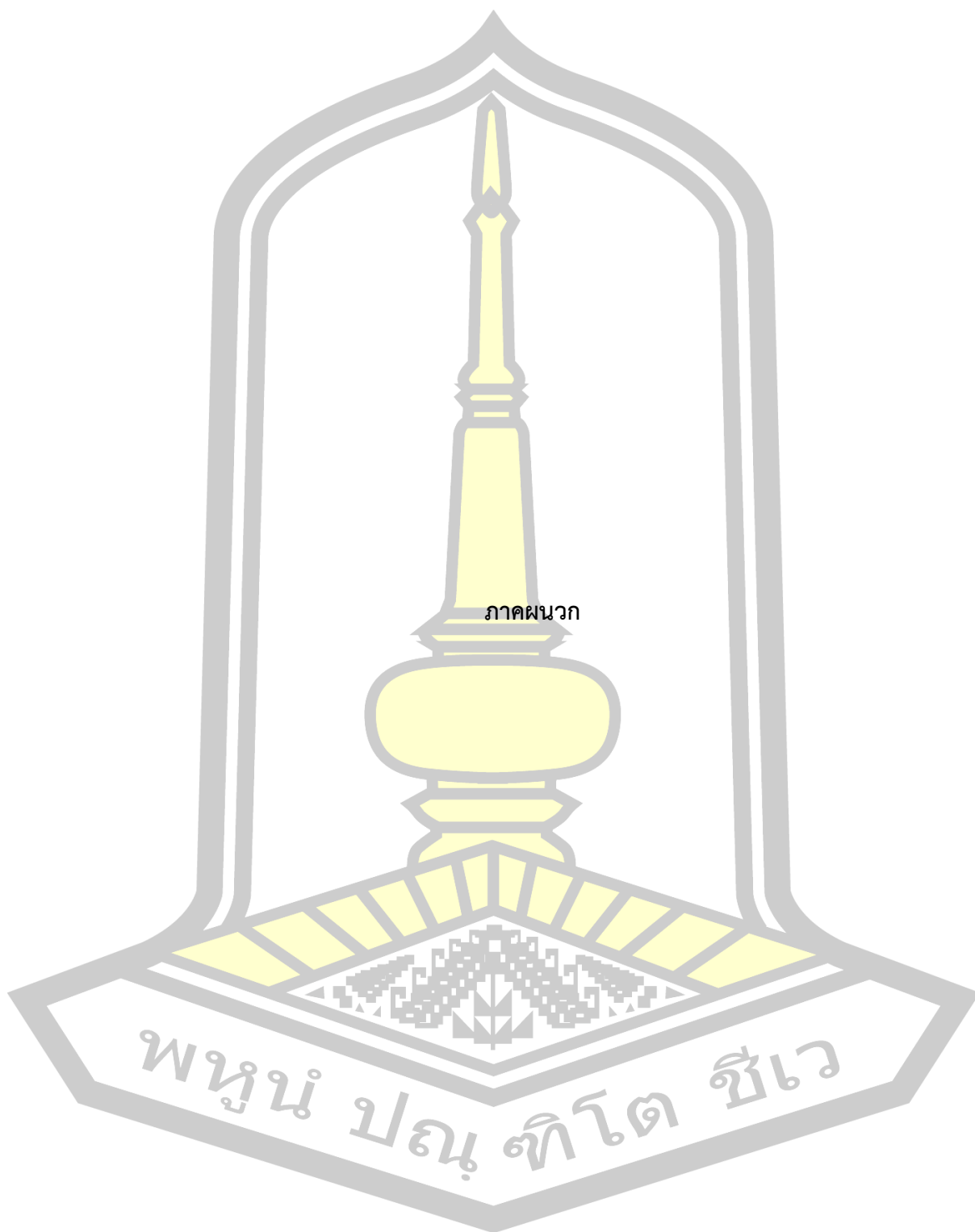
- เพ็ญแข วงษ์สุริยา. (2546). *การพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- เพียรจิตร ดีปักษ์. (2528). *การสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติงานประดิษฐ์กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา วัตผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- แพรวพร สุวพงษ์. (2539). *การพัฒนาแบบวัดภาคปฏิบัติวิชาช่างร้อยมาลัย (ช 0159) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัตผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภิญโญ สาธร. (2526). *หลักการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ : องค์การค้าของคุรุสภา.
- มณี มะมิง. (2549). *การพัฒนาแบบทดสอบวัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัตผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ราตรี พลวุฒิ. (2546). *การสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัตผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรภาพร เอรารวรรณ และประวีต เอรารวรรณ. (2554). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ส. วาสนา ประवालพุกษ์. (2532). *การพิจารณาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบภาคปฏิบัติวารสารวัตผลการศึกษา, 11(32), 31-33.*
- สฐิยา เพชรวงษ์. (2545). *การพัฒนาแบบทดสอบวัดการปฏิบัติวิชาคณิตศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัตผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2544). *การวัดผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2558). *พื้นฐานการวิจัยการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 7. มหาสารคาม : ตักสิลาการพิมพ์.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2526). *การบริหาร*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สมภพ ปู่ไทย. (2550). *การสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติกิจกรรมศิลปะการวาดภาพพระบายสี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สโรชรัตน์ นันโท. (2544). *การสร้างแบบวัดทักษะทางดนตรีกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา วัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1. (2559). *การแบ่งขนาดโรงเรียน*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <https://sites.google.com/site/gssmhk1/khxmuk-khnad-rongreiyin>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 ตุลาคม 2563].
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <http://academic.obec.go.th/newsdetail.php?id=>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 ตุลาคม 2563].
- สำราญ มีแจ่ง และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2556). *การประเมินผลการปฏิบัติงานแนวใหม่: ทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ ศลโกสุม. (2534). *เอกสารประกอบการอบรมปฏิบัติการเพื่อพัฒนาคุณภาพการวัดผล ประเมินผลรายวิชาหลักสูตรอาชวะระยะสั้น*. กรุงเทพฯ : หน่วยงานนิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา.
- เสนาะ ตีเยาะวี. (2543). *หลักการบริหาร*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนัญญา คูอาริยะกุล. (2554). *การพัฒนาแบบการประเมินการฝึกภาคปฏิบัติสำหรับนักศึกษาพยาบาล สังกัดสถาบันพระบรมราชชนก*. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์*, 6(13), 24-38.
- อรพรรณ วีระวงศ์. (2554). *งานวิจัย มศว ระบุเด็กไทย เรียนอังกฤษเพื่อสอบมากกว่านำมาใช้ใน ชีวิตประจำวัน*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <http://www.manager.co.th/%0A%09campus/viewnews.aspx?newsID=9540000155943%0A>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 ตุลาคม 2563].
- อลงกรณ์ มีสุทธา และสมิต สุขณุกร. (2553). *การประเมินผลการปฏิบัติงาน*. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารีรักษ์ มีแจ่ง และสิริพร ปาณาวงษ์. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูภาษาอังกฤษ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สำหรับครูผู้สอนช่วงชั้นที่ 3*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 12(2), 17-31.

- อุบล แก้วปิ่น. (2547). *การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และสุปรารณา ยุกตะนันท์. (2546). *การออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินตามสภาพจริง*. กรุงเทพฯ : บั๊คส์ พอยท์.
- Boorman, J.M. (1991). The Development and Testing of Laboratory Performance Tasks for the Assessment of Achievement in High School Physics. *Dissertation Abstracts International*, 52(12), 4302.
- Brown, D.H. (2000). *Principles of Language Learning & Teaching*. 4th ed. New York : Longman.
- Casio, W.F. (1978). *Applied Psychology in Personnel Management*. Virginia : Prentice Hall.
- Celce-Murcia, M. (2001). *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd ed. Boston : Heinle & Heinle Publisher.
- Clark, J. and Halles, L.W. (1971). *Classroom Test Construction*. Philippines : Addison-Wesley Publishing Company Inc.
- Cornbleet, S. and Carter, C. (2001). *The Language of Speech and Writing*. London : Routledge.
- Finochiaro, M. and Brumfit, C. (1986). *The Functional-Notional Approach : From Theory to Practice*. Oxford : Oxford University Press.
- Goh, C. (2007). *Teaching Speaking in the Language Classroom*. Singapore : SEAMEO Regional Language Centre.
- Guildford, J.P. (1973). *Fundamental Statistics in Psychology and Education*. 5th ed. New York : McGraw-Hill.
- Hughes, H. (2011). *Teaching and Researching Speaking*. 2nd ed. Harlow : Pearson Education.
- Jeong, T.Y. (2012). *Assessing and Interpreting Students' English Oral Proficiency Using d-VOCI In an EFL Context (Electronic Resource)*. [online]. Available from : <http://olc.ohiolink.edu/search/a?a>. [accessed 16 August 2020].

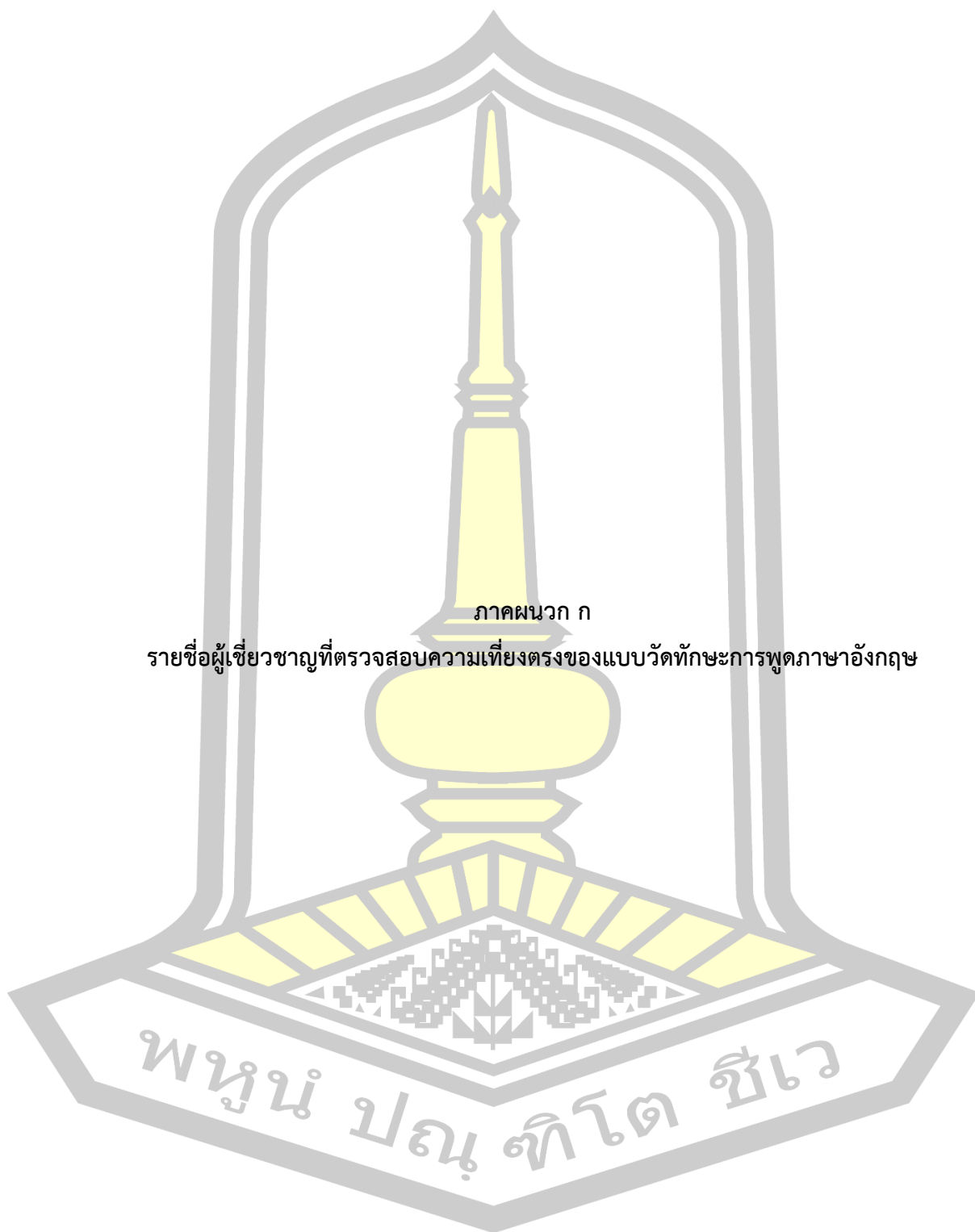
- Kathleen, M.B. (2005). *Practical English Language Teaching: Speaking*. New York : McGraw-Hill.
- Knight, L.H. (1992). The Development and Validation of A Microcomputer-Based Test to Assess Science Process Skills in Grade Five Students. *Dissertation Abstracts International*, 5(2), 34.
- Massey, O.T. (2010). *A Proposed Model for the Analysis and Interpretation of Focus Groups in Evaluation Research Policy Division*. Florida : University of South Florida.
- Morgan, D.L. (1997). *Focus Groups as Qualitative Research*. California : Sage.
- Oller, J.W. (1979). *Language Testing at School*. London : Longman.
- Pyles, T. and Algeo, J. (1993). *The Origins and Development of the English Language*. 5th ed. Georgia : Harcourt Brace Jovanovich.
- Rebecca, M.V. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Scott, T. (2011). *How to Teach Speaking*. Harlow : Pearson Education.
- Tribolet, C. (2012). Using Cognitive Strategies to Improve English Speaking Skill and Self-confidence. *American Journal of Education Sciences*, 2(3), 36-40.
- Vásquez, A., Hansen, A.L. and Smith, P.C.S. (2013). *Teaching Language Arts to English Language Learners*. New York : Taylor and Francis.
- Walf, W.B. (1962). *The Management of Personnel*. 2nd ed. California : Wadsworth.
- Weir, C. (1990). *Communicative Language Testing*. New York : Prentice Hall.
- Werther, W.B. (1990). *Canadian Human Resource Management*. Toronto : McGraw-Hill.

พหุ ประถมศึกษา

ภาคผนวก

พูนํ ปณํ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

พหุจน์ ปณฺ ทิโต ชีเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อินธิสาร ไชยสุข ตำแหน่ง: หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตกและภาษาศาสตร์ภาควิชาภาษาตะวันตกและภาษาศาสตร์ (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ อุ่นจิตร ตำแหน่ง: หัวหน้าภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

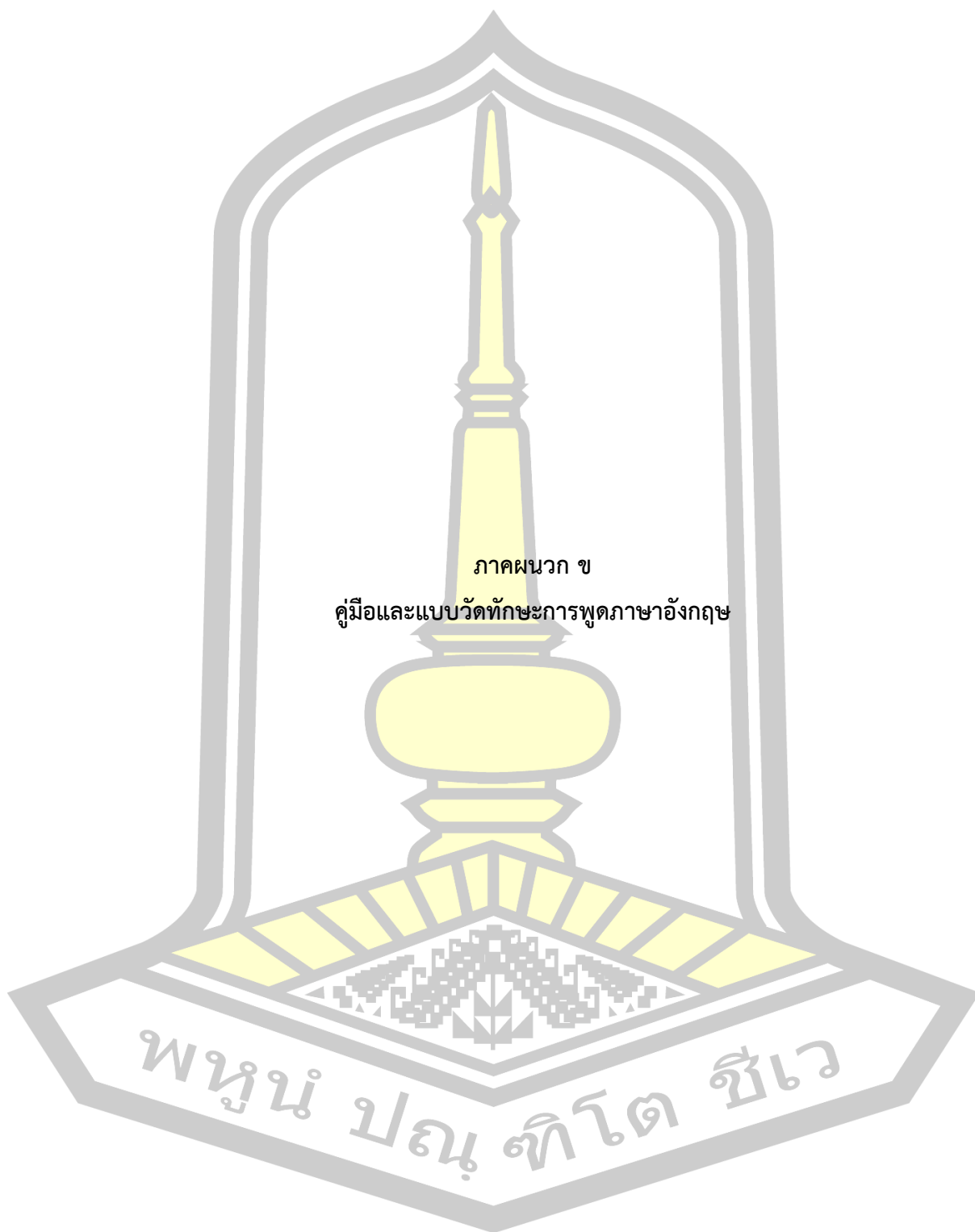
ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนศิริรินทร์ สว่างบุญ ภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรภาพร เอรารวรรณ ภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผู้ให้คะแนนและตรวจสอบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

1. นายโกมิน นิลบุตร ตำแหน่ง: ครูชำนาญการ วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนโคกก่อพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม
2. นางสาวกุลธิดา มุลตรีแก้ว ตำแหน่ง: ครู วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม

พูน ปณ ทัโต ชีเว

ภาคผนวก ข

คู่มือและแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

พหุบัน ปณ ทิโต ชีเว

**คู่มือการดำเนินการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551**

วัตถุประสงค์ของแบบวัด

แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อ

1. ใช้ทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยยึดสาระแกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลัก
2. ใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนของครูผู้สอนต่อไป
3. ใช้เป็นเครื่องมือในการสำรวจความบกพร่องทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนเป็นรายบุคคลได้

ลักษณะของแบบวัด

แบบวัดที่ใช้ในการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 รายการ ได้แก่

รายการที่ 1 การบรรยายภาพ (Description) นักเรียนจะต้องพูดบรรยายภาพ 4 แผ่นภาพ ซึ่งในแต่ละแผ่นภาพจะมีภาพลักษณะใกล้เคียงกันอีก 2 ภาพ นักเรียนแต่ละคนจะมีเวลาในการบรรยายภาพทั้งหมด 3 นาทีผู้ดำเนินการมีหน้าที่กระตุ้นการพูด โดยการป้อนคำถามหรือชี้ภาพส่วนที่ต้องการให้บรรยายเกี่ยวกับบุคคล เช่น อาชีพ ท่าทาง สีหน้า สถานที่ ทำอะไร และคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจากภาพ เช่น

Q: What are students doing?

A: They are rising hand up. หรือ They are studying etc.

Q: What is a teacher doing?

A: She is teaching หรือ She is smiling หรือ She is standing etc.

Q: Where are they?

A: They are in school หรือ They are in a class etc.

Q: How many teacher in the class?

A: There is only one.

รายการที่ 2 การพูดอภิปราย (Discussion) ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แต่ละกลุ่มมีเวลาในการพูด 10 นาที โดยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อต่อไปนี้

1. How is English important?
2. How to improve your English skills?

เกณฑ์การให้คะแนน

การสร้างเกณฑ์การให้คะแนนระดับปฏิบัติการการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ยึดหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตามแนวของ The foreign
Service Oral Interview (FSI) ของ Oller ซึ่งกำหนดไว้ ดังนี้

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านการออกเสียง

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนปฏิบัติการพูดด้านการออกเสียง ดังนี้

- 1 หมายถึง ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- 2 หมายถึง ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งจึงเข้าใจ
- 3 หมายถึง ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง
- 4 หมายถึง ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้
- 5 หมายถึง ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- 6 หมายถึง ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนปฏิบัติการพูดด้านไวยากรณ์

- 1 หมายถึง ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้
- 2 หมายถึง พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้
- 3 หมายถึง พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด
- 4 หมายถึง ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง
แต่ไม่ถึงกับพูด แล้วไม่เข้าใจ
- 5 หมายถึง ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- 6 หมายถึง ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนปฏิบัติการพูดด้านคำศัพท์

- 1 หมายถึง รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ได้
- 2 หมายถึง รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษา
เพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทาง
และสนทนาภายในครอบครัวได้

3 หมายถึง เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคม และอาชีพของตนในระดับธรรมดา

4 หมายถึง รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่ว ๆ ไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

5 หมายถึง รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่ว ๆ ไป มากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

6 หมายถึง คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

4. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านความคล่องในการพูด

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมกรพูดด้านความคล่องในการพูด

1 หมายถึง การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้

2 หมายถึง พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

3 หมายถึง ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

4 หมายถึง พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่

หรือมัวคิดหาคำศัพท์

5 หมายถึง พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือน

เจ้าของภาษา

6 หมายถึง พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่น

เหมือนเจ้าของภาษา

5. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจ

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนพฤติกรรมกรพูดด้านความเข้าใจ

1 หมายถึง เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

2 หมายถึง เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทางยังต้องพูดให้ซ้ำ ๆ และพูดใหม่

3 หมายถึง เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำ ๆ หรือพูดใหม่ ในบางครั้ง

4 หมายถึง เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

5 หมายถึง เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่น หรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

6 หมายถึง เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

รายการที่ 1 การพูดบรรยายภาพ (Describe)

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนดูภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้เป็นจำนวน 4 แผ่นภาพให้นักเรียนบรรยายภาพใดภาพหนึ่งหรือทั้งหมดก็ได้
2. หากนักเรียนไม่เข้าใจ ให้คอยฟังผู้วิจัยป้อนคำถาม หรือชี้ภาพส่วนที่ต้องการให้พูดเกี่ยวกับบุคคล เช่น อาชีพ ท่าทาง สีหน้า สถานที่ ทำอะไร และคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจากภาพ เป็นต้น
3. นักเรียนมีเวลาพูดคนละ 3 นาที

หมายเหตุ: หากนักเรียนไม่พูด อาจใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดตอบคำถาม เช่น

Q: What are students doing?

A: They are rising hand up. หรือ They are studying etc.

Q: What is a teacher doing?

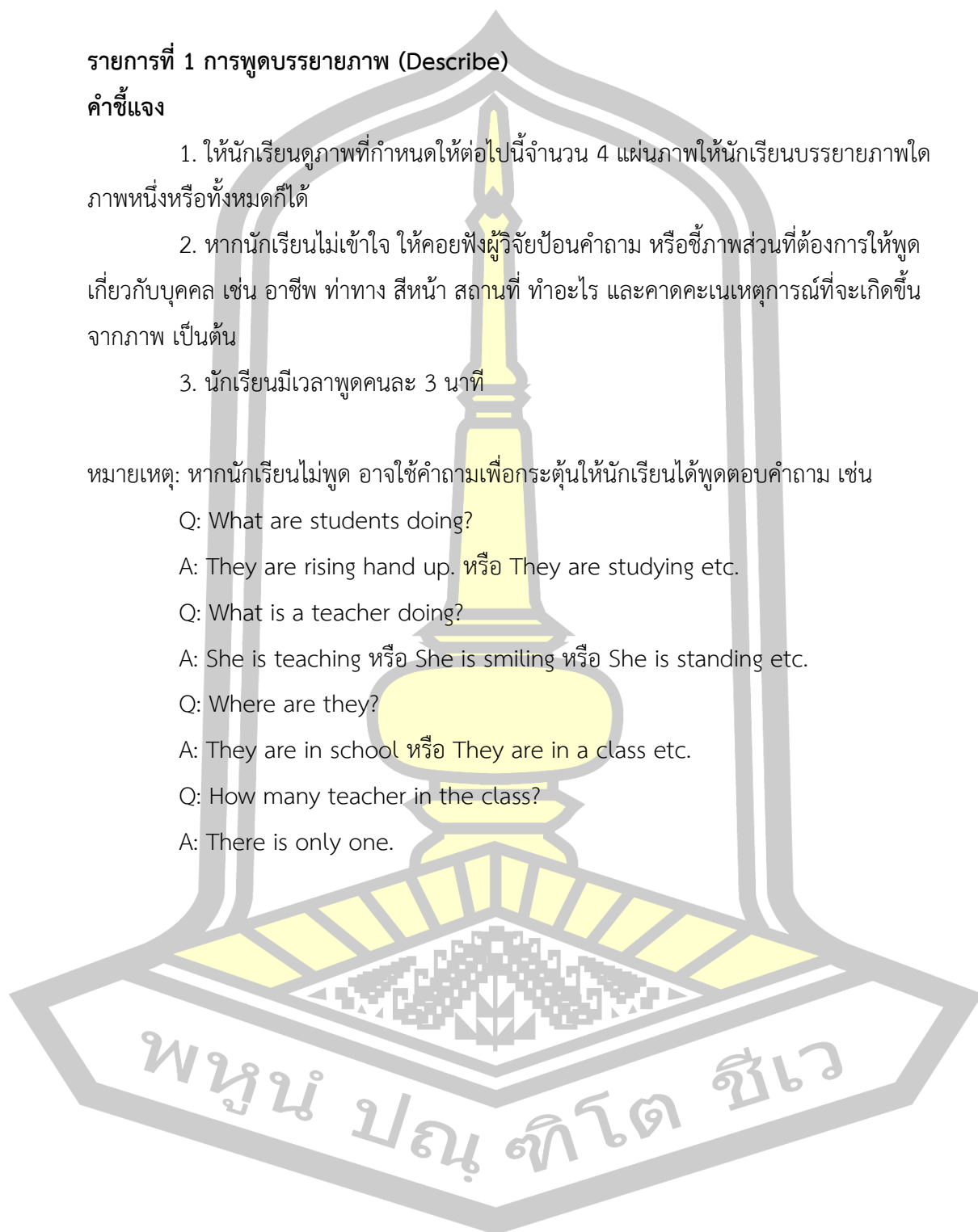
A: She is teaching หรือ She is smiling หรือ She is standing etc.

Q: Where are they?

A: They are in school หรือ They are in a class etc.

Q: How many teacher in the class?

A: There is only one.

Keyword: How about her feeling?

Is she sad?

Keyword: What are they doing?

Which activity do you prefer?

Keyword: Where is it?

What are they doing?

Keyword: How many boys are there?

How are they feelings?

รายการที่ 2 การพูดอภิปราย (Discussion)

คำชี้แจง

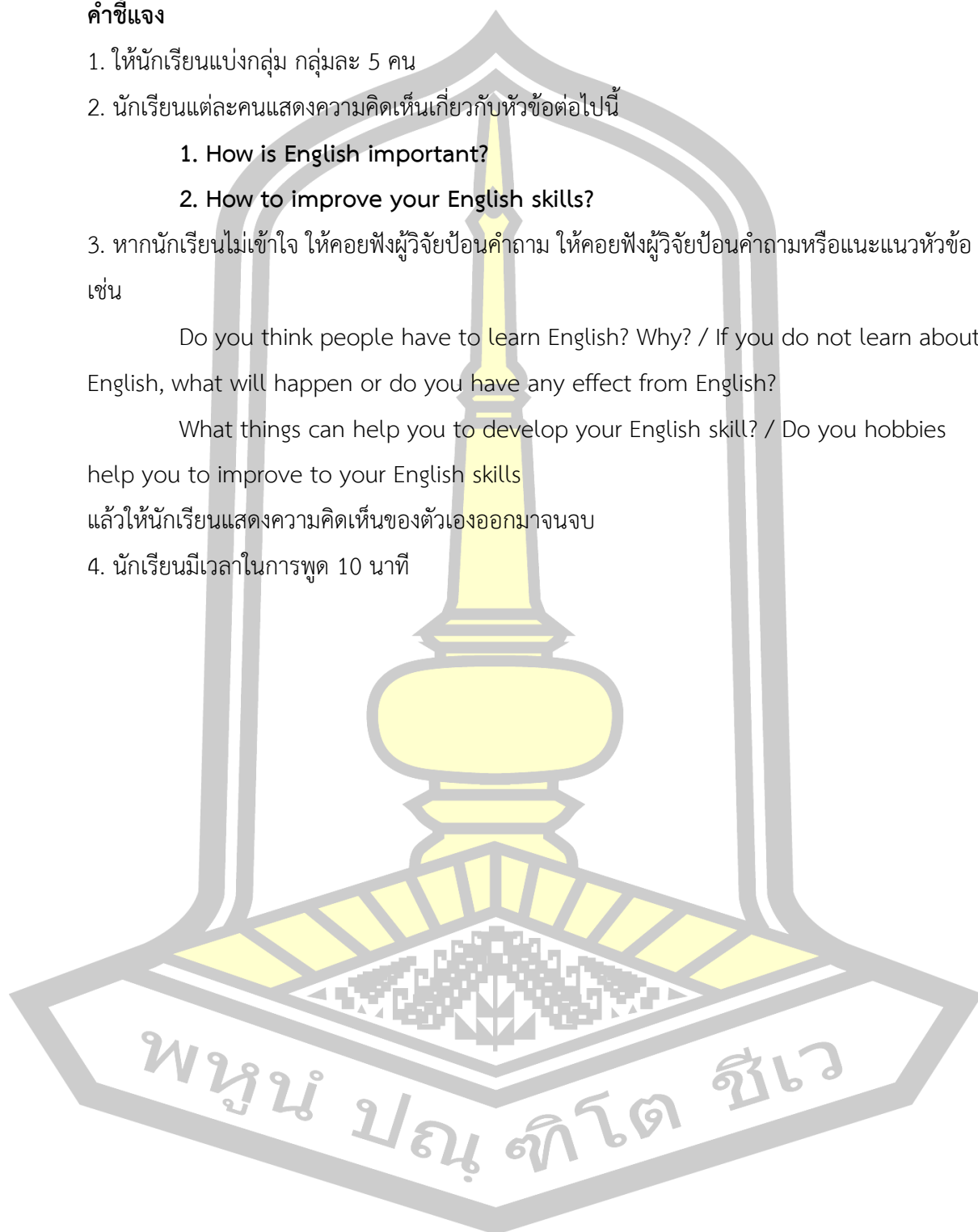
1. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน
2. นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อต่อไปนี้
 1. How is English important?
 2. How to improve your English skills?
3. หากนักเรียนไม่เข้าใจ ให้คอยฟังผู้วิจัยป้อนคำถาม ให้คอยฟังผู้วิจัยป้อนคำถามหรือแนะนำหัวข้อ เช่น

Do you think people have to learn English? Why? / If you do not learn about English, what will happen or do you have any effect from English?

What things can help you to develop your English skill? / Do your hobbies help you to improve to your English skills

แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตัวเองออกมาจนจบ

4. นักเรียนมีเวลาในการพูด 10 นาที

ตัวอย่างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รายการ

โรงเรียน..... ระดับชั้น.....

ด้าน ที่	ชื่อ-สกุล																				หมายเหตุ	
	สื่อนักเรียนที่ 1	สื่อนักเรียนที่ 2	สื่อนักเรียนที่ 3	สื่อนักเรียนที่ 4	สื่อนักเรียนที่ 5	สื่อนักเรียนที่ 6	สื่อนักเรียนที่ 7	สื่อนักเรียนที่ 8	สื่อนักเรียนที่ 9	สื่อนักเรียนที่ 10	สื่อนักเรียนที่ 11	สื่อนักเรียนที่ 12	สื่อนักเรียนที่ 13	สื่อนักเรียนที่ 14	สื่อนักเรียนที่ 15	สื่อนักเรียนที่ 16	สื่อนักเรียนที่ 17	สื่อนักเรียนที่ 18	สื่อนักเรียนที่ 19	สื่อนักเรียนที่ 20		
1																						
2																						
3																						
4																						
5																						
รวม เฉลี่ย																						

หมายเหตุ

ด้านที่ 1 หมายถึง พฤติกรรมการพูดด้านการออกเสียง

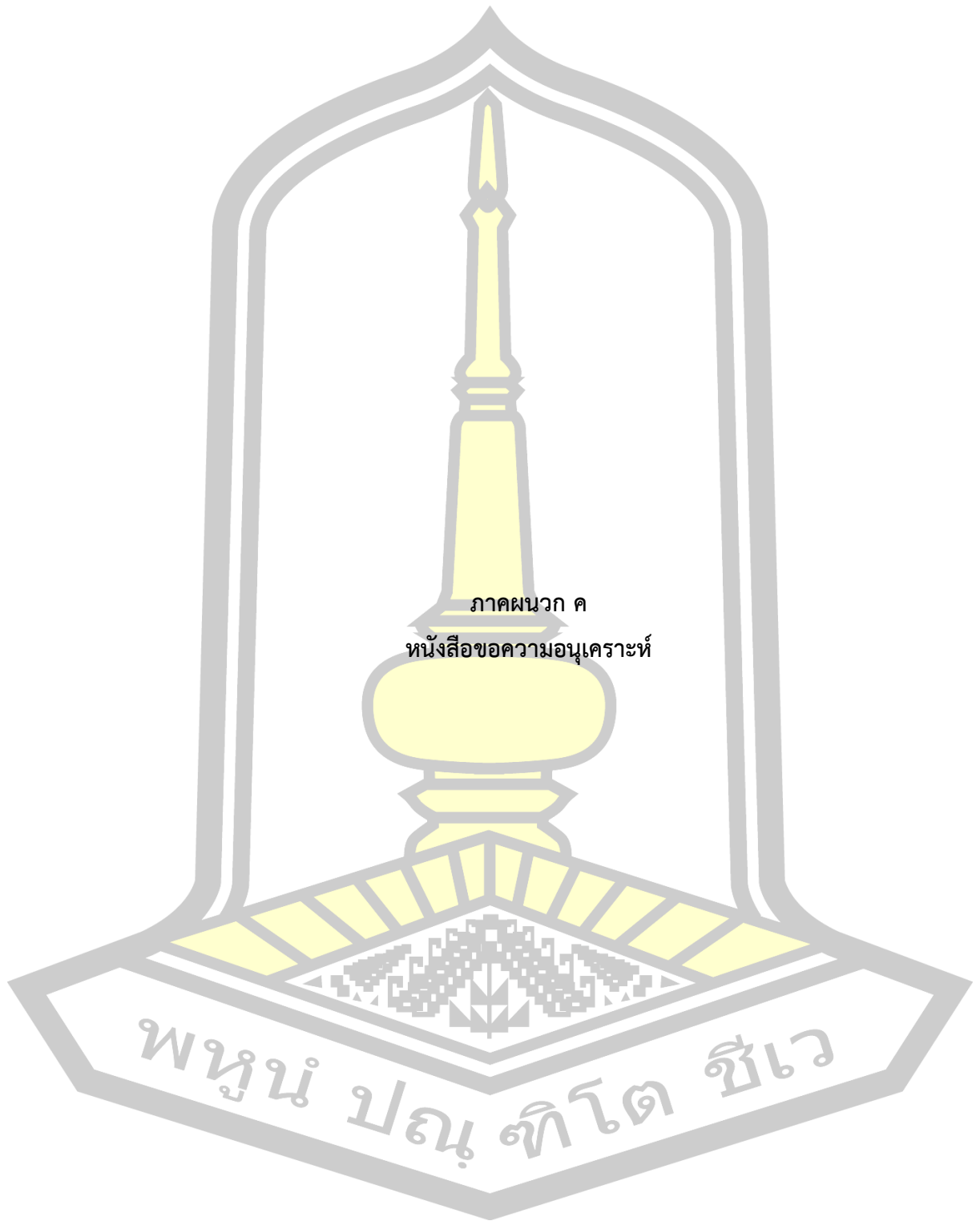
ด้านที่ 4 หมายถึง พฤติกรรมการพูดด้านความคล่องแคล่ว

ด้านที่ 2 หมายถึง พฤติกรรมการพูดด้านไวยากรณ์

ด้านที่ 5 หมายถึง พฤติกรรมการพูดด้านความเข้าใจ

ด้านที่ 3 หมายถึง พฤติกรรมการพูดด้านคำศัพท์

พหุ ประถมศึกษา

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความอนุเคราะห์

พหุบัน ปณ ทิโต ชีเว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ฮว 0605.5(2) / 11258

วันที่ 23 กรกฎาคม 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.พิศนีสรินทร์ สว่างบุญ

ด้วย นางสาวพรกมล นินตระนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิจัย และประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศา 0605.5(2) / 11258

วันที่ 23 กรกฎาคม 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราพร เภรธรรม

ด้วย นางสาวพรกมล นินตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร (กศม.) วิจัย และประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.จงศักดิ์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
 ที่ อว 0605.5(2) / ว752 วันที่ 16 พฤษภาคม 2562
 เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.อินธิสาร ไชยสุข

ด้วย นางสาวพรกมล นันตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โอมैया)
 รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
 คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
ที่ อว 0605.5(2) / ๖752 วันที่ 16 พฤษภาคม 2562
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ อุ่นจิตร

ด้วย นางสาวภทรกมล นันตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้ เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งสรรค์ โนมษา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ๖645

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

20 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนบรบือวิทยาคาร

ด้วย นางสาวภทรกมล นันตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวภทรกมล นันตะนะ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โอมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พูน ปรนุ ทิโต ชีเว

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว645

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

20 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนโนนแดง

ด้วย นางสาวภทรกมล นันตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวภทรกมล นันตะนะ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โอมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พูน ปรนุ ทิโต ชีเว

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว645

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

20 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนนาคนูประชาสรรค์

ด้วย นางสาวภทรกมล นันตชนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชุม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวภทรกมล นันตชนะ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งสรรค์ โอมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พูน ปรนุ ทิโต ชีเว

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ๖645

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

20 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนกันทรวิชัย

ด้วย นางสาวภทรกมล นันตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวภทรกมล นันตะนะ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้นำไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พญู๋ ปณู ทิโต ชิว

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ๖645

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

20 กุมภาพันธ์ 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสารคามพิทยาคม

ด้วย นางสาวภทรภมล นันตะนะ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) วิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา โดยมี รศ.ดร.บุญชม ศรีสะอาด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวภทรภมล นันตะนะ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โอมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

พูน ปรนุ ทิโต ชีเว

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวภทรกมล นันตะนะ
วันเกิด	วันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2540
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 88 หมู่ที่ 5 ตำบลเวียงนาง อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูผู้ช่วย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านธวัชบุรี หมู่ที่ 3 ถนนธงธานี ตำบลธงธานี อำเภอธวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด รหัสไปรษณีย์ 45170
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2557 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. 2558 ปริญญารัฐศาสตรบัณฑิต (ร.บ.) สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2562 ปริญญาการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2564 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนัน ปณุกิตโต ชีวะ